SAMUEL R. DELANY

NOVA

PALADIN | SCIENCE-FICTION

„Iată (cel puţin) câteva moduri în care se poate citi *Nova:* ca o aventură interstelară dinamică şi cu priză la public; ca un arhetip mistic/o alegorie mitică (în care cărţile de Tarot şi Sfântul Graal apar ca simboluri centrale); ca un mit modern spus în jargonul SF…”

Judith Merrill, *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*

„Samuel R. Delany este cel mai interesant autor anglo-saxon de science-fiction al zilelor noastre.”

Gerald Jonas, *The New York Times Book Review*

„Una dintre cele mai complexe şi pe deplin reuşite descrieri ale unei societăţi interstelare.”

Norman Spinrad, *Science Fiction Times*

„Unele dintre scrierile lui Delany au devenit piese de rezistenţă în istoria literaturii science-fiction. *Nova* descrie o lume în care oamenii se pot conecta direct la computere, o mostră a ceea ce se va numi *cyberpunk.”*

The New Yorker

„Nova se citeşte ca un *Moby Dick* cu efecte speciale!”

Roger Sale, *Time*

SAMUEL R. DELANY

NOVA

Original: *Nova* (1968)

Traducere din limba engleză:
HORIA COCOŞ

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2017

Pentru Bernard şi Iva Kay

Capitolul 1

Dragon, Triton, Hell[3], 3172

— Hei, Şoarece! Delectează-ne cu ceva, strigă de la bar unul dintre mecanici.

— Încă nu te-ai îmbarcat pe nicio navă? îl dojeni colegul lui. Îţi va rugini de tot coloana vertebrală. Vino aici şi fă-ne un număr.

Şoarecele încetă să-şi mai plimbe degetul în jurul gurii paharului. Deşi voise să spună „nu”, îi ieşi un „da”. După care se încruntă.

Mecanicii se încruntară şi ei.

Era un om în vârstă.

Era un om puternic.

În timp ce Şoarecele îşi trase mâna spre marginea mesei, epava umană înaintă împleticindu-se. Şoldul i se lovi de tejghea. Degetele lungi i se izbiră de piciorul unui scaun; scaunul dansă pe dale.

În vârstă. Puternic. Al treilea lucru pe care îl remarcă Şoarecele: Orb.

Se bălăngăni în faţa mesei. Mâna îi ţâşni în sus; unghiile galbene loviră obrazul Şoarecelui. (Picioarele Păianjenului?)

— Tu, băiete…

Şoarecele se holbă la perlele din spatele pleoapelor aspre ce clipeau.

— Tu, băiete. Ştii cum a fost?

„Cu siguranţă e orb”, îşi zise. „Se mişcă precum un orb. Capul i se înclină înainte. Iar ochii…”

Bătrânul excentric făcu un gest larg cu mâna, prinse un scaun şi-l trase spre el. Scaunul scârţâi când bărbatul se aşeză.

— Ştii cum arăta, cum se simţea, cum mirosea? Ştii?

Şoarecele dădu din cap; degetele îi atingeau uşor obrazul.

— Plecam de acolo, băiete, cu trei sute de stele ale

Pleiadelor strălucind ca o mare de lapte diamantat în stânga noastră şi un întuneric nesfârşit în dreapta. Nava eram eu; eu eram nava. Cu racordurile astea – zise el şi îşi lovi uşor de masă inserţiile din încheieturile mâinii: *clic* – am fost fixat în proiectorul cu rotor.

Barba nerasă ce-i acoperea obrajii se mişca în sus şi-n jos în timp ce bărbatul vorbea.

— După aceea, din întuneric a apărut o lumină! S-a întins spre noi, a pus stăpânire pe ochii noştri în timp ce stăteam în cabinele de control şi n-a vrut să le mai dea drumul. Era ca şi cum întregul univers fusese sfâşiat, iar ziua dădea năvală. Nu doream să decuplez impulsurile senzoriale. Nu doream să mă uit în altă parte. Toate culorile pe care ţi le puteai imagina erau acolo, pătând întunericul universului. Şi în cele din urmă, am simţit undele de şoc: pereţii vibrau! Câmpurile de inductanţă magnetică oscilau deasupra navei noastre. Ne-au zguduit atât de rău, încât aproape ne-am dezmembrat bucată cu bucată. Dar deja era prea târziu. Eram orb.

Bărbatul se aşeză înapoi pe scaun.

— Sunt orb, băiete. Dar orbirea mea este ciudată: te pot vedea. Sunt surd, dar dacă îmi vorbeşti pot înţelege cea mai mare parte a cuvintelor pe care mi le spui. Toate terminaţiile olfactive sunt moarte, la fel şi papilele gustative.

Îşi aşeză palma direct pe obrazul Şoarecelui.

— Nu îţi simt faţa. Multe dintre terminaţiile nervilor tactili au fost de asemenea distruse. Ai faţa netedă sau ţepoasă şi noduroasă ca a mea?

Începu să râdă, şi i se puteau vedea dinţii galbeni înfipţi în gingiile roşii.

— Dan e orb într-un mod ciudat, spuse el, iar mâna îi alunecă în jos, spre vesta celuilalt, apucându-l de şireturi. Da, într-un mod ciudat. Pentru mulţi oameni orbirea înseamnă întuneric. Eu, în schimb, am un foc ce-mi arde ochii. Văd în mintea mea acea stea care s-a prăbuşit, în timp ce tectumul meu scurtcircuitat sare, ţopăie, scânteiază. E ca şi când lumina intensă mi-a stimulat

încontinuu conurile şi bastonaşele din retină, a făcut ghem un curcubeu şi mi l-a îndesat în orbite. Asta e ceea ce văd acum. Aşa cum îmi apari, abia conturat aici, bine definit dincolo, o fantomă expusă prea mult la lumină, atât de departe de mine. Cine eşti?

— Ponthicos, răspunse Şoarecele.

Vocea lui suna ca şi când ar fi călcat pe lână amestecată cu nisip, scrâşnită.

— Ponthicos Provechi.

Faţa lui Dan se schimonosi.

— Numele tău este… Cum ai spus? Îmi crapă capul. Parcă aş avea în urechi un cor ce nu încetează să-mi urle în ţeastă douăzeci şi şase de ore pe zi. Sinapsele transmit doar interferenţe, zgomotul acelei morţi prin care steaua trece necontenit de atunci. Abia îţi pot distinge glasul, care se aude ca ecoul unui cuvânt strigat de la o sută de metri.

Dan tuşi, apoi se reaşeză greoi pe scaun.

— De unde eşti? întrebă el şi se şterse la gură.

— De aici, din Dragon, spuse Şoarecele. De pe Pământ.

— De pe Pământ? De unde? Din America? Vii dintr-o casă mică şi albă, de pe o stradă flancată de copaci, cu o bicicletă în garaj?

„Da, desigur”, îşi zise Şoarecele. „Orb, iar pe deasupra şi surd.” Şoarecele vorbea bine, dar nu încercase niciodată să-şi corecteze accentul.

— Eu în schimb sunt din Australia, zise bărbatul. Am crescut într-o casă albă. Am trăit chiar lângă Melbourne. Erau şi copaci. Am avut o bicicletă. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Cu mulţi ani în urmă, nu-i aşa, băiete? Cunoşti Australia, de pe Pământ?

— Am trecut pe acolo, zise Şoarecele şi se foi jenat pe scaun, gândindu-se cum să o şteargă.

— Da, aşa a fost. Dar tu nu ştii, băiete! Nu îţi dai seama ce înseamnă să orbecăi tot restul vieţii tale cu o novă înfiptă în creier, amintindu-ţi de Melbourne, amintindu-ţi de bicicletă. Cum spuneai că te cheamă?

Şoarecele se uită spre stânga la geam, spre dreapta la uşă.

— Nu-mi amintesc. Zgomotul acelei stele şterge totul.

Mecanicii, care până atunci ascultaseră, se întoarseră la bar.

— Nu-mi mai amintesc nimic.

La altă masă, o femeie cu păr negru îşi reluă jocul de cărţi alături de însoţitorul ei blond.

— Of, am fost trimis la doctori! Spuneau că dacă îmi taie nervii, pe cei optici şi pe cei aurali, dacă îi scot din creier, zgomotul, lumina ar putea înceta! *Ar putea?*

Îşi duse mâinile la faţă şi continuă:

— Cât despre umbrele pe care le văd acum, ar dispărea şi ele. Numele tău? Care e numele tău?

Şoarecele avea cuvintele gata pregătite, împreună cu „vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec”.

Însă Dan tuşi, apoi îşi duse mâinile la urechi.

— Ahhh! Aia a fost o misiune pentru porci, o misiune pentru câini, o misiune pentru muşte. Nava se numea *Roc,* iar eu eram cyborgul competent al căpitanului Lorq Von Ray. El ne-a dus – zise Dan, aplecându-se peste masă – atât de aproape – degetul lui mare atinse uşor arătătorul – *atât* de aproape de iad. Şi ne-a adus înapoi. Îl poţi blestema, poţi blestema şi illyrionul pentru asta, băiete, indiferent cine eşti. Indiferent de unde eşti!

Dan răcni şi îşi dădu capul pe spate, apoi îşi puse repede mâinile pe masă.

Barmanul se uită la ei. Cineva îi făcu semn să-i aducă ceva de băut. Îşi strânse buzele, dar se întoarse, dând din cap.

— Durere, zise şi îşi lăsă bărbia în jos. După ce ai trăit destul cu ea, nu mai este durere. E altceva. Lorq Von Ray e nebun! Ne-a dus cât a putut de aproape de moarte. Acum m-a abandonat, nouă zecimi din mine un cadavru, aici, la marginea sistemului solar. Şi unde s-a dus…

Dan răsufla greu. Ceva i se mişca în plămâni.

— Unde să meargă acum orbul Dan?

Dintr-odată, se apucă de marginile mesei.

— Unde să meargă acum Dan?

Paharul Şoarecelui se răsturnă şi se făcu ţăndări pe

podea.

— Tu să-mi spui!

Bărbatul scutură din nou masa.

Barmanul venea spre ei.

Dan se ridică în picioare, răsturnând scaunul, şi îşi frecă ochii cu pumnii. Mai făcu doi paşi nesiguri prin lumina soarelui ce cădea pe podea. Încă doi paşi. Aceştia lăsară urme lungi, maronii.

Femeia cu păr negru îşi ţinu respiraţia. Bărbatul blond strânse cărţile.

Unul dintre mecanici porni înainte, dar celălalt îl prinse de braţ.

Pumnii lui Dan loviră uşa batantă. Bărbatul se făcu nevăzut.

Şoarecele privi în jur. Un alt pahar căzu pe piatră, dar mai puţin zgomotos. Barmanul cuplă aspiratorul de încheietura mâinii, iar dispozitivul începu să şuiere peste murdărie şi peste cioburile pătate de sânge.

— Mai vrei ceva de băut?

— Nu, zise Şoarecele, iar vocea îi şuieră uşor din laringele distrus. Nu, am terminat. Cine era individul?

— Un fost cyborg conectat al navei *Roc.* De-o săptămână ne face probleme. Din multe locuri era dat afară de cum intra pe uşă. Cum se face că nu reuşeşti să te îmbarci?

— Nu am fost niciodată într-o misiune spaţială, şopti Şoarecele cu vocea lui aspră. Abia mi-am luat certificatul acum doi ani. Până acum, am fost angajat de o mică firmă de transport ce opera în interiorul sistemului solar pe ruta triunghiulară.

— Ţi-aş putea da o mulţime de sfaturi, zise barmanul şi decuplă aspiratorul de racordul din încheietura mâinii. Dar n-o voi face. Ashton Clark să fie cu tine.

Rânji şi se-ntoarse în spatele barului.

Şoarecele nu se simţea în largul lui. Îşi prinse breteaua de piele de pe umăr cu unul dintre degetele lui mari şi negre şi porni spre uşă.

— Hei, Şoarece, vino încoace! Cântă-ne ceva…

Uşa se-nchise după el.

Soarele micşorat proiecta pe munţi raze aurii zimţate. Neptun, uriaş pe cer, revărsa pe câmpie o lumină pestriţă. Navele spaţiale se înălţau în hangarele de reparaţii aflate la o depărtare de un kilometru.

Şoarecele porni spre şirurile de baruri, hoteluri şi restaurante ieftine. Fără lucru şi deprimat, îşi pierdea timpul în cele mai multe dintre ele. Cânta pentru un loc la o masă, dormea într-un colţ al dormitorului cuiva, când era adus pentru a asigura distracţia la petrecerile care ţineau toată noaptea. Nu asta scria pe certificatul lui că ar trebui să facă. Nu asta îşi dorea el.

Se întoarse spre pasarela ce înconjura $Hell^3$.

Pentru a face suprafaţa locuibilă, Comisia din Dragon instalase furnale de illyrion pentru a topi miezul satelitului. Cu o temperatură la suprafaţă uşor tomnatică, atmosfera era generată spontan din roci. O ionosferă artificială o menţinea stabilă. Celelalte forme de manifestare ale miezului recent topit erau reprezentate de $Hell^1$ până la $Hell^{52}$ – crevase vulcanice care se formaseră în scoarţa satelitului. $Hell^3$ avea o lăţime de circa nouăzeci de metri, o adâncime de două ori mai mare (un vierme incandescent se cocea pe fundul ei) şi o lungime de peste unsprezece kilometri. Canionul pâlpâia şi fumega în lumina palidă a nopţii.

În timp ce Şoarecele se plimba în apropierea abisului, aerul cald îi mângâia obrajii. Se gândea la Dan cel orb. Se gândea la noaptea de dincolo de Pluto, de dincolo de marginea stelelor cunoscute sub denumirea de Dragon. Şi îi era frică. Pipăi sacul de piele pe care-l ţinea într-o parte.

Dragon, Pământ, Istanbul, 3164

Şoarecele furase acel sac pe vremea când avea zece ani. Conţinea ceea ce el avea să iubească cel mai mult.

Înspăimântat, a fugit printre standurile cu muzică înşirate dedesubtul bolţilor albe şi a luat-o în jos, printre chioşcurile urât mirositoare a piele întoarsă. Şi-a strâns

sacul la piept, a sărit peste o cutie cu pipe din spumă-de-mare care s-a rupt, împrăştiindu-şi conţinutul pe pietrele prăfuite, apoi a trecut printr-un alt portic arcuit, şi, pe o distanţă de douăzeci de metri, a ţâşnit prin mulţimea ce hoinărea pe Aleea de Aur, unde vitrinele îmbrăcate în catifea prindeau viaţă în sclipirea luminii şi a aurului. Mai că a călcat în picioare un băiat care căra o tavă mare cu pahare de ceai şi ceşti de cafea. Şoarecele l-a evitat, dar tava a început să se zdruncine; paharele de ceai şi ceştile de cafea s-au clătinat, dar nu s-a vărsat nimic. Şoarecele a continuat să fugă.

O altă cotitură l-a adus pe lângă un munte de conduri brodaţi.

Noroiul i-a ţâşnit de sub picioare când pantofii lui de pânză au călcat pe pavajul distrus. S-a oprit cu răsuflarea tăiată şi s-a uitat în sus.

Nu mai erau bolţi. O ploaie măruntă cădea printre clădiri. A strâns sacul mai bine, şi-a şters faţa udă cu dosul palmei şi a pornit în sus pe strada şerpuită.

Turnul Ars al lui Constantin, putrezit, nervurat şi negru, se proiecta spre cer, din parcare. Când a ajuns pe strada principală, s-a văzut înconjurat de oameni, picioarele lor împroşcând stratul subţire de noroi ce acoperea pietrele. Sacul din piele i se umezise pe trup.

Vreme bună? Ar fi rupt-o la fugă pe scurtătură, pe străzile lăturalnice. În schimb, a continuat să meargă pe strada principală intenţionând să-şi piardă urma luând monoraiul. Şi-a croit drum printre oameni de afaceri, elevi şi hamali.

Un vehicul a huruit pe pavaj. Şoarecele a riscat şi a făcut un salt pe scara lui galbenă. Conductorul a rânjit – o semilună împestriţată cu aur pe o faţă oacheşă – şi i-a permis să stea acolo.

După zece minute, cu inima încă bătându-i nebuneşte, Şoarecele şi-a luat avânt de pe scară şi s-a adăpostit în curtea Noii Moschei. Sub picăturile de ploaie, câţiva oameni îşi spălau picioarele în bazinele de piatră de lângă perete. Două femei şi-au făcut apariţia prin uşa batantă de

la intrare, şi-au recuperat pantofii şi au pornit în jos pe treptele sclipitoare, grăbindu-se prin ploaie.

Odată, Şoarecele l-a întrebat pe Leo când a fost construită Noua Moschee. Pescarul din Federaţia Pleiadelor, ce umbla întotdeauna cu un picior descălţat, s-a scărpinat în părul blond şi des, în timp ce se holba la zidurile fumurii care se înălţau spre domurile şi minaretele ascuţite.

— Acum o mie de ani a fost. Dar numai o presupunere este.

Şoarecele îl căuta pe Leo.

A fugit afară din curte şi a continuat să alerge ocolind camioanele, maşinile, vehiculele de închiriat şi troleibuzele ce se înghesuiau la intrarea pe pod. Pe trecerea de pietoni, sub un felinar stradal, a intrat pe o poartă de fier şi a grăbit pasul pe scări în jos. Ambarcaţiunile mici se ciocneau laolaltă în apa nămoloasă. Dincolo de şalupe, apele de culoarea muştarului ale Cornului de Aur se înălţau şi coborau în jurul pilonilor şi al docurilor unde erau ancorate navele cu aripi portante. Dincolo de gura Cornului, peste Bosfor, norii se risipiseră.

Razele de soare se strecurau printre ei şi luminau valurile de siaj ale unui feribot ce despica apele în drumul său spre alt continent. Şoarecele s-a oprit pe trepte pentru a se uita la strâmtoarea ce scânteia străbătută de tot mai multă lumină.

Ferestrele din Asia ceţoasă reflectau lumina pe zidurile de culoarea nisipului. Acesta nu era decât începutul acelui fenomen care îi făcuse pe greci, cu două mii de ani înainte, să denumească partea asiatică a oraşului Crisopolis – Oraşul de Aur. Astăzi se numea Uskudar.

— Hei, Şoarece! l-a strigat Leo de pe puntea roşie, care se balansa.

Leo construise un paravan de pânză deasupra bărcii sale, instalase mese de lemn şi pusese butoaie în jurul lor în loc de scaune. Un ulei negru fierbea într-un cazan încălzit de un generator vechi, încrustat cu vaselină. Lângă el, pe o pelerină de ploaie galbenă, era un morman de

peşte. Branhiile le fuseseră prinse în jurul fălcilor inferioare, astfel încât fiecare peşte avea o floare sângerie la nivelul capului.

— Hei, Şoarece, ce e aia?

Când vremea era mai bună, pescarii, docherii şi hamalii mâncau acolo. Şoarecele s-a căţărat peste balustradă când Leo a aruncat doi peşti în cazan. Uleiul a erupt într-o spumă gălbuie.

— Am făcut rost de chestia aia despre care vorbeai. Am pus mâna pe ea… Mai exact, cred că e chiar lucrul despre care mi-ai povestit.

Vorbele îi ţâşneau de pe buze zgomotos, ezitant, şi din nou zgomotos.

Leo, ale cărui nume, culoare a părului şi corp greoi îi fuseseră date de bunicii lui germani (şi al cărui mod de exprimare stătea mărturie copilăriei petrecute pe o coastă unde se aflau pescari, într-o lume pe al cărui cer se vedeau noaptea de zece ori mai multe stele decât de pe Pământ), părea derutat. Dar buimăceala i s-a transformat în uimire atunci când Şoarecele i-a întins sacul de piele.

L-a luat în mâinile lui pistruiate.

— Sigur eşti? De unde…

Doi muncitori au păşit pe barcă. Leo a văzut o umbră de îngrijorare pe faţa Şoarecelui şi a trecut de la turcă la greacă.

— Unde tu ăsta găsit-ai?

Folosea aceeaşi topică pentru toate limbile pe care le vorbea.

— L-am furat.

Chiar dacă vorbele îi ieşeau pe gură gutural prin coardele vocale prost ataşate, la cei zece ani ai lui, ţiganul orfan vorbea vreo şase dintre limbile de pe ţărmurile Mediteranei, şi asta cu mai multă uşurinţă decât alţii ca Leo, care le învăţase cu un hipno-profesor.

Constructorii, murdari din cauza excavatoarelor cu care lucrau (şi care, după aşteptările celor doi, vorbeau numai turceşte), stăteau la masă, masându-şi încheieturile mâinilor şi racordurile spinale, de la nivelul taliei, unde

masivele echipamente le fuseseră ataşate de corpuri. Bărbaţii au cerut peşte.

Leo s-a aplecat şi a aruncat câţiva în cazan. Bobiţe argintii au ţâşnit prin aer, iar uleiul încins a început să sfârâie zgomotos.

Apoi, s-a sprijinit de balustradă şi a desfăcut şnurul sacului.

— Da, a zis el încet.

— Niciunul pe Pământ, cu atât mai puţin aici, eu că este nu am ştiut. Îl ai de unde?

— L-am luat din bazar, i-a explicat Şoarecele. Dacă poate fi găsit pe Pământ, atunci dai de el în Marele Bazar, a adăugat el, citând sloganul ce adusese milioane peste milioane Reginei Oraşelor.

— Aşa am auzit, a spus celălalt.

A continuat din nou în turceşte:

— Aceşti domni, prânzul lor tu dai.

Şoarecele a luat polonicul şi a scos peştele pe farfurii de plastic. Intrat argintiu în cazan, a ieşit din el auriu. Oamenii au luat bucăţi de pâine din coşurile de sub masă şi au mâncat direct cu mâinile.

A pescuit şi ceilalţi doi peşti din ulei şi i-a adus lui Leo, ce încă stătea pe balustradă şi zâmbea privind în interiorul sacului.

— Imagini clare din acest lucru pot eu obţine? Nu ştiu. De când calamari din metan în Coloniile Exterioare pescuiam, niciodată în mâinile mele unul dintre astea nu a fost. Pe atunci, destul de bine la el puteam cânta.

Sacul i-a căzut din mâini, iar el a şuierat printre dinţi.

— Frumos este!

În poala lui, într-un sac din piele tăbăcită, putea fi o harpă, putea fi un computer. Cu suprafeţe de inductanţă asemănătoare tereminului, cu taste similare celor de chitară, în partea laterală, inferioară, erau montate nişte coarde ce semănau cu ale sitarului. Pe cealaltă parte erau montate coardele extinse de bas ale unei chitarrine. Unele componente erau sculptate din lemn de trandafir. Altele erau turnate în oţel inoxidabil. Avea inserţii din plastic

negru şi era căptuşit cu pluş.

Leo îl întorcea de pe-o parte pe alta.

Norii se risipiseră şi mai mult.

Razele soarelui se jucau pe textura granulară lustruită, şi sclipeau pe suprafeţele de oţel. La masă, muncitorii zornăiau monedele şi se uitau la ei cu coada ochiului. Leo le-a făcut un semn din cap. Şi-au lăsat monedele pe scândurile unsuroase ale mesei şi, derutaţi, au părăsit barca.

Leo a făcut ceva cu cheile de acordare. S-a auzit un sunet clar; aerul a vibrat; şi, înlocuind izul dezagreabil de frânghii ude şi smoală, s-a simţit o mireasmă de… orhidee? Cu mult timp în urmă, probabil când avea numai cinci sau şase ani, Şoarecele le mirosise pentru prima dată, în natură, pe câmpiile ce se întindeau de-a lungul unui drum. (Mai fusese şi o femeie într-o fustă cu imprimeuri, probabil Mama, şi trei bărbaţi desculţi, cu mustăţi stufoase, dintre care unuia i se ceruse să-i spună Tată; dar asta se întâmplase în altă ţară…) Da, orhidee.

Mâna lui Leo s-a mişcat; vibraţiile s-au transformat în sclipiri. Strălucirea a coborât din cer, contopită într-o lumină albastră, a cărei sursă se afla undeva între ei. Mirosul s-a atenuat într-un parfum suav de trandafiri.

— Funcţionează! s-a auzit vocea aspră a Şoarecelui.

Leo a dat aprobator din cap.

— Mai bine decât acela pe care l-am avut eu odată. Bateria de illyrion aproape nouă este. Lucrurile pe care eu pe barcă le făceam, mă întreb dacă pot să le mai fac, a zis el, iar faţa i s-a brăzdat de cute. Nu prea bine este. Obişnuit nu mai sunt.

Stânjeneala a transformat trăsăturile pescarului într-o expresie pe care Şoarecele nu o mai văzuse niciodată. Mâna lui a apucat cheia de acordare.

Acolo unde lumina se răspândise în aer, strălucirea a luat forma ei, până ce femeia s-a întors şi i-a privit peste umăr.

Şoarecele a clipit.

Era transparentă; dar cu atât mai reală datorită

concentrării de care Şoarecele avea nevoie pentru a-i defini bărbia, umărul, piciorul, faţa, până când femeia s-a răsucit râzând şi a aruncat pe neaşteptate cu flori în el. Sub petale, băiatul s-a lăsat în jos şi a închis ochii. Respirase natural, dar acum nu se mai putea opri din inhalat. Şi-a deschis gura pentru a inhala mai bine parfumul, prelungindu-şi respiraţia până când diafragma i s-a întins dureros sub coaste. După aceea, a simţit acut durerea sub stern şi a trebuit să expire. Repede. Apoi, a început…

A deschis ochii.

Ulei, apa galbenă a Cornului de Aur, gheaţa abia formată; dar parfumul de flori nu se mai simţea în aer. Leo, ţinându-şi singurul picior încălţat pe ultima treaptă a scării, se juca nervos cu un buton.

Femeia dispăruse.

— Dar… a zis Şoarecele şi a făcut un pas, apoi s-a oprit legănându-se pe călcâie, bălmăjind ceva. Cum…?

Leo s-a uitat în sus.

— Ramolit mai sunt! Odată destul de bun eram. Dar timp mult de atunci este. Mult timp. Cândva, acest lucru eu chiar am putut face.

— Leo! Ai putea…? Mă gândesc că ai spus… Nu am ştiut… Nu m-am gândit.

— Ce?

— Invaţă-mă! Ai putea să… mă înveţi?

Pescarul s-a uitat la puradelul care îl privea uluit. Se împrietenise cu el aici, pe docuri, ascultându-i poveştile despre peregrinările lui prin oceanele şi porturile răspândite într-atâtea lumi. Era nedumerit.

Degetele Şoarecelui au zvâcnit nervos.

— Arată-mi, Leo! Acum trebuie să-mi arăţi!

Mintea băiatului trecea rapid de la alexandriană la araba berberilor, pentru a ajunge în cele din urmă la italiană, în timp ce căuta cuvântul perfect.

— *Bellissimo,* Leo! *Bellissimo.*

— Ei bine…

Pescarul a simţit ceva ca o teamă faţă de aviditatea

băiatului. Dar el nu era obişnuit cu teama.

Şoarecele s-a uitat cu veneraţie şi spaimă la obiectul pe care îl furase.

— Îmi poţi arăta cum să-l manevrez?

După ce a rostit cuvintele, a făcut ceva cu adevărat temerar. A luat încet obiectul din poala lui Leo. Frica era sentimentul care pe Şoarece îl urmărise toată viaţa lui scurtă şi zbuciumată.

Totuşi, în momentul ăla, a început procesul complicat prin care urma să devină el însuşi. Uimit, a întors pe toate părţile syrynxul-senzorial.

La capătul unei străzi noroioase, ce se curba în sus pe coasta unui deal din spatele unei porţi de fier, Şoarecele avea o slujbă de noapte; ducea tăvi cu cafea şi salep din ceainărie prin mulţimea de bărbaţi care mişunau de colo-colo pe uşile înguste de sticlă, ghemuindu-se pentru a se holba la femeile ce aşteptau înăuntru.

Dar acum, venea din ce în ce mai târziu la muncă. Stătea cu Leo cât mai mult posibil. Luminile portului sclipeau de-a lungul docurilor ce se întindeau pe mai mult de un kilometru şi jumătate, iar Asia licărea prin ceaţă, în timp ce pescarul îi arăta locul unde fiecare miros, culoare, formă, textură şi mişcare se ascundeau în interiorul syrynxului lustruit. Şi astfel, ochii şi mâinile Şoarecelui au început să priceapă.

După doi ani, când Leo i-a spus că şi-a vândut barca şi se gândea să meargă de cealaltă parte a Dragonului, poate spre Noul Marte, pentru a pescui calcani de praf, ţiganul stăpânea deja la perfecţie iluzia stridentă pe care pescarul i-o arătase prima dată.

O lună mai târziu, Şoarecele a părăsit şi el Istanbulul, aşteptând sub pietrele şiroind de apă din Edernakapi până când un camion s-a oferit să-l ia spre oraşul de frontieră Ipsala. A trecut graniţa în Grecia, s-a urcat într-o căruţă roşie plină de ţigani şi pe toată durata călătoriei a vorbit limba romani, limba lui maternă. Trăise în Turcia trei ani. La plecare, tot ce şi-a luat, în afară de hainele de pe el, au fost un inel puzzle de argint, prea mare pentru oricare

dintre degetele lui, şi syrynxul.

Doi ani şi jumătate mai târziu, când a plecat din Grecia, încă mai avea inelul. Şi-a lăsat unghia de la unul dintre degetele mici să-i crească doi centimetri, aşa cum făceau şi ceilalţi băieţi ce lucrau pe străzile murdare din spatele târgului de vechituri Monasteraiki, unde vindeau preşuri, fleacuri din alamă sau orice altceva ar fi dorit să cumpere turiştii. Locul se afla chiar dincolo de marginea domului geodezic ce acoperea suprafaţa de doi kilometri pătraţi a Pieţei din Atena; Şoarecele a luat syrynxul cu el.

Vasul de croazieră pe care s-a angajat ca marinar de punte a părăsit Pireul cu destinaţia Port Said, a navigat prin canal şi, după aceea, în continuare spre portul de origine, Melbourne.

Când a plecat din nou, de data asta cu destinaţia Bombay, era artist în clubul de noapte al navei: Ponthicos Provechi recrea cu sunete şi reprezentări grafice mari opere de artă, pentru plăcerea spectatorilor, cu un acompaniament înmiresmat. În Bombay şi-a dat demisia, s-a îmbătat criţă (avea deja şaisprezece ani) şi a traversat ţeapăn cheiul murdar în lumina lunii, bolnav şi tremurând din toate încheieturile. A jurat că nu va mai da niciodată reprezentaţii numai pentru bani. (Hai, băiete! Arată-ne din nou mozaicurile de pe acoperişul Sfintei Sofia, înainte de a reface friza Partenonului, şi fă-o cât mai ritmat!) Când s-a întos în Australia, era din nou marinar de punte. A coborât pe ţărm cu inelul de argint, cu unghia încă netăiată şi un cercel de aur în urechea stângă. Marinarii care traversau ecuatorul pe Oceanul Indian aveau de o mie cinci sute de ani dreptul să poarte un asemenea cercel. Ofiţerul însărcinat cu aprovizionarea pe vas îi găurise lobul urechii cu o bucată de gheaţă şi un ac de cusut pânze, încă mai avea syrynxul.

Ajuns din nou în Melbourne, a cântat pe străzi. A petrecut mult timp într-o cafenea frecventată de adolescenţi de la Academia de Astronautică Cooper. O tânără de douăzeci de ani cu care locuia i-a sugerat să participe la nişte cursuri.

— Haide! E timpul să faci şi tu rost de nişte racorduri. Le vei obţine în cele din urmă şi nu ar fi rău să înveţi ce să faci cu ele, ca să ţi se ofere şi altceva în afara unei slujbe în fabrică. Îţi place să călătoreşti. Ai putea la fel de bine să pilotezi nave spaţiale sau să conduci o unitate de colectare a gunoiului.

Când, în cele din urmă, s-a despărţit de acea tânără şi a părăsit Australia, avea propriul lui certificat de cyborg conectat pentru orice navă inter – sau intra – sistem. Încă mai avea cercelul de aur, unghia de la degetul mic, inelul şi syrynxul.

Chiar şi cu certificatul, i-a fost greu să se îmbarce într-o navă spaţială direct de pe Pământ. Timp de doi ani a fost angajat la o mică firmă de transport ce opera pe traseul Triunghiului Mobil: Pământ spre Marte, Marte spre Ganymede, Ganymede spre Pământ. Dar de acum, ochii lui negri străluceau de lumina stelelor. La câteva zile după ce a împlinit optsprezece ani (cel puţin aceea era data pe care el şi tânăra lui prietenă o stabiliseră în Melbourne ca fiind ziua lui de naştere), Şoarecele s-a urcat într-o navă cu destinaţia al doilea satelit al lui Neptun, de unde marile rute comerciale plecau spre lumi aflate peste tot în Dragon, spre Federaţia Pleiadelor şi chiar spre Coloniile Exterioare. Acum, inelul de argint i se potrivea perfect pe deget.

Dragon, Triton, Hell^3, 3172

Şoarecele mergea pe lângă Hell^3, cu cizma tropăind, cu piciorul gol păşind fără zgomot (aşa cum, într-un alt oraş, de pe o altă planetă, mersese şi Leo). Aceasta era ultima lui realizare în materie de deplasare. Cei care munceau în imponderabilitate în navele ce călătoreau între planete îşi dezvoltaseră agilitatea degetelor de la cel puţin un picior, câteodată de la ambele, până când ajungea să nu fie mai prejos de cea a mâinilor prostovanilor de pe planete, iar după aceea păstrau piciorul acela mereu desculţ. Transportoarele comerciale interstelare aveau gravitaţie

artificială, ce descuraja dezvoltarea unor asemenea abilităţi.

În timp ce se plimba liniştit pe sub un platan, frunzele copacului începură să foşnească în vântul cald. Umărul lui se lovi de ceva. Se clătină, fu prins, întors şi răsucit ca într-un vârtej.

— Tu, încurcă-lume, mutră stupidă de şobolan…

O mână i se înfipse în umăr şi-l ţinu strâns la o lungime de braţ. Şoarecele privi la omul care clipea de sus la el.

Cineva încercase să îi crape faţa în două. Cicatricea se întindea în zigzag de la bărbie, trecea pe lângă colţul buzelor lui cărnoase, urca prin muşchii obrazului – ochiul galben era, miraculos, încă în viaţă – şi îi tăia sprânceana stângă; în locul unde se pierdea în părul roşu avea şi câteva fire blonde. Carnea strângea cicatricea precum ar fi strâns o foaie bătută de cupru o striaţie.

— Unde îţi închipui că te duci, băiete?

— Îmi pare rău…

Vesta pe care omul o purta avea pe ea un disc de aur, însemnul ofiţerilor.

— Cred că nu mă uitam…

Muşchii de pe frunte se contractară. Fălcile i se umflară. Sunetele se formară undeva în spatele feţei, revărsându-se apoi răsunătoare. Râdea, un râs copios şi dispreţuitor.

Şoarecele zâmbi şi detestă acel zâmbet.

— Cred că nu mă uitam pe unde merg.

— Cred că nu.

Mâna îl bătu de două ori pe umăr. Căpitanul dădu din cap şi se îndepărtă.

Stânjenit şi vigilent, Şoarecele începu din nou să meargă.

După aceea, se opri şi se uită înapoi. Discul de aur de pe umărul stâng al vestei căpitanului era imprimat în relief cu numele lui Lorq Von Ray. Mâna Şoarecelui atinse sacul pe care-l ţinea sub braţ.

Îşi dădu pe spate părul negru ce-i cădea pe frunte, se uită în jur, după care se urcă pe balustradă. Îşi lipi călcâiele de ultima bară de jos a balustradei şi scoase

syrynxul.

Vesta îi era pe jumătate încheiată. Îşi fixă instrumentul de muşchii discreţi, dar bine definiţi ai pieptului. Înclină capul; genele lui lungi se închiseră. Degetele cu inele se apropiară de suprafeţele de inductanţă.

Aerul se umplu cu imagini şocante…

Capitolul 2

Dragon, Triton, Hell[3], 3172

Katin, înalt şi genial, îşi târa picioarele spre Hell[3], cu ochii în pământ şi cu mintea la sateliţii naturali de deasupra.

— Tu, băiete!

— Cum?

Vagabondul nebărbierit se sprijinea de gard, ţinându-se de balustradă cu mâinile descuamate.

— De unde eşti?

Ochii vagabondului erau înceţoşaţi.

— De pe Lună, spuse Katin.

— Dintr-o căsuţă albă, de pe o stradă flancată de copaci, cu o bicicletă în garaj? Şi eu am avut o bicicletă.

— Casa mea era verde, răspunse el. Şi se afla sub un dom umplut cu aer. Dar, într-adevăr, am avut o bicicletă.

Vagabondul se legăna cu mâinile prinse de balustradă.

— Habar n-ai, băiete. Habar n-ai.

„Trebuie să-i asculţi pe nebuni”, îşi zise Katin. „Sunt din ce în ce mai rari.” Şi îşi sugeră să noteze asta undeva.

— Cu atât de mult timp în urmă… atât de mult timp!

Bătrânul se îndepărtă, împleticindu-se.

Katin dădu din cap şi merse mai departe.

Era greoi şi ridicol de înalt; avea peste doi metri. Ajunsese rapid la acea înălţime la şaisprezece ani. Deoarece nu şi-a dat niciodată cu adevărat seama cât era de înalt, după zece ani încă avea tendinţa să-şi ridice umerii. Îşi ţinea mâinile mari în buzunare. Mergea dând din coate.

Şi începu din nou să se gândească la sateliţii naturali.

Katin, născut pe Lună, iubea sateliţii naturali. Trăise întotdeauna pe sateliţi, cu excepţia perioadei când şi-a convins părinţii, ambii stenografi la Curtea din Dragon de pe Lună, să-l lase să-şi facă educaţia universitară pe Pământ, în acel centru de studiu al misterioasei şi

enigmaticei lumi occidentale, Harvard, care încă era un refugiu pentru cei bogaţi, excentrici şi geniali – din ultimele două categorii făcând şi el parte.

Condiţiile ce determinau modificarea scoarţei unei planete, de la înălţimile himalaiene la dunele domoale şi fierbinţi ale Saharei, le cunoştea numai din rapoarte. Pădurile îngheţate de licheni ale calotelor polare marţiene sau tumultoasele fluvii de praf de la ecuatorul planetei roşii; ori diferenţele dintre noaptea mercuriană şi ziua mercuriană – pe acestea le cunoştea numai din prelegerile psihoramice.

Dar nu pe acestea le iubea Katin.

Lunile?

Lunile erau mici. Frumuseţea unei luni consta în variaţia asemănării. De la Harvard, Katin revenise pe Lună, iar de acolo mersese pe Phobos, unde se cuplase la o serie de unităţi de înregistrare, computere de capacitate redusă şi adresografe – un funcţionar apreciat. În timpul liber, îmbrăcat în costum de protecţie dotat cu lentile polarizate, explora Phobos, în timp ce Deimos, o bucată strălucitoare de rocă cu un diametru de şaisprezece kilometri, se rotea deprimant de aproape. În cele din urmă, alcătuise o echipă pentru a asoliza pe Deimos şi explorase acel satelit minuscul aşa cum numai un planetoid neînsemnat poate fi explorat. Apoi, se transferase pe sateliţii lui Jupiter. Io, Europa, Ganymede şi Callisto se roteau sub ochii lui căprui strălucitori. Lunile lui Saturn, în lumina difuză a inelelor, se mişcau sub privirea lui solitară, cercetătoare, în timp ce cutreiera spaţiul, dincolo de complexul de clădiri amplasate la sol, unde fusese cazat. Explorase craterele cenuşii, munţii gri, văile şi canioanele, în zile şi nopţi de o intensitate orbitoare. Lunile erau la fel?

Dacă ar fi fost trimis pe oricare dintre ele, legat la ochi, iar brusc ar fi fost lăsat să vadă, Katin le-ar fi recunoscut imediat după structura geologică, după formaţiile cristaline şi după aspectul general topografic. Se obişnuise să facă distincţii subtile atât în privinţa formelor de relief, cât şi a caracterului. Cunoştea pasiunile ce se nasc din

diversitatea unei planete complet formate, sau a firii umane –, dar nu-i plăceau.

Făcea faţă acestei aversiuni în două moduri.

În cazul manifestărilor interioare, scria un roman.

Un recorder încrustat cu pietre preţioase, pe care i-l dăduseră părinţii lui când câştigase prima bursă, îi atârna de un lanţ la brâu. Conţinea câteva sute de mii de cuvinte şi notiţe, dar încă nu începuse primul capitol.

În cazul manifestărilor exterioare, opta pentru o viaţă izolată, sub nivelul lui de pregătire intelectuală, nici măcar în mod deosebit compatibilă cu temperamentul lui. Se detaşase din ce în ce mai mult de centrul activităţii umane, care pentru el era încă reprezentat de planeta numită Pământ. Absolvise cursul de cyborg conectat cu numai o lună în urmă. Ajunsese pe acest ultim satelit al lui Neptun, ultimul satelit din sistemul solar, în acea dimineaţă.

Părul lui brunet era mătăsos, nepieptănat şi destul de lung pentru a-ţi înfige degetele în el într-o încăierare (dacă erai suficient de înalt). Băgă mâna sub centură şi-şi masă abdomenul. Când ajunse la pasarelă, se opri. Cineva stătea pe balustradă şi cânta la un syrynx-senzorial.

Câţiva oameni se strânseseră să se uite.

Culorile inundau aerul în structuri polifonice pe măsură ce o formă se unduia în vânt şi cobora, pentru a se schimba apoi într-un smarald strălucitor, într-un ametist mai puţin sclipitor. Mirosuri de oţet, zăpadă, ocean, ghimbir, mac şi rom se răspândeau în vânt. Toamnă, ocean, ghimbir, ocean, toamnă; ocean, ocean, din nou o intensificare a miresmei oceanului, în timp ce lumina clocotea într-un albastru pal ce se proiecta pe faţa Şoarecelui. Curgeau arpegiile electrice ale unui nou fel de raga.

Cocoţat pe balustradă, tânărul se uita printre imagini, implozii peste implozii strălucitoare, la propriile degete măslinii ce jucau pe taste când lumina din instrument i se scurgea pe dosul mâinilor. Şi degetele i se lăsară în jos, iar imaginile îi ţâşniră de sub palme.

Se strânseseră cam douăzeci de oameni. Clipeau şi îşi întorceau capetele. Lumina acelei iluzii le tremura în orbitele ochilor, le curgea pe ridurile din jurul gurii, le umplea cutele ce le brăzdau fruntea. O femeie îşi pipăi urechile şi tuşi. Un bărbat îşi îndesă pumnii în buzunare.

Katin se uită în jos peste mulţimea de capete.

Cineva îşi făcuse drum cu coatele. Continuând să cânte, Şoarecele îşi ridică privirea.

Dan orbul se împletici, se opri, apoi, porni clătinându-se spre lumina intensă a syrynxului.

— Hei, termină, dă-i drumul de acolo…

— Hai, bătrâne, mişcă-te…

— Nu vedem ce face puştiul…

În mijlocul creaţiei Şoarecelui, Dan se legăna şi dădea din cap.

Ţiganul izbucni în râs; după aceea, mâna lui negricioasă acoperi mânerul de proiectare, iar lumina, sunetele şi mirosurile scăzură toate în intensitate pentru a genera un singur demon magnific ce stătea în faţa lui Dan, behăind, strâmbându-se, fluturându-şi aripile solzoase ce-şi modificau culorile cu fiecare bătaie. Urla ca o trompetă şi îşi schimonosea faţa pentru a semăna cu aceea a lui Dan. Avea în plus un al treilea ochi ce se rotea.

Oamenii începură să râdă.

Spectrul făcu un salt şi se aşeză lângă degetele Şoarecelui. Ţiganul rânji răutăcios.

Dan înaintă împleticindu-se, dând frenetic dintr-un braţ.

Demonul urlă, se întoarse cu spatele şi se aplecă. Se auzi un zgomot asemănător unui ventil de evacuare, iar spectatorii începură să ţipe atunci când putoarea se răspândi printre ei.

Katin, care se sprijinea de balustradă lângă Şoarece, simţi cum i se înroşesc obrajii de ruşine.

Diavolul începu să ţopăie.

Atunci Katin se aplecă, îşi puse palma pe câmpul de inductanţă vizuală, iar imaginea deveni neclară.

Ţiganul se uită în sus cu o privire severă.

— Hei…

— Nu trebuia să faci asta, zise Katin, cu mâna lui mare înfiptă în umărul Şoarecelui.

— E orb, spuse celălalt. Nu aude, nu are miros, nu ştie ce se întâmplă…

Sprâncenele negre i se încruntară. Dar încetă să îşi mai mânuiască instrumentul.

Dan stătea singur în centrul mulţimii, insensibil la ceea ce se petrecea în jur. Dintr-odată, începu să ţipe. Şi să ţipe. Sunetul vibra metalic în plămânii lui. Oamenii se dădură un pas înapoi. Atât Şoarecele, cât şi Katin se uitară în direcţia mâinii pe care Dan o mişca frenetic.

Îmbrăcat în vesta de un albastru-închis, cu acel disc de aur şi cu cicatricea arzându-i în lumina intensă, căpitanul Lorq Von Ray ieşi din grupul de oameni.

Dan, deşi orb, îl recunoscuse. Se întoarse, şi ieşi împleticindu-se din cerc. Împinse un om într-o parte, lovi cu mâna umărul unei femei, şi dispăru din mulţime.

După ce Dan plecă, iar syrynxul amuţi, atenţia mulţimii se îndreptă spre căpitan. Von Ray îşi lovi coapsa, iar palma îi pocni pe pantalonii negri ca şi când ar fi lovit o scândură.

— Aşteptaţi o clipă! Nu mai strigaţi!

Vocea răsună cu putere.

— Am venit aici să selectez un echipaj de cyborgi conectaţi în vederea unei călătorii lungi, probabil de-a lungul braţului interior al Galaxiei.

Arăta atât de viu, cu ochii lui galbeni. Trăsăturile din jurul cicatricei lungi şi noduroase, dedesubtul părului aspru, ruginiu, i se destinseră într-un rânjet. Dar fu nevoie de câteva secunde pentru a defini expresia conturată de fruntea şi de gura distorsionate.

— Bun, care dintre voi vrea să călătorească până la marginea nopţii? Sunteţi făcuţi să călcaţi pe nisip sau preferaţi călătoriile spre stele? Tu! zise el, arătând spre Şoarece, care încă stătea pe balustradă. Vrei să vii?

Celălalt coborî de unde era cocoţat.

— Cine, eu?

— Tu, *împreună cu* flaşneta ta infernală. Atâta timp cât consideri că te poţi uita pe unde mergi, mi-ar plăcea să am

pe cineva care să jongleze cu aerul în faţa ochilor mei şi să-mi gâdile lobii urechilor. Acceptă oferta mea.

Ţiganul rânji, dezvelindu-şi dinţii.

— Desigur, zise el şi continuă să rânjească. Merg.

Vorbele ieşiră din gura ţiganului asemenea murmurului înecat în whisky al unui bătrân.

— Desigur că merg, căpitane.

Şoarecele dădu afirmativ din cap, iar cercelul lui de aur sclipi deasupra crevasei vulcanice. Vântul fierbinte ce sufla peste balustradă îi zbârli şuviţele negre de păr.

— Ai un prieten cu care ai vrea să călătoreşti? Am nevoie de un echipaj.

Şoarecele, căruia nu-i plăcea de nimeni din acel port în mod special, se uită în sus la tânărul incredibil de înalt care îl împiedicase să îl mai necăjească pe Dan.

— Ce spui de piticul ăsta? zise el, arătându-l cu degetul pe Katin, care afişă o expresie surprinsă. Nu-l cunosc, dar îmi e suficient de prieten.

— În regulă atunci. Deci am…

Căpitanul Von Ray îşi miji pentru o clipă ochii, cântărind umerii gârboviţi ai lui Katin, pieptul lui îngust, pometii ridicaţi şi ochii căprui cu pete cărămizii, prea lăcrimoşi, cu marginile difuze ale irişilor plutind în spatele lentilelor de contact.

— …doi.

Urechile lui Katin se înroşiră.

— Mai vrea cineva? Care e problema? Vă e frică să zburaţi afară din acest neînsemnat puţ gravitaţional atras de un soare insignifiant? zise el şi arătă cu bărbia spre munţii perfect conturaţi. Cine vrea să vină cu noi acolo unde noaptea este veşnicie, iar dimineţile sunt numai o amintire?

Unul dintre oamenii din mulţime făcu un pas înainte. Pielea îi era de culoarea unui strugure imperial. Avea faţa prelungă, cu trăsături generoase.

— Eu vreau să vin.

Când vorbea, i se mişcau expresiv toţi muşchii faciali.

— Ai un prieten?

Un al doilea om păşi în faţă. Pielea lui avea transluciditatea săpunului. Părul parcă era lână albă. Nu-ţi trebuia decât o secundă să sesizezi asemănarea dintre ei. Aceleaşi riduri ascuţite în colţul buzelor cărnoase, acelaşi şanţ sub nările largi, aceeaşi despicătură mult în faţa pometţilor: gemeni. Când bărbatul îşi întoarse capul, Şoarecele îi văzu ochii clipind, învăluiţi în argint.

Albinosul lăsă să-i cadă mâna lată – un sac de articulaţii şi unghii distruse de trudă conectate la antebraţ prin vene groase, vineţii – pe umărul fratelui său.

— Mergem împreună.

Vocile lor domoale, cu o pronunţie tărăgănată, colonială, erau identice.

— Mai vrea cineva? zise căpitanul Von Ray şi se uită la mulţimea din jurul lui.

— Tu pe mine, căpitane, vrei să mă iei?

Un bărbat îşi croi drum în faţă.

O creatură îi fâlfâia pe umăr.

Părul lui galben flutură sub o boare ce nu venea din prăpastie. Aripile se strânseră, apoi se întinseră din nou, ca de onix, ca un minereu cristalizat. Bărbatul ridică mâna şi mângâie cu un deget uriaş ghearele negre ale păsării, încleştate pe umărul lui.

— Mai ai şi alt prieten în afară de animalul ăsta?

Cu mâna ei mică prinsă în palma lui, păşi în faţă, urmându-l la distanţă de două braţe.

Ramură de salcie? Aripă de pasăre? Vânt prin trestia de primăvară? Şoarecele scotoci prin memoria lui senzorială pentru a găsi ceva care să-i redea delicateţea feţei. Dar nu reuşi.

Ochii ei erau de culoarea oţelului. Sânii mici îi împungeau dantela vestei, în ritmul regulat al respiraţiei. Oţelul ochilor ei scânteia; femeia se uita în jur. („E o femeie puternică”, îşi zise Katin, care putea percepe asemenea subtilităţi.)

Căpitanul Von Ray îşi încrucişă braţele.

— Voi doi şi dihania pe care o ţii pe umăr?

— Noi şase animale avem, căpitane, spuse femeia.

— Atâta timp cât nu-mi stau în cale în navă, e în regulă. Dar îl arunc de nu se vede pe primul diavol înaripat de care mă împiedic.

— S-a-nţeles, căpitane, zise bărbatul.

Ochii oblici de pe faţa roşiatică i se încreţiră într-un zâmbet. Cu mâna liberă îşi prinse bicepsul celeialte mâini şi îşi trecu degetele în jos, prin părul blond ce-i acoperea antebraţele şi încheieturile degetelor, până când ajunse să cuprindă mâna femeii între palme. Ei formau cuplul din bar, cei care jucau cărţi, îşi dădu seama Şoarecele.

— Când vrei noi la bord să urcăm?

— Cu o oră înainte de ivirea zorilor. Nava mea va decola pentru a se întâlni cu soarele. Numele ei este *Roc* şi se află pe Platforma Şaptesprezece. Cum vă spun prietenii?

— Sebastian, zise bărbatul, iar pasărea bătu din aripi pe umărul lui.

— Tyÿ, zise femeia, iar umbra păsării îi acoperi chipul.

Căpitanul Von Ray îşi înclină capul şi privi fix, cu ochi de tigru, pe sub sprâncenele ruginii.

— Şi duşmanii?

Bărbatul începu să râdă.

— Blestematul Sebastian şi ajutoarele lui negre înaripate.

Von Ray se uită la femeie.

— Şi ţie?

— Tyÿ, deocamdată, răspunse ea cu o voce delicată.

— Voi doi, cum vă cheamă? întrebă Ray, întorcându-se spre gemeni.

— El e Idas... zise albinosul şi îşi puse încă o dată mâna pe braţul fratelui său.

— ...iar el e Lynceos.

— Şi cum v-ar spune duşmanii voştri dacă i-aş întreba cine sunteţi?

Geamănul oacheş ridică din umări.

— Lynceos şi-atât...

— Şi Idas.

— Şi tu? întrebă Von Ray, dând din cap spre ţigan.

— Poţi să-mi spui Şoarece dacă îmi eşti prieten, iar dacă

îmi eşti duşman, nu-mi vei şti niciodată numele.

Pleoapele lui Von Ray se închiseră pe jumătate peste ochii lui galbeni atunci când îşi ridică privirea să se uite la bărbatul înalt.

— Katin Crawford.

Katin se luă singur prin surprindere răspunzând fără să fie întrebat.

— Când duşmanii îmi vor da de ştire cum îmi spun, atunci te voi informa şi pe tine, căpitane Von Ray.

— Ne vom îmbarca pentru o călătorie lungă, zise Von Ray. Şi vă veţi înfrunta cu duşmani pe care nu aţi ştiut că îi aveţi. Concurăm cu Prince şi Ruby Red. La dus vom zbura cu nava cargo goală şi ne vom întoarce, dacă roţile maşinăriei se vor învârti cum trebuie, cu cala plină. Vreau să ştiţi că am mai făcut de două ori înainte această călătorie. O dată abia am reuşit să pornesc. Altă dată am fost foarte aproape de îndeplinirea obiectivului. Dar „aproape” a fost prea mult pentru unii din echipajul meu. De data aceasta, vreau să merg acolo, să umplu cala navei şi să mă întorc.

— Unde noi mergem? întrebă Sebastian.

Creatura aflată pe umerii lui se mişca de pe un picior pe altul, fâlfâind din aripi pentru a-şi menţine echilibrul. Aripile ei întinse aveau o anvergură cu puţin peste doi metri.

— Ce acolo este, căpitan?

Von Ray îşi înălţă capul, de parcă ar fi putut vedea locul unde trebuia să ajungă. Apoi, îşi coborî încet privirea.

— Acolo…

Şoarecele simţi cum pielea de pe ceafă îi este străbătută de o senzaţie ciudată, ca şi cum ar fi fost făcută din pânză, iar cineva ar fi apucat un fir şi ar fi tras, destrămând materialul.

— Undeva acolo, zise Von Ray, este o novă.

Teamă?

Pentru o clipă, Şoarecele se uită după stele şi dădu de ochii distruşi ai lui Dan.

Lui Katin îi trecură prin faţa ochilor craterele

numeroaselor luni, iar el privi uimit prin vizor, în timp ce, undeva, un soare se prăbuşea în punctul din care luase naştere.

— Vânăm o nouă.

„Deci *aşa* arată teama”, îşi zise Şoarecele. „Este mai mult decât fiara ce se zbate în pieptul tău, ce stă la pândă îndărătul coastelor tale.”

„Acesta e începutul unui milion de călătorii”, îşi spuse Katin. „Şi asta fără să îţi mişti picioarele.”

— Trebuie să zburăm spre marginea incandescentă a acelui soare în pragul imploziei. Materia din vecinătatea unei nove este un spaţiu distorsionat. Trebuie să zburăm spre frontiera haosului pentru a aduce înapoi un strop de foc, cu cât mai puţine escale în călătoria noastră. Acolo unde mergem noi nu mai este valabilă nicio lege.

— La care legi te referi? întrebă Katin. Ale omului sau ale fizicii, ale psihicului sau ale chimiei?

Von Ray făcu o pauză, apoi spuse:

— La toate.

Şoarecele îşi trase cureaua de piele peste umăr şi îşi puse syrynxul în sac.

— Aceasta este o întrecere, zise Von Ray. Vă mai repet o dată. Prince şi Ruby Red sunt rivalii noştri. Nu există nicio lege umană pe care să o respecte. Pe măsură ce ne apropiem de novă, totul se dezintegrează.

Şoarecele îşi dădu la o parte părul ce îi cădea pe frunte.

— Va fi o călătorie riscantă, nu-i aşa, căpitane?

Muşchii feţei lui negricioase tresăriră, până când, în cele din urmă, se destinseră într-o grimasă care le opri tremuratul. Îşi ţinea mâna în sac şi mângâia încrustaţia syrynxului.

— O călătorie cu adevărat riscantă, repetă el, iar vocea lui răguşită savură pericolul. Pare a fi o călătorie despre care voi avea ce cânta.

Şi, din nou, îşi savură cuvintele.

— Despre… această picătură de foc pe care o vom aduce, interveni Lynceos.

— O cală plină, îl corectă Von Ray. Asta înseamnă şapte

tone. Şapte bolţi de o tonă fiecare.

Idas spuse:

— Nu poţi aduce şapte tone de foc…

— Deci ce transportăm, căpitane? întrebă Lynceos, luându-i vorba din gură.

Echipajul aştepta. Cei din jurul echipajului aşteptau şi ei.

Von Ray îşi ridică mâna şi începu să îşi maseze umărul drept.

— Illyrion, răspunse el. Îl vom lua direct de la sursă, adăugă căpitanul şi îşi lăsă mâna jos. Daţi-mi numerele de clasificare. După care, nu mai vreau să dau ochii cu voi decât în *Roc,* cu o oră înainte de ivirea zorilor.

— Ia ceva de băut…

Şoarecele respinse mâna întinsă şi continuă să danseze. Muzica se izbea de clinchetele metalice în timp ce luminile roşii goneau una după cealaltă în jurul barului.

— Ia o…

Şoldurile Şoarecelui săltau în ritmul muzicii. Tyÿ se smucea în faţa lui, dându-şi pe spate părul care îi acoperea umerii sclipitori. Îşi ţinea ochii închişi, iar buzele îi fremătau.

Cineva îi spunea altcuiva:

— Nu mai pot să beau asta. Bea-o tu.

Dădu din mâini şi veni spre el. După aceea, Şoarecele începu să clipească a uimire.

Tyÿ începu să strălucească.

Ţiganul clipi din nou.

Apoi, îl văzu pe Lyceos ţinând syrynxul în mâinile lui albe. Fratele lui era lângă el şi amândoi râdeau. Adevărata Tyÿ stătea la o masă din colţ, amestecând cărţile.

— Hei! strigă Şoarecele, şi se îndreptă rapid spre ei. Uite ce e, nu vă jucaţi cu securea mea, vă rog. Dacă puteţi cânta la ea, e în regulă. Dar mai întâi să îmi cereţi voie.

— Mda, zise Lynceos. Tu erai singurul care o putea vedea…

— …a fost un fascicul direcţional, îl completă Idas. Ne

pare rău.

— Nicio problemă, spuse Şoarecele şi îşi luă syrynxul înapoi.

Era beat şi obosit. Ieşi din bar, mergând pe trei cărări pe marginea strălucitoare a lui Hell[3], pentru ca în final să treacă podul ce ducea spre Platforma Şaptesprezece. Cerul era întunecat. Cum mâna îi aluneca pe balustradă, degetele şi antebraţul îi erau scăldate în lumina portocalie care venea de dedesubt.

În faţa lui, cineva stătea aplecat peste balustradă.

Îşi încetini paşii.

Katin privea visător peste abis, cu chipul diavolesc în lumina difuză.

La început, Şoarecele crezu că noul lui coleg vorbea singur. După aceea, văzu cutia încrustată cu pietre preţioase din mâna lui.

— Scrijelit în creierul uman, îi spunea Katin recorderului. La mijlocul distanţei dintre creierul mare şi măduva spinării vei găsi un mănunchi de nervi, ce seamănă cu un chip uman, de numai câţiva centimetri. Acesta conectează impresiile senzoriale ce îşi au originea în afara creierului cu abstracţiile cerebrale care se formează în interiorul lui. Realizează un echilibru între perceperea lumii exterioare şi cunoaşterea realităţii interioare. Secţionează ghemul haotic de intrigi ce leagă o planetă de alta…

— Hei, Katin!

Acesta îi aruncă o privire, în timp ce coloanele de aer cald se înălţau tremurând din lavă.

— …leagă sistem stelar de sistem stelar, menţine sectorul Dragonului cu centrul în Soare, Federaţia Pleiadelor şi Coloniile Exterioare sub forma unor singure entităţi; vei descoperi o mulţime de diplomaţi, persoane oficiale alese sau autointitulate, cinstite sau corupte, în funcţie de poziţia lor; pe scurt, o matrice guvernamentală care îşi ia forma după planetele pe care le reprezintă. Rolul ei este să reacţioneze şi să realizeze un echilibru între presiunile sociale, economice şi culturale care se

schimbă şi se manifestă peste tot în imperiu. Iar dacă cineva ar putea trece direct printr-o stea, în centrul gazelor incandescente s-ar găsi un bloc de materie nucleară pură, condensată şi volatilă, comprimată în această stare de greutatea materiei din jurul ei, sferică sau alungită, în funcţie de însăşi forma soarelui. În timpul unei perturbaţii solare, acest centru transportă vibraţiile de la aceasta direct prin masa stelei pentru a anula acele vibraţii ce se întrec cu deplasările mareice de pe suprafaţa soarelui. Din când în când, minusculele corpuri ce echilibrează presiunile perceptive exercitate asupra creierului uman o iau razna. De multe ori, matricele guvernamentale şi diplomatice nu pot face faţă presiunilor de pe planetele pe care le guvernează. Iar când mecanismul de echilibrare din interiorul unui soare nu funcţionează corespunzător, dispersia incredibilei energii stelare se defazează în forţele gigantice care determină transformarea unei stele într-o…

— Katin?

Decuplă recorderul şi se uită la Şoarece.

— Ce faci?

— Îmi iau notiţe pentru viitorul meu roman.

— Viitorul tău ce?

— O formă arhaică de artă înlocuită de comunicarea subliminală. Era capabilă să redea subtilităţi de mult dispărute, atât spirituale, cât şi artistice, pe care, din nefericire, formele mai directe de artă încă nu le-au egalat. Sunt un anacronism. Mulţumesc pentru slujbă, spuse Katin, zâmbind răutăcios.

Şoarecele ridică din umeri.

— Despre ce vorbeşti?

— Psihologie, răspunse el şi puse recorderul înapoi în buzunar. Politică şi fizică. Cele trei domenii care contează.

— Psihologie? se miră Şoarecele. Politică?

— Ştii să scrii şi să citeşti? îl întrebă celălalt.

— În turcă, greacă şi arabă. Dar nu prea bine în engleză. Literele nu au nimic de-a face cu sunetele pe care le rosteşti.

Katin dădu aprobator din cap. Şi el era un pic cherchelit.

— Foarte profund. De asta a fost engleza o limbă atât de bună pentru scris romane. Dar simplific prea mult lucrurile.

— Dar ce e cu psihologia şi politica? Fizica o cunosc.

— În mod special, psihologia şi politica pe care le duce căpitanul nostru, spuse Katin, în timp ce se uita la panglica îngustă de magmă, sclipitoare, ce curgea în meandre la două sute de metri mai jos. Ele mă nedumeresc.

— Ce este cu ele?

— Psihologia lui, în acest moment, este o simplă curiozitate, deoarece nu ştim nimic despre ea. Voi avea posibilitatea să o studiez pe parcurs. Dar convingerile lui politice sunt pline de posibilităţi.

— Serios? Şi ce vrei să spui cu asta?

Katin îşi întrepătrunse degetele şi îşi sprijini bărbia pe una dintre încheieturi.

— Odată am urmat cursurile unei instituţii de învăţământ superior în ruinele unei ţări ce a avut în trecut momentele ei de măreţie. La mică distanţă de curtea pătrată a colegiului era o clădire numită Laboratorul de Psiho-Ştiinţe Von Ray. Fusese construită mai târziu. Probabil cu o sută patruzeci de ani în urmă.

— Căpitanul Von Ray?

— Bunicul lui, presupun. A fost donată şcolii în onoarea celei de-a treizecea aniversări a acordării suveranităţii Federaţiei Pleiadelor de către Tribunalele din Dragon.

— Von Ray este din Pleiade? După cum vorbeşte, nu pare a fi. Ceea ce nu se poate spune despre Sebastian şi Tyÿ. Eşti sigur?

— Bunurile familiei lui sunt cu siguranţă acolo. A petrecut probabil mult timp prin univers, călătorind în stilul cu care noi am vrea să fim obişnuiţi. Cât de mult crezi că posedă din propria lui navă cargo?

— Nu lucrează pentru un cartel de companii?

— Nu, atâta timp cât familia lui o deţine. Von Ray e probabil cea mai puternică familie din Federaţia Pleiadelor. Nu ştiu dacă al nostru căpitan este doar o rudă

suficient de norocoasă să poarte acelaşi nume sau dacă este moştenitorul şi urmaşul lor direct. Dar ştiu că numele lui are legătură cu organizarea şi controlul întregii Federaţii a Pleiadelor; este genul de familie care deţine o casă de vacanţă în Coloniile Exterioare şi una sau două reşedinţe urbane pe Pământ.

— Atunci este o persoană importantă, spuse Şoarecele răguşit.

— Da, este.

— Dar ce e cu Prince şi Ruby Red, despre care vorbea?

— Eşti cumva greu de cap sau pur şi simplu un produs al super-specializării secolului al XXXI-lea? Câteodată îmi doresc să reînvie marile figuri ale renaşterii secolului XX: Bertrand Russell, Susanne Langer, Pejt Davlin.

Katin îşi întoarse privirea spre Şoarece.

— Cine fabrică toate sistemele de propulsie pe care ţi le poţi imagina, fie ele interplanetare sau interstelare?

— Red-Shift Limited… zise ţiganul, apoi se opri. Acel Red?

— Dacă nu ar fi fost el însuşi un Von Ray, aş fi presupus că vorbea de altă familie. Dar fiind vorba de el, este foarte probabil să se refere chiar la acea familie Red.

— La dracu'!

Red-Shift era o marcă ce apărea atât de frecvent, încât nici nu o mai remarcai. Red-Shift realiza componentele pentru toate sistemele posibile de propulsie spaţială, echipamentele pentru demontarea acestora, utilajele necesare întreţinerii lor şi piesele de schimb.

— Red este o familie de industriaşi ale cărei rădăcini pornesc din zorii primelor călătorii spaţiale; este cu deosebire bine reprezentată pe Pământ şi în general peste tot în sistemul Dragon. Familia Von Ray nu este atât de veche, dar este una puternică în Federaţia Pleiadelor. Iar acum s-a lansat într-o cursă pentru şapte tone de illyrion. Nu simţi că sensibilitatea ta politică se înfioară aşteptând rezultatul?

— De ce ar trebui să se întâmple asta?

— Desigur, artistul preocupat de exprimarea propriilor

sentimente şi de reprezentarea universului său interior trebuie, mai presus de toate, să fie apolitic. Dar *să fim* serioşi, Şoarece.

— Despre *ce* vorbeşti, Katin?

— Şoarece, ce însemnă illyrionul pentru tine?

Tânărul se gândi un moment.

— Datorită unei baterii cu illyrion pot cânta la syrynx. Ştiu că e utilizat pentru a menţine fierbinte miezul acestui satelit. Nu are legătură şi cu deplasarea la viteze superluminice?

Katin îşi închise ochii.

— Ca şi mine, eşti un cyborg conectat înregistrat, testat şi competent, am dreptate?

Îşi deschise ochii atunci când pronunţă cuvântul „dreptate”.

Şoarecele dădu aprobator din cap.

— Oh, ce nu aş da să avem din nou un sistem educaţional în care înţelegerea să reprezinte partea fundamentală a cunoaşterii, intonă Katin spre întunericul ce pâlpâia în jurul lor. Până la urmă, unde zici că ţi-ai făcut pregătirea de cyborg, în Australia?

— Îhî!

— Să-ţi prezint nişte cifre. În bateria syrynxului tău este o cantitate semnificativ mai mică de illyrion, de douăzeci sau douăzeci şi cinci de ori, decât este, să spunem, în vopseaua fluorescentă de pe numerele cadranului unui ceas cu radiu. Cât de mult ţine o baterie?

— Ar trebui să funcţioneze până la cincizeci de ani. Scumpe ca dracu’.

— Illyrionul necesar pentru a menţine fierbinte miezul acestui satelit se măsoară în grame. Cantitatea necesară propulsiei unei nave spaţiale este asemănătoare. Pentru a aprecia cantitatea extrasă şi disponibilă în univers, opt sau nouă mii de kilograme ar fi de ajuns. Iar căpitanul Von Ray vrea să aducă *şapte tone!*

— Îmi închipui că Red-Shift ar fi destul de interesată de acest lucru.

Katin dădu cu convingere din cap.

— Ar putea.

— Katin, ce este illyrionul? Obişnuiam să-i întreb pe cei de la Academia Cooper, dar acolo mi-au spus că e prea complicat pentru mine să înţeleg.

— La fel mi-au spus şi mie la Harvard, zise Katin. Psihofizică 74 şi 75. Am fost la bibliotecă. Cea mai bună definiţie este cea dată de profesorul Plovnievsky în lucrarea prezentată la Oxford în anul 2338, şi apoi, trei săptămâni mai târziu, în faţa Societăţii Regale. Citez: „În principiu, domnilor, illyrionul este altceva”. Te poţi întreba dacă a fost vorba de o întâmplare fericită cauzată de dificultăţile de exprimare în engleză sau de lipsa unei înţelegeri profunde a subtilităţilor acestei limbi. Cred că în definiţia din dicţionar scrie ceva de felul acesta: „… nume generic dat unui grup de trei sute de elemente transuranice cu proprietăţi psihomorfice, heterotropice cu multe dintre elementele comune, precum şi cu seria imaginară ce există între 107 şi 255 din tabelul periodic al elementelor”. Cum stai cu fizica subatomică?

— Nu sunt decât un biet cyborg conectat.

Katin îl privi dezaprobator.

— Ştii că, pe măsură ce urci în tabelul numerelor atomice dincolo de 98, elementele devin din ce în ce mai puţin stabile, până când ajungem la ciudăţenii de genul einsteniu, californiu, fermiu, cu perioade de înjumătăţire de sutimi de secundă –, iar pe măsură ce urci, de sutimi de miimi de secundă. Cu cât urcăm mai mult, cu atât devin elementele mai instabile. Din acest motiv, întreaga serie cuprinsă între 100 şi 298 a fost denumită, eronat, elemente imaginare. Dar acestea sunt cât se poate de reale. Numai că nu rămân mult timp aşa cum sunt. Totuşi, la 296 sau undeva pe acolo, stabilitatea începe din nou să crească. Odată ajunşi la trei sute ne întoarcem la perioade de înjumătăţire ce se pot măsura în zecimi de secundă, iar cinci sau şase numere mai sus am iniţiat o nouă serie de elemente ce au din nou perioade respectabile de înjumătăţire, de milioane de ani. Aceste elemente au nuclee imense şi sunt foarte rare. Dar, încă din 1950, au

fost descoperiţi hiperonii, particule elementare mai mari decât protonii şi neutronii. Acestea sunt particulele ce transportă energiile care menţin coeziunea acestor supernuclee, aşa cum mezonii obişnuiţi menţin împreună nucleele elementelor mai familiare nouă. Acest grup de elemente supergrele, superstabile intră în denumirea generică de illyrion. Şi, pentru a-l cita din nou pe eminentul Plovnievsky: „În principiu, domnilor, illyrionul este altceva”. Aşa cum aflăm din dicţionarul Webster, illyrionul este atât psihomorfic, cât şi heterotropic. Presupun că aceasta este o modalitate sofisticată de a spune că illyrionul are multiple semnificaţii pentru mulţi oameni.

Katin se întoarse cu spatele la balustradă şi îşi încrucişă braţele.

— Mă întreb ce reprezintă pentru căpitanul nostru.

— Ce înseamnă *heterotropic?*

— Şoarece, la sfârşitul secolului XX omenirea a fost martora dezintegrării totale a ceea ce era atunci denumită „ştiinţa modernă”, spuse Katin. Continuumul spaţiu-timp era plin de quasari şi surse radio neidentificate. Existau mai multe particule elementare decât elemente care să fie create din acestea. Iar compuşi perfect stabili, a căror existenţă timp de mulţi ani a fost considerată imposibilă, cum ar fi KrI_4, H_4XeO_6, RnF_4, au început să fie alcătuiţi peste tot; gazele nobile nu erau la urma urmei atât de nobile. Conceptul de energie încorporat în teoria cuantică einsteiniană era la fel de corect şi a condus la tot atât de multe contradicţii ca teoria cu trei sute de ani mai veche, conform căreia focul era un lichid eliberat, denumit flogiston. Ştiinţele sociale – nu e un nume simpatic? – au luat-o razna. Experienţele efectuate pentru prima dată de psihedelici i-au făcut oricum pe toţi să se îndoiască de tot şi toate, şi asta s-a întâmplat cu o sută cincizeci de ani înainte ca acestui haos să-i fie redat un anumit grad de coerenţă de acei mari oameni din domeniul ştiinţelor sintetice şi integrative, prea cunoscuţi amândurora pentru a te jigni numindu-i. Iar tu, cineva ale cărui cunoştinţe se

limitează la a şti pe ce buton să apese, vrei ca eu, produsul unui sistem educaţional vechi de secole, fundamentat nu numai pe ideea de diseminare a informaţiei, dar, în acelaşi timp, şi pe teoria integrală a adaptării sociale, să-ţi fac o prezentare în cinci minute a întregii dezvoltări a cunoaşterii umane din ultimele zece secole? Vrei să ştii ce este un element heterotropic?

— Căpitanul ne-a spus că trebuie să fim la bord cu o oră înainte de răsăritul soarelui, îndrăzni să comenteze Şoarecele.

— Lasă asta, lasă asta. Am un talent pentru aceste sinteze improvizate. Deci, să vedem. Prima dată au fost cercetările lui De Blau în Franţa în anul 2000, când a prezentat prima lui scară aproximativă şi o metodă fundamental precisă de măsurare a deplasării psihice a sarcinii electrice…

— Nu mă ajuţi deloc, mormăi Şoarecele. Vreau să ştiu mai multe despre Von Ray şi illyrion.

Nişte aripi mângâiară aerul. Formele negre se aşezară. Ţinându-se de mână, Sebastian şi Tyÿ urcau pe pasarelă. Creaturile care-i însoţeau se agitau în jurul picioarelor lor, după care se ridicau din nou. Fata uşui una de pe braţ; creatura se înălţă. Două se luptau deasupra umărului lui Sebastian pentru un loc unde să se aşeze. Una dintre ele cedă, iar fiara satisfăcută îşi strânse aripile, atingând uşor capul blond al orientalului.

— Hei, zise Şoarecele cu vocea lui aspră. Vă întoarceţi la navă?

— Ne întoarcem.

— Staţi puţin. Ce înseamnă Von Ray pentru voi? Îi ştiţi numele?

Sebastian zâmbi, iar Tyÿ îi aruncă o privire cu ochii ei cenuşii.

— Din Federaţia Pleiadelor noi suntem, spuse ea. Eu şi aceste fiare, cârd şi stăpân, sub Surori Moarte şi Întunecate născute.

— Surori Moarte şi Întunecate?

— În Antichitate, Pleiadele erau denumite cele Şapte

Surori, deoarece numai şapte dintre ele puteau fi zărite de pe Pământ, îi spuse Katin Şoarecelui, care îl privea încruntat. Cu câteva sute de ani înaintea erei noastre, una dintre stelele vizibile s-a transformat într-o nouă şi a dispărut. Acum există oraşe pe planetele ei interioare carbonizate. Încă este destul de fierbinte pentru a asigura condiţii de viaţă, dar cam asta e tot.

— O nouă? întrebă Şoarecele. Dar ce e cu Von Ray?

Tyÿ făcu un gest arătând în jur.

— Totul. Mare, bună familie este.

— Îl cunoşti pe acest căpitan Von Ray? întrebă Katin.

Tyÿ ridică din umeri.

— Ce e cu illyrionul? zise ţiganul. Ce ştii despre el?

Sebastian se aşeză pe vine între creaturile lui. Acestea se apropiară de el. Mâna lui păroasă le mângâia cu compasiune capetele.

— Federaţia Pleiadelor nimic nu are. Sistemul Dragon nimic nu are nici el, zise şi se încruntă.

— Unii spun Von Ray pirat este, îndrăzni să spună Tyÿ. Sebastian se uită în sus cu o privire aspră.

— Von Ray mare şi bună familie este. Von Ray cel mai bun este. De aceea noi cu el mergem.

Tyÿ zise cu o voce calmă:

— Von Ray bună familie este.

Şoarecele îl văzu pe Lynceos apropiindu-se pe pod. După zece secunde apăru şi Idas.

— Voi doi sunteţi din Coloniile Exterioare…?

Gemenii se opriră, umăr lângă umăr. Ochii roz ai unuia clipeau mai des decât cei căprui ai celuilalt.

— Din Argos, răspunse fratele geamăn cu chip palid.

— Din Argos, de pe Tubman B-12, preciză cel oacheş.

— Din cele Mai Îndepărtate Colonii, îl corectă Katin.

— Ce ştiţi despre illyrion?

Idas se sprijini de balustradă, se întoarse şi se încruntă, după care se aşeză pe ea.

— Despre illyrion? zise el şi îşi depărtă genunchii, lăsându-şi mâinile noduroase între ei. Există illyrion în Coloniile Exterioare.

Lynceos se întoarse şi i se aşeză alături pe balustradă.

— Tobias, zise el. Avem un frate, Tobias.

Lynceos se trase mai aproape de brunetul Idas.

— Avem un frate în Coloniile Exterioare pe care îl cheamă Tobias, continuă el şi îi aruncă o privire fratelui său, cu ochii lui de mărgean înconjuraţi de sclipiri argintii. În Coloniile Exterioare, unde există illyrion.

Îşi uni încheieturile mâinilor, cu degetele desfăcute, ca petalele aspre ale unui crin.

— Planetele din Coloniile Exterioare? zise Idas. Balthus – acoperit de gheaţă, abisuri pline de noroi şi illyrion. Cassandra – cu deserturi de sticlă întinse ca oceanele de pe Pământ, cu jungle formate din nenumărate plante, toate albastre, cu râuri înspumate de galeniu şi illyrion. Salinus – înţesat de peşteri şi canione înalte de doi kilometri, cu un continent din licheni roşii letali şi mări cu oraşe falnice, construite din cuarţul de pe fundul oceanului, şi illyrion…

— Coloniile Exterioare sunt planete ale unor stele mult mai tinere decât stelele de aici, din Dragon, cu mult mai tinere decât Pleiadele, interveni Lynceos.

— Tobias este în… una dintre minele de illyrion de pe Tubman, spuse Idas.

Aveau vocile încordate; se uitau în jos sau îşi aruncau priviri unul altuia. Când mâinile cu piele întunecată se deschideau, cele cu piele albă se închideau.

— Idas, Lynceos şi Tobias, noi trei am crescut pe stâncile uscate, ecuatoriale de pe Tubman, în Argos, sub trei sori şi o lună roşie…

— …şi în Argos este illyrion. Eram sălbatici. Ne numeau sălbatici. Două perle negre şi una albă, ţopăind şi încăierându-se pe străzile din Argos…

— …Tobias era la fel de întunecat ca Idas. Eu eram singurul alb din oraş…

— …dar nu mai puţin sălbatic decât Tobias, în ciuda palorii lui. Şi ei spuneau că în sălbăticia noastră, noi, într-o noapte, nebuni din cauza extazului…

— …pulberea de aur ce se adună în crăpăturile stâncilor şi care, odată inhalată, face ochii să sclipească de culori

nemaivăzute şi noi armonii să răsune înăbuşit în ureche, iar mintea să se dilate…

— …după ce am luat extaz, am făcut o efigie a primarului din Argos, de care am ataşat un mecanism zburător, după care l-am înălţat deasupra pieţei oraşului, rostind versuri satirice despre autorităţile locale…

— …din această cauză am fost expulzaţi din Argos în pustiurile de pe Tubman…

— …iar în afara oraşului există o singură posibilitate de a supravieţui: să cobori pe fundul mării şi să îţi ispăşeşti perioada de dizgraţie trudind în minele submarine de illyrion…

— …iar noi trei, care atunci când luam extaz nu făceam decât să râdem şi să ţopăim, şi nu ne-am bătut joc de nimeni…

— …eram nevinovaţi…

— …am plecat în mine. Acolo, timp de un an, am lucrat cu măşti de aer pe faţă şi costume de cauciuc în minele subacvatice ale Argosului…

— …un an pe Argos are cu trei luni mai mult decât un an pe Pământ, şase anotimpuri în loc de patru…

— …iar la începutul celei de-a doua toamne înveşmântate în nuanţele algelor, ne pregăteam să plecăm. Dar Tobias n-a vrut să meargă cu noi. Mâinile lui se obişnuiseră cu ritmul mareelor, greutatea minereului devenise o mângâiere pentru palmele lui…

— …aşa că ne-am lăsat fratele în minele de illyrion şi am pornit spre stele, de teamă că…

— …vedeţi voi, ne e teamă că aşa cum fratele nostru, Tobias, a găsit ceva care l-a îndepărtat de noi, unul dintre noi ar putea la rândul lui găsi ceva care să ne despartă, pe noi doi, singurii care am rămas…

— …aşa cum odată credeam că nimeni nu ne poate despărţi pe noi trei.

Idas se uită la Şoarece.

— Şi nu mai avem extaz.

Lynceos clipi.

— Asta înseamnă illyrionul pentru noi.

— Pe scurt, zise Katin din cealaltă parte a pasarelei. În Coloniile Exterioare, care până în momentul de faţă sunt constituite din patruzeci şi două de planete şi aproximativ şapte miliarde de oameni, practic întreaga populaţie are la un moment dat ceva de-a face cu exploatarea directă a illyrionului. Şi presupun că aproximativ unul din trei lucrează toată viaţa în anumite etape de prospectare şi extracţie a lui.

— Aşa arată statisticile pentru Cele Mai Îndepărtate Colonii, zise Idas.

Aripi negre se înălţară când Sebastian se ridică în picioare şi o luă de mână pe Tyÿ.

Ţiganul se scărpină în cap.

— Bine. Să scuipăm în râul ăsta şi să ne îmbarcăm în navă.

Gemenii coborâră de pe balustradă. Şoarecele se apleca peste prăpastia încinsă şi îşi ţuguie buzele.

— Ce faci?

— Scuip în Hell[3]. Un ţigan trebuie să scuipe întotdeauna de trei ori în orice râu pe care îl trece, îi explică Şoarecele lui Katin. Altfel, se întâmplă lucruri rele.

— Trăim în secolul al XXXII-lea. Ce lucruri rele s-ar putea întâmpla?

Şoarecele ridică din umeri.

— Eu nu scuip niciodată în niciun râu.

— Poate e valabil numai pentru ţigani.

— Eu o idee drăguţă cred că e, zise Tyÿ şi se aplecă peste balustradă, lângă Şoarece.

Silueta lui Sebastian apăru mare lângă umărul ei. Deasupra lor una dintre fiare fu prinsă într-un curent ascendent de aer şi aruncată în sus, în întuneric.

— Ce asta este? întrebă Tyÿ şi se încruntă, arătând cu degetul.

— Unde? zise Şoarecele mijind ochii.

Tyÿ arătă dincolo de el, spre peretele canionului.

— Hei! spuse Katin. E orbul!

— Cel care ţi-a făcut praf interpretarea.

Lynceos îşi făcu loc printre ei.

— E bolnav, zise el, mijindu-şi ochii de culoarea sângelui. Acel om este bolnav.

Înnebunit de lumina intermitentă, Dan coborî împleticindu-se pe cornişe, spre lavă.

— Dar nu poate simţi căldura! exclamă Şoarecele. Nu poate vedea – probabil nici nu ştie ce se întâmplă cu el!

Idas, urmat apoi de Lynceos, se îndepărtă de balustradă şi o luă la fugă pe pod.

— Veniţi! strigă Şoarecele urmându-i.

Sebastian şi Tyÿ porniră după el, cu Katin în spate.

La zece metri sub margine, Dan se opri pe o stâncă, întinse braţele în faţă, gata pentru un plonjon în infern.

Pe măsură ce se apropiau de capul podului – gemenii se urcau deja pe balustradă – o siluetă îşi făcu apariţia pe buza canionului, deasupra bătrânului.

— Dan! strigă Von Ray, iar faţa lui era de culoarea focului în lumina intensă.

Acesta sări peste balustradă. Roca argiloasă se desprindea de sub picioarele lui şi se sfărâma la fiecare pas în timp ce cobora lateral panta.

— Dan, nu face…

Dar Dan o făcu.

Corpul lui se lovi de o terasă aflată douăzeci de metri mai jos, se rostogoli şi pică.

Şoarecele se prinse cu mâinile de balustradă. Se apleca tot mai mult, strivindu-şi stomacul de bară.

Katin ajunse lângă el imediat şi se aplecă şi mai mult.

— Ahhh! murmură Şoarecele şi se dădu înapoi pentru a-şi ascunde faţa.

Căpitanul Von Ray ajunse la stânca de pe care sărise Dan. Se sprijini într-un genunchi, ţinându-şi amândoi pumnii pe rocă, şi privi insistent dincolo de ea. Nişte siluete coborâră peste el – erau creaturile lui Sebastian – şi se înălţară din nou fără a face vreo umbră. Gemenii se opriseră dedesubtul cornişelor.

Căpitanul Von Ray se ridică în picioare. Se uită în sus la echipajul lui. Răsufla greu. Se întoarse şi urcă panta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Katin când se regăsiră toţi

pe pod. De ce a…?

— Am vorbit cu el numai cu câteva minute înainte, zise Von Ray. A făcut parte din echipajul meu timp de mai mulţi ani. Dar în ultima călătorie a fost… a fost orbit.

Marele căpitan; căpitanul cu cicatrice. Cât de bătrân putea fi, se întrebă Şoarecele. Înainte, crezuse că are patruzeci şi cinci, cincizeci de ani. Dar, în momentul ăla, scăzu mai mult de zece sau cincisprezece ani. Căpitanul era îmbătrânit, nu bătrân.

— Tocmai îi spusesem că am făcut toate demersurile pentru a-l trimite înapoi acasă, în Australia. S-a întors să traverseze podul spre dormitoarele unde luasem o cameră. Când m-am uitat în urmă… nu mai era pe pod.

Căpitanul se uită în jur, la cei care rămăseseră.

— Să mergem la *Roc.*

— Cred că trebuie să raportezi acest incident Patrulei, zise Katin.

Von Ray îi conduse spre poarta dincolo de care se întindea terenul de decolare, unde *Dragon* tremura în întuneric pe coloana sa de o sută de metri.

— E un telefon chiar aici, la capul podului…

Privirea lui Von Ray îl amuţi pe Katin.

— Vreau să plec de pe acest bolovan. Dacă sunăm de aici, ne vor reţine pe toţi până îşi va scrie fiecare propria versiune în trei exemplare.

— Presupun că le putem telefona şi din navă, după ce plecăm, sugeră Katin.

Pentru un moment, Şoarecele avu din nou îndoieli asupra raţionamentului prin care estimase vârsta căpitanului.

— Nu mai putem face nimic pentru amărâtul ăla descreierat.

Şoarecele aruncă o privire neliniştită în prăpastie, după care îl urmă pe Katin.

Dincolo de curenţii de aer cald noaptea era răcoroasă, iar ceaţa crea aurore luminoase ce atârnau de lămpile cu fluorescenţă indusă care împrejmuiau terenul de decolare.

Katin şi Şoarecele mergeau în spatele celorlalţi.

— Mă întreb ce înseamnă illyrionul pentru individul chipeş de acolo, comentă Şoarecele încet.

Katin mormăi ceva şi îşi băgă mâinile în buzunare. După câteva clipe, întrebă:

— Ia ascultă, Şoarece, ce ai vrut să spui despre bătrân şi simţurile lui moarte?

— Când au încercat să ajungă la novă ultima dată, zise Şoarecele, s-a uitat prea mult la stea prin impulsurile senzoriale, iar toate terminaţiile nervilor lui au fost arse. Aceştia nu au murit. Au fost însă blocaţi într-o stare de continuă stimulare. Cam acelaşi lucru, sau aproape, zise el ridicând din umeri.

— Oh, zise Katin şi se uită în jos, la pavaj.

Erau înconjuraţi de transportoare spaţiale. Între acestea se aflau navetele cosmice, cu dimensiuni mult mai reduse, de o sută de metri.

După ce se mai gândi un timp, Katin spuse:

— Şoarece, te-ai gândit vreodată cât de mult ai de pierdut în această călătorie?

— Mda.

— Şi nu te sperie?

Îl prinse pe Katin de braţ cu degetele lui subţiri.

— Mi-e frică de mor, răspunse el cu vocea lui răguşită, îşi dădu părul pe spate şi privi în sus la înaltul lui tovarăş de călătorie.

— Ştii ce? Nu-mi place deloc ce i s-a întâmplat lui Dan. Mi-e frică.

Capitolul 3

Dragon, Triton, Hell[3], 3172

Un cyborg conectat luase un creion negru şi mâzgălise „Olga” pe suprafaţa proiectorului cu rotor.

— E în regulă, îi spuse Şoarecele dispozitivului. Tu eşti Olga.

Se auzi semnalul sonor generat de trei lumini verzi şi patru lumini roşii intermitente. Şoarecele începu verificarea dificilă a distribuţiei de presiune şi a interpretării datelor intermediare.

Pentru deplasarea unei nave de la o stea la alta cu viteze mai mari decât aceea a luminii trebuie să profiţi de chiar distorsiunile spaţiale, de deformările pe care materia le induce în însuşi continuumul spaţio-temporal. A vorbi despre viteza luminii ca fiind viteza maximă cu care se poate deplasa un obiect e ca şi cum ai spune că viteza maximă a unui înotător în mare este de douăzeci sau douăzeci şi unu de kilometri pe oră. Dar în momentul în care înotătorul începe să profite chiar de curenţii marini, precum şi de vântul de deasupra ei, cum se întâmplă în cazul unui vas cu pânze, această limită dispare. Nava spaţială era prevăzută cu şapte rotoare energetice care funcţionau aproximativ ca pânzele unei corăbii. Şase instalaţii de proiectare controlate de computere acţionau constant rotoarele în timpul nopţii. Iar fiecare cyborg conectat controla un computer. Căpitanul controla al şaptelea rotor. Rotoarele energetice trebuiau reglate în funcţie de frecvenţele variabile ale presiunilor statice; şi astfel, nava era purtată în linişte din această dimensiune a spaţiului graţie energiei illyrionului din centrul sistemului ei de propulsie. Asta au făcut Olga şi verii ei. Dar controlul configuraţiei şi al unghiurilor rotoarelor era cel mai bine realizat tot de mintea umană. Aceasta era ceea ce trebuia să facă Şoarecele – la ordinele căpitanului. Şi tot căpitanul putea modifica discreţionar multe dintre caracteristicile

rotoarelor auxiliare.

Cabina de control era acoperită de inscripţiile făcute pe pereţi de foştii membri ai echipajului. Mai exista şi o cuşetă adaptată dimensiunilor încăperii. Şoarecele reglă inductanţa dintr-o serie de şaptezeci de condensatoare elicoidale microfaradice, împinse sertarul la perete şi se aşeză. Îşi atinse cu mâna regiunea lombară, dedesubtul vestei, şi pipăi racordul. Îi fusese conectat de baza şirei spinării când se aflase la Academia Cooper. Ridică primul cablu de transfer al reflexelor, care stătea încolăcit pe podea, conectat la computer, meşteri la el până când cele douăsprezece lamele de contact intrară în racord şi se cuplară de acesta. Luă fişa mai mică, cu şase lamele de contact, şi o introduse în fişa din partea inferioară a încheieturii mâinii sale stângi; după aceea, o cuplă pe cealaltă la mâna dreaptă. Ambii lui nervi radiali erau conectaţi la Olga. În ceafă îi era montat un alt racord. Introduse ultima fişă în acesta – cablul era greu şi îi trăgea gâtul pe spate – şi văzu scântei. Acest cablu îi putea transmite impulsuri direct în creier, care puteau evita receptorii acustici şi vizuali. Deja se putea auzi un zumzăit slab. Se aplecă, reglă un buton de pe interfaţa Olgăi, iar acel zgomot discret încetă. Tavanul, pereţii şi podeaua erau acoperite de dispozitive de control. Încăperea era destul de mică pentru a ajunge la cele mai multe dintre ele direct de pe cuşetă. Dar, odată ce nava spaţială decola, nu mai trebuia să atingă niciunul dintre ele, fiind posibil să controleze rotoarele direct prin intermediul impulsurilor nervoase generate de corpul lui.

— Întotdeauna mă simt de parcă mă pregătesc pentru Marea Întoarcere, se auzi vocea lui Katin.

În camerele lor de control amplasate peste tot în nava spaţială, pe măsură ce se racordau, şi ceilalţi cyborgi conectaţi puteau fi auziţi.

— Întotdeauna am considerat coloana vertebrală ca un loc nefiresc de unde să îţi tragi cordonul ombilical. Sper să fie un spectacol de marionete interesant. Chiar ştii cum să umbli cu chestia asta?

— Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, regret, zise Şoarecele.

Idas interveni:

— Acest spectacol e despre illyrion…

— …Illyrion şi o nouă, spuse Lynceos.

— Spune-mi, ce faci cu animalele tale de companie, Sebastian?

— O farfurie cu lapte de mâncare le-am dat.

— Cu tranchilizante, se auzi vocea catifelată a lui Tyÿ. Ele acum dorm.

Apoi intensitatea luminilor scăzu.

Căpitanul se conectă şi el. Inscripţiile, urmele de pe pereţi, dispărură. Nu mai erau decât luminile roşii ce se urmăreau una pe cealaltă pe tavan.

— O scuturare şi jocul poate începe cu zaruri iridiscente, zise Katin.

Şoarecele împinse cu călcâiele sacul syrynxului sub cuşetă şi se întinse. Îşi aranjă cablul ce îi intra în spate, sub ceafă.

— Sunteţi cu toţii asiguraţi? răsună în toată nava vocea lui Von Ray. Cuplaţi rotoarele din faţă.

Ochii Şoarecelui începură să strălucească la vederea peisajului inedit… astrodromul: luminile de deasupra câmpului, fisurile livide ale crustei se estompară, devenind nişte vibraţii violete la extremitatea spectrului electromagnetic. Dar, deasupra orizontului, „curenţii de aer” străluceau în toată splendoarea lor.

— Cuplaţi rotorul lateral cu şapte grade.

Şoarecele îndoi ceea ce ar fi fost braţul lui stâng, iar rotorul lateral coborî ca o aripă din minereu cristalizat.

— Hei, Katin, murmură Şoarecele. Nu e trăsnet? Uită-te la el…

Şoarecele se cutremură, ghemuit în interiorul unui scut de lumină. Olga îi preluă funcţiile respiratorii şi controlul ritmului cardiac, în timp ce sinapsele măduvei spinării îi erau direcţionate pentru a menţine nava în funcţiune.

— Pentru illyrion, pentru Prince, pentru Ruby Red! se auzi vocea unuia dintre gemeni.

— Menţine poziţia rotorului! ordonă căpitanul.

— Katin, priveşte…

— Stai culcat şi nu te mai agita, Şoarece, îi şopti Katin. Exact asta voi face şi eu, gândindu-mă la viaţa mea trecută.

În jurul lor puteau percepe zgomotul asurzitor al vidului.

— Chiar asta simţi, Katin?

— Te poţi plictisi de orice dacă te străduieşti suficient de mult.

— Voi doi, priviţi în sus, se auzi vocea lui Von Ray.

Şi priviră.

— Conectaţi convertizoarele de stază.

Pentru o clipă simţi luminile Olgăi ca pe nişte ace de foc. Apoi dispărură; curenţii de aer se loveau de el. Se îndepărtau ca nişte acrobaţi de soare.

— Adio lună, şopti Katin.

Iar luna se prăbuşi pe Neptun; Neptun se prăbuşi în soare. Iar soarele începu să cadă.

Noaptea explodă înaintea lor.

Federaţia Pleiadelor, Ark, New Ark, 3148

Cum a început totul?

Numele lui era Lorq Von Ray şi locuia la adresa Extol Park 12 în casa spaţioasă de pe deal: New Ark (N.W. 73), Ark. Asta îi spuneai cuiva de pe stradă dacă te pierdeai, iar acea persoană ar fi fost dispusă să te ajute să ajungi acasă. Străzile din Ark erau prevăzute cu panouri transparente împotriva vântului care, în serile din luna aprilie până în luna iumbra, formau rafale colorate de aburi care se deplasau, se eliberau în turbioane violente şi trepidau deasupra oraşului construit pe stâncile din Tong. Numele lui era Lorq Von Ray şi locuia… Acelea erau lucruri din copilărie, lucruri ce persistau, primele învăţate. Ark era cel mai mare oraş din Federaţia Pleiadelor. Mama şi tata erau persoane importante şi erau plecaţi mai mereu. Când erau acasă, vorbeau de Dragon, unde cea mai minunată planetă era Pământul; vorbeau de realiniere, de perspectivele de

suveranitate ale Coloniilor Exterioare. Aveau oaspeţi – cutare senator, cutare deputat. După ce ministrul Morgan s-a căsătorit cu mătuşa Cyana, cei doi veneau la cină, iar ministrul îi dăduse o hartă holografică a Federaţiei Pleiadelor ce arăta exact ca o bucată obişnuită de hârtie, dar în momentul în care te uitai la ea sub fasciculul tensorial aveai senzaţia că priveşti pe geam o noapte presărată cu puncte luminoase strălucitoare, dispuse la distanţe diferite, şi nebuloase spiralate de gaze.

— Locuieşti pe Ark, a doua planetă a soarelui de acolo, i-a spus tatăl lui, arătând în jos, unde Lorq întinsese harta pe masa de piatră de lângă peretele de sticlă.

Afară, copacii tilda se răsuceau în furtuna care se iscase în acea seară.

— Unde e Pământul?

Singur în sufragerie, tatăl lui a râs cu poftă.

— Nu îl poţi vedea pe hartă. Aceasta arată numai Federaţia Pleiadelor.

Morgan şi-a pus mâna pe umărul băiatului.

— Eu ţie o hartă Dragon data viitoare aduc.

Ministrul, ai cărui ochi aveau forma migdalelor, a zâmbit.

Lorq s-a întors spre tatăl lui.

— Vreau să merg în Dragon!

Apoi s-a întors către ministrul Morgan şi i-a spus:

— Eu într-o zi să merg în Dragon vreau!

Ministrul Morgan vorbea ca multe dintre persoanele de la şcoala lui din Causby, ca oamenii de pe stradă ce îl ajutaseră să găsească drumul spre casă după ce se pierduse la vârsta de patru ani (dar nu ca tatăl lui sau ca mătuşa Cyana), iar mămica şi tăticul fuseseră foarte supăraţi „Am fost atât de îngrijoraţi! Am crezut că ai fost răpit. Dar nu trebuia să te duci cu acei jucători de cărţi de pe stradă, chiar dacă te-au adus acasă!” Părinţii lui zâmbeau când le vorbea precum acei oameni, dar atunci nu au zâmbit, deoarece Ministrul Morgan era oaspetele lor.

Tatăl lui a pufnit ironic.

— O hartă a Dragonului! Numai asta îi mai lipseşte. Da, într-adevăr, Dragonul!

Mătuşa Cyana a râs; apoi mama şi ministrul Morgan au râs şi ei.

Locuiau în Ark, dar de multe ori călătoreau cu nave spaţiale mari spre alte lumi. În navă aveai o cabină, în care dacă mişcai mâna în faţa unor panouri colorate puteai mânca oricând tot ce doreai, sau puteai coborî pe puntea de observaţie să priveşti curenţii de gaze din vid transformaţi în configuraţii vizibile de lumini pe tavanul semisferic, culori ce se ondulau violent printre stelele ce dispăreau rapid pe lângă ei – şi erai conştient că te deplasezi mai repede şi mai repede decât orice altceva.

Câteodată părinţii lui mergeau în Dragon, pe Pământ, în oraşe denumite New York şi Beijing. Se întreba când îl vor lua şi pe el.

Dar în fiecare an, în ultima săptămână din saluarie, plecau din nou cu una dintre marile nave spaţiale spre altă planetă ce nu era nici ea trecută pe hartă. Se numea New Brazillia şi se afla în Coloniile Exterioare. Şi el a locuit în New Brazillia, pe insula Sõo Orini, deoarece părinţii lui aveau acolo o casă în apropierea minei.

Coloniile Exterioare, New Brazillia, Sõo Orini, 3149

Prima dată când a auzit de Prince şi de Ruby Red era în casa de pe insula Sõo Orini. Zăcea în întuneric şi ţipa după lumină.

Mama lui a venit în cele din urmă, a dat la o parte plasa de insecte (nu era necesară deoarece casa era prevăzută cu generatoare sonice pentru a ţine la distanţă micii gândaci roşii, care uneori te muşcau când ieşeai pe afară, iar timp de câteva ore te simţeai ciudat, dar Mama voia oricum să fie sigură). L-a ridicat.

— Şşşş! Şşşş! E în regulă. Nu vrei să dormi? Mâine e petrecerea. Prince şi Ruby vor fi aci. Nu vrei să te joci cu Prince şi cu Ruby la petrecere?

L-a purtat în braţe în jurul camerei, oprindu-se să apese

comutatorul aflat în perete, lângă uşă. Tavanul a început să se rotească până când geamul polarizat a devenit transparent. Printre frunzele de palmier ce atingeau plafonul, două luni gemene aruncau o lumină portocalie.

L-a aşezat din nou în pat şi i-a mângâiat părul roşu şi aspru. După un timp a vrut să plece.

— Nu-l închide, mămico!

Aceasta a luat mâna de pe comutator. I-a zâmbit. Băiatul îi simţea afecţiunea. S-a întors să privească lunile printre frunzele de palmier.

Prince şi Ruby Red veneau de pe Pământ. Ştia că părinţii mamei lui erau pe Pământ, într-o ţară denumită Senegal. Străbunicii tatălui erau de asemenea de pe Pământ, din Norvegia. Cei din familia Von Ray, blonzi şi aroganţi, se ocupaseră cu speculaţii în Pleiade de generaţii. Nu ştia prea bine ce anume speculau, dar trebuia să fie ceva profitabil. Familia lui deţinea mina de illyrion exploatată chiar dincolo de extremitatea nordică a insulei Sõo Orini. Din când în când, tatăl lui glumea, spunându-i că îl va face şef de echipă la mine. Probabil asta însemna „speculaţie". Iar lunile se îndepărtau de el; îi era somn.

Nu îşi amintea să fi fost prezentat băiatului cu ochi albaştri şi păr negru care avea o proteză în locul mâinii drepte, nici înaltei şi mlădioasei lui surori. Dar îşi amintea cum ei trei – el, Prince şi Ruby – se jucau după-amiaza următoare în grădină.

Le-a arătat locul din spatele bambuşilor, de unde te puteai căţăra în gurile sculptate în stâncă.

— Ce sunt *aceia?* a întrebat Prince.

— Aceia sunt dragonii, i-a explicat Lorq.

— Nu există niciun dragon, a spus Ruby.

— Aceia sunt dragoni. Asta spune tata.

— Aha! a zis Prince, apoi şi-a agăţat braţul artificial de marginea stâncii şi s-a ridicat. Pentru ce sunt?

— Te urci în ei. După aceea poţi să cobori din nou. Tata spune că oamenii care au trăit aici înaintea noastră i-au sculptat.

— Cine a trăit aici înainte? a întrebat Ruby. Şi la ce le

foloseau dragonii? Ajută-mă să urc, Prince.

— Sunt stupizi.

Prince şi Ruby stăteau acum între colţii de stâncă de deasupra lui. (Mai târziu avea să afle că „oamenii care trăiseră acolo” erau o rasă dispărută de douăzeci de mii de ani din Coloniile Exterioare; sculpturile lor au rezistat, iar pe aceste fundaţii în ruină Von Ray şi-a construit una dintre vile.)

Lorq s-a întins spre stâncă, s-a prins cu degetele de margine şi a început să se caţere.

— Îmi dai o mână de ajutor?

— Aşteaptă puţin, i-a răspuns Prince.

După care, încet, şi-a pus pantoful pe degetele lui şi a apăsat.

Lorq a icnit şi s-a izbit de pământ. Îşi strângea mâna de durere.

Ruby a chicotit.

— Hei! a strigat Lorq.

Indignarea fierbea în el, iar nedumerirea îl copleşea. Simţea cum durerea îi pulsează în încheieturile degetelor.

— N-ar trebui să glumeşti pe seama braţului lui, a spus Ruby. Nu îi place asta.

— Cum? a zis Lorq şi s-a uitat pentru prima dată direct la gheara de plastic şi metal. N-am glumit despre asta!

— Ba da, ai făcut-o, a răspuns Prince calm. Nu-mi plac oamenii care glumesc pe seama mea.

— Dar eu…! a spus Lorq, care, cu mintea lui de şapte ani, încerca să înţeleagă tot acel nonsens.

S-a ridicat din nou.

— Ce nu e în regulă cu mâna ta? a întrebat el.

Prince s-a lăsat în genunchi, s-a întins şi şi-a balansat braţul spre capul lui Lorq.

— Priveşte…! a strigat el şi a sărit înapoi.

Braţul mecanic s-a mişcat atât de iute, încât s-a auzit şuierând prin aer.

— Să nu mai vorbeşti despre mâna mea! Nu e nimic în neregulă cu ea! Chiar nimic!

— Dacă vei înceta să râzi de el, va fi prietenul tău, a

comentat Ruby, inspectând cu privirea cerul gurii stâncoase a dragonului sculptat.

— Bine, e în ordine, a spus Lorq precaut.

Prince a zâmbit.

— Atunci, de acum încolo vom fi prieteni.

Avea pielea foarte palidă şi dinţii mici.

— Bine! a spus Lorq şi a ştiut că nu îi place de Prince.

— Dacă spui ceva de genul „hai să dăm mâna”, te va bate, a spus Ruby. Şi poate să o facă, chiar dacă eşti mai mare decât el.

Sau chiar dacă Ruby era mai mare.

— Vino sus, a spus Prince.

Lorq s-a urcat în gura de piatră a dragonului, lângă ceilalţi doi copii.

— Ce facem acum? a întrebat fata. Ne dăm jos?

— De aici te poţi uita în grădină, a spus Lorq. Şi poţi să urmăreşti petrecerea.

— Cine-ar vrea să vadă o petrecere răsuflată? a întrebat Ruby.

— Eu, a spus Prince.

— Ah, a zis ea. Tu vrei. Ei bine, atunci e în regulă.

Dincolo de bambuşi, oaspeţii păşeau printre pietre, vrejuri şi copaci. Râdeau discret, beau din pahare înalte şi vorbeau despre cele mai noi realizări în comunicarea subliminală şi despre politică. Tatăl lui stătea lângă fântâna arteziană şi le spunea mai multor persoane ce credea el despre propusa suveranitate a Coloniilor Exterioare – la urma urmei, avea o casă acolo şi se ţinea la curent cu situaţia. Era chiar anul în care ministrul Morgan fusese asasinat. Deşi Underwood fusese arestat, încă mai circulau teorii referitoare la facţiunea care era cu adevărat responsabilă.

O femeie cu părul argintiu flirta cu un cuplu de tineri care veniseră cu ambasadorul Selvin, el însuşi un văr de-ai lor. Aaron Red, un domn masiv şi un adevărat gentleman, încolţise un grup de trei tinere doamne şi le expunea pe un ton dogmatic opiniile lui despre degenerarea morală a tinerilor. Mama lui Lorq mergea printre oaspeţi, iar tivul

rochiei ei roşii atingea uşor iarba. Era urmată de bufetul mobil, care scotea un zgomot discret. Se oprea din loc în loc pentru a le oferi invitaţilor aperitive cu brânză sau carne, băuturi şi părerile ei despre noile propuneri de realiniere. Acum, după un an în care se bucurase de un succes fenomenal la public, elita intelectuală a societăţii a acceptat *Tohu-bohus* ca o formă legitimă de muzică. Ritmurile ei trepidante răsunau peste peluză. O sculptură luminoasă din colţul grădinii se contorsiona, sclipea şi creştea odată cu sunetele.

După aceea, tatăl lui a râs atât de zgomotos, încât toţi s-au uitat la el.

— Trebuie să auziţi asta! Ascultaţi ce mi-a zis Lusuna! a spus el în timp ce ţinea de umăr un student, care sosise cu perechea de tineri.

Se pare că atitudinea dominantă a lui Von Ray îl făcuse pe tânăr să îşi susţină cu obstinaţie punctul de vedere. Tatăl i-a făcut semn să repete ceea ce spusese.

— Am zis doar că trăim într-o perioadă în care modificările economice, politice şi tehnologice au distrus toate tradiţiile culturale.

— Dumnezeule, a zis, râzând, femeia cu părul argintiu. Numai atât?

— Nu, nu! a zis tata dând din mână. Trebuie să ascultăm ce crede tânăra generaţie. Continuă, domnule!

— Nu există resurse disponibile de solidaritate naţională sau mondială nici măcar pe Pământ, centrul Dragonului. Ultimele şase generaţii au asistat la asemenea deplasări ale populaţiilor de pe-o planetă pe alta, încât un fenomen similar nu se mai poate repeta. Această societate pseudo-interplanetară care a înlocuit orice tradiţie autentică, deşi este foarte atractivă, este total lipsită de conţinut şi ascunde un incredibil păienjeniş de decadenţă, trădare, corupţie…

— Acum serios, Lusuna, a spus tânăra lui soţie, se vede cât eşti de erudit.

Tocmai ce luase un alt pahar cu băutură, la îndemnul femeii cu păr argintiu.

— …şi piraterie.

(Când a rostit ultimul cuvânt, chiar şi copiii care stăteau ghemuiţi în gura şopârlei sculptate, şi-au putut da seama, din privirile schimbate de oaspeţi, că Lusuna mersese prea departe.)

Mama lui Lorq a traversat peluza, iar partea de jos a rochiei ei mulate se despica dezvelindu-i unghiile aurite. Şi-a întins mâinile spre Lusuna, zâmbind.

— Vino, să continuăm această disecţie socială la cină. Avem un fel de mâncare total decadent de *mango-bongoou* cu o netradiţională *loso ye mbiji a meza* şi o strident de degenerată *mpati a nsengo.*

Mama lui întotdeauna prepara la petreceri reţete vechi senegaleze.

— Iar dacă se dovedeşte cooperant cuptorul, vom încheia cu un îngrozitor de pseudo-interplanetar *tiba yoka* flambat.

Tânărul s-a uitat în jur, şi-a dat seama că trebuia să zâmbească, şi s-a descurcat formidabil, râzând. Cu studentul la braţ, mama lui Lorq i-a condus pe toţi la cină.

— Parcă mi-a spus cineva că ai câştigat o bursă la Universitatea Dragonului din Centauri. Trebuie să fii foarte inteligent. Vii de pe Pământ, îmi dau seama după accent. Din Senegal? Ei bine, şi eu sunt tot de acolo. Din ce oraş…?

Iar tata, uşurat, şi-a dat pe spate părul de culoarea stejarului şi i-a urmat pe ceilalţi în pavilionul de servire a mesei cu geamurile acoperite de jaluzele.

Pe limba de piatră, Ruby i-a spus fratelui ei:

— Nu cred că ar trebui să faci asta.

— De ce nu? a întrebat Prince.

Lorq s-a uitat la cei doi fraţi. Prince a ridicat în mâna lui protetică o piatră din gura dragonului. Dincolo de peluză erau coliviile mari pentru papagalii albi Cacadu aduşi de mama lui Lorq de pe Pământ în urma ultimei ei călătorii acolo.

Prince a ţintit. Metalul şi plasticul deveniră indistincte.

La doisprezece metri depărtare, păsările au ţipat şi au

început să se agite în colivie. În timp ce una dintre ele se prăbuşea, Lorq îi putea vedea, chiar şi de la acea distanţă, penele mânjite de sânge.

— Chiar pe aia am vrut să o dobor! a zis Prince zâmbind.

— Hei! a strigat Lorq. Mama nu va…

S-a uitat din nou la extensia mecanică prinsă de umărul lui Prince peste ciotul braţului.

— Hei, arunci mai bine cu…

— Ai grijă! a zis Prince, iar privirea de sub sprâncenele lui negre i-a coborât pe cioburile de sticlă albastră. Nu ţi-am spus să nu râzi de mâna mea?

Braţul s-a retras, iar Lorq a auzit motoarele – zum, clic, zum – din încheietura mâinii şi din cot.

— Nu este vina lui că s-a născut aşa, a spus Ruby. Şi nu este politicos să faci remarci despre oaspeţi. Aaron spune că oricum toţi de aici sunteţi nişte barbari, nu-i aşa, Prince?

— Aşa e, a zis acesta şi şi-a lăsat mâna în jos.

O voce s-a auzit în difuzorul din grădină.

— Copii, unde sunteţi? Veniţi la cină! Grăbiţi-vă!

Cei trei au coborât şi au apărut dintre tulpinile de bambus.

Lorq a mers la culcare încă entuziasmat de petrecere. Stătea întins sub umbrele duble ale palmierilor de deasupra tavanului camerei lui, care era încă transparent din noaptea precedentă.

Cineva a şoptit:

— Lorq!

Iar după aceea:

— Şşş! Nu vorbi aşa tare, Prince.

Mai încet:

— Lorq?

A tras plasa pentru insecte şi s-a ridicat în pat. Încrustaţi în podeaua de plastic, străluceau tigri, elefanţi şi maimuţe.

— Ce vreţi?

— I-am auzit când ieşeau pe poartă, a zis Prince, care stătea în uşa camerei, în pantaloni scurţi. Unde au plecat?

— Şi noi vrem să mergem, s-a auzit glasul lui Ruby din spatele fratelui ei.

— Unde au plecat? a întrebat Prince din nou.

— În oraş, a răspuns Lorq, apoi s-a ridicat din pat şi a păşit tiptil peste menajeria sclipitoare. Mămica şi tăticul întotdeauna îşi duc oaspeţii în oraş când vin în vacanţe.

— Şi ce fac acolo? a întrebat Prince, sprijinindu-se de stâlpul uşii.

— Merg... ei bine, merg în oraş, a zis el, iar în locul ignoranţei s-a strecurat curiozitatea.

— Am dezactivat automatul de supraveghere, a spus Ruby.

— Nu aveţi unul foarte bun. A fost uşor. Totul e atât de demodat aici. Aaron spune că numai barbarilor din Pleiade li se pare încântătoare viaţa de aici. Ai de gând să ne duci şi pe noi să vedem unde au plecat?

— Ei bine, eu...

— Vrem să mergem, a spus Ruby.

— Tu nu vrei să mergi să vezi?

— În regulă. Trebuie să mă încalţ.

Lorq intenţionase să refuze. Dar curiozitatea copilărească de a vedea ce fac adulţii atunci când cei mici nu sunt de faţă era baza pe care urma să se formeze conştiinţa adolescentului şi, mai târziu, cea a adultului.

Grădina fremăta în jurul porţii. Zăvorul se deschidea întotdeauna ziua la contactul cu amprenta palmară a lui Lorq, iar acesta a rămas surprins să constate că zăvorul s-a deschis şi acum.

Drumul se unduia în noaptea umedă. Dincolo de stânci şi de apă, o lună joasă transforma insula într-o prelungire de fildeş de care se loveau valurile mării. Iar printre copaci, luminile oraşului se aprindeau şi se stingeau precum cele ale unui computer. Stâncile, ca de cretă în lumina lunii mai mici de pe orbita înaltă, mărgineau drumul. Un cactus îşi înălţa limbile ţepoase spre cer.

Când au ajuns la prima dintre cafenelele din oraş, Lorq l-a salutat pe unul dintre minerii ce stăteau la o masă în

faţa localului.

— Micule senior, a zis minerul dând din cap într-un gest de recunoaştere.

— Ştii unde sunt părinţii mei? l-a întrebat Lorq.

— Au trecut pe aici. Doamnele îmbrăcate în haine festive, bărbaţii în veste şi cămăşi negre. Au trecut pe aici cu o jumătate de oră, o oră în urmă.

— În ce limbă vorbeşte? a întrebat curios Prince.

Ruby a chicotit.

— Chiar înţelegi ce spune?

Lorq şi-a mai dat seama de ceva: el şi părinţii lui le vorbeau oamenilor din Sõo Orini folosind cuvinte total diferite de cele pe care le foloseau când vorbeau între ei şi cu oaspeţii lor. Învăţase bolovănosul dialect portughez în luminile intermitente ale unui hipno-profesor cândva în perioada neclară a începutului copilăriei.

— Unde s-au dus? l-a întrebat din nou.

Minerul se numea Tavo; cu un an înainte, timp de o lună, după închiderea minei, a fost cuplat şi angajat printre grădinarii gălăgioşi care au amenajat parcul din spatele casei. Între adulţii obtuzi şi copiii foarte isteţi se leagă o formă deosebit de tolerantă de prietenie. Tavo era murdar şi neghiob; Lorq îl accepta aşa cum era. Dar mama lui pusese capăt acestei prietenii în urmă cu un an, când Lorq se întorsese din oraş şi îi povestise cum l-a văzut pe Tavo ucigând un om care îi luase în derândere capacitatea de a bea.

— Hai, Tavo. Spune-mi unde s-au dus.

Tavo a ridicat din umeri.

Insectele zburau în jurul literelor luminoase de deasupra uşii cafenelei. Panglicile de hârtie creponată rămase după Festivalul Suveranităţii fluturau de stâlpii marchizei. Era aniversarea Suveranităţii Pleiadelor, dar minerii o celebrau aici, sperând în propria lor suveranitate şi în onoarea mamei şi a tatălui lui Lorq.

— Ştie unde s-au dus? a întrebat Prince.

Tavo bea rom, iar dintr-o cană crăpată, lapte acru. Şi-a lovit uşor genunchiul cu palma, iar Lorq s-a aşezat,

aruncându-le priviri lui Prince şi lui Ruby.

Cei doi fraţi s-au uitat nesiguri unul la celălalt.

— Staţi şi voi pe scaune, a spus Lorq.

S-au aşezat.

Tavo i-a oferit lui Lorq laptele lui acru. Băiatul a băut jumătate din el, după care i-a întins cana lui Prince.

— Vrei şi tu?

Celălalt a ridicat cana la gură şi a simţit mirosul.

— Bei aşa ceva? a zis el strâmbându-se şi a pus iute cana pe masă.

Lorq a ridicat paharul cu rom şi i-a spus.

— Ai prefera nişte…?

Dar Tavo i-a luat paharul din mână.

— Asta nu e pentru tine, micule senior.

— Tavo, unde sunt părinţii mei? a întrebat din nou Lorq.

— În pădure, la Alonza.

— Ne duci acolo, Tavo?

— Cine, eu?

— Vrem să mergem să-i vedem.

Bărbatul s-a gândit un moment.

— Nu putem merge dacă nu aveţi bani, a spus el, ciufulindu-i părul lui Lorq. Hei, micule senior, ai ceva bani la tine?

Lorq a scos din buzunar cele câteva monede pe care le avea.

— Nu sunt suficienţi.

— Prince, tu sau Ruby, aveţi ceva bani la voi?

Prince avea două lire sterline în pantalonii lui scurţi.

— Dă-i-le lui Tavo.

— De ce?

— Ca să ne ducă să ne vedem părinţii.

Tavo s-a întins peste masă, a luat banii de la Prince, după care s-a arătat nedumerit când a văzut suma.

— Mi-i dă mie?

— Dacă ne duci acolo, i-a spus Lorq.

Tavo l-a gâdilat pe burtă. Au râs. Bărbatul a împăturit o bancnotă şi a pus-o în buzunar. Apoi, a mai comandat un rom şi o cană cu lapte acru.

— Laptele e pentru tine. Vor şi prietenii tăi?

— Hai, Tavo, ai spus că ne duci acolo.

— Fii cuminte, i-a spus minerul. Mă întreb dacă ar fi bine să vă duc. Ştii că mâine dimineaţă trebuie să mă cuplez la postul de lucru, a zis el şi a lovit uşor racordul montat pe una dintre încheieturile mâinilor.

Lorq şi-a pus sare şi piper în lapte şi a sorbit din el.

— Vreau să gust şi eu, a spus Ruby.

— Miroase îngrozitor, a zis Prince. Nu ar trebui să bei. O să ne ducă acolo?

Tavo i-a făcut un semn proprietarului cafenelei şi l-a întrebat:

— Sunt mulţi oameni la Alonza în noaptea asta?

— E vineri seara, nu-i aşa? a răspuns proprietarul.

— Băiatul vrea să îl duc acolo astă-seară, a spus Tavo.

— Îl duci pe băiatul lui Von Ray la Alonza? a întrebat proprietarul, iar semnul purpuriu din naştere i s-a vălurit.

— Părinţii lui sunt acolo, a răspuns Tavo ridicând din umeri. Băiatul vrea să îi duc acolo. Mi-a spus să îi duc acolo, ştii? Şi va fi mai distractiv decât să stăm aici şi să strivim gângănii roşii.

Bărbatul s-a aplecat, a legat una de alta curelele sandalelor de care se descălţase, după care şi le-a atârnat în jurul gâtului.

— Să mergem, micule senior. Spune-le băiatului cu o singură mână şi fetei să se poarte frumos.

Când a auzit remarca referitoare la mâna lui Prince, Lorq a sărit în sus.

— Mergem acum.

Dar Prince şi Ruby nu au înţeles.

— Mergem, le-a explicat Lorq. Sus, la Alonza.

— Ce e Alonza?

— E cumva asemănător locurilor în care Aaron le duce întotdeauna pe femeile acelea drăguţe din Beijing?

— Nimic de aici nu seamănă cu ce este în Beijing, prostuţo, a spus Prince. Nici măcar cu ce vezi la Paris.

Tavo s-a aplecat şi l-a luat pe Lorq de mână.

— Stai lângă mine. Spune-le şi prietenilor tăi să facă la

fel.

Mâna lui Tavo era transpirată şi plină de bătături. Jungla chicotea şi şuiera deasupra lor.

— Unde mergem? a întrebat Prince.

— Să îi vedem pe mama şi tata, a răspuns Lorq, iar vocea îi părea nesigură. La Alonza.

Tavo a analizat cuvântul şi a dat aprobator din cap. Apoi a arătat cu degetul printre copacii ce străluceau în culori diferite sub lumina celor două luni.

— E departe, Tavo?

Bărbatul l-a prins uşor pe Lorg cu degetele de ceafă, apoi şi-a retras mâna şi a continuat să meargă.

În vârful dealului se afla o poiană; lumina se strecura pe sub marginile unui cort. Mai mulţi bărbaţi glumeau şi beau în compania unei femei grase care ieşise afară, la aer. Faţa şi umerii îi erau transpiraţi. Sânii îi străluceau înainte să coboare sub imprimeul portocaliu. Degetele i se jucau în păr.

— Stai, a şoptit Tavo şi i-a împins înapoi pe copii.

— Hei, de ce…

— Trebuie să rămânem aici, i-a tradus Lorq lui Prince, care păşise înainte după miner.

Prince s-a uitat în jurul lui, după care s-a întors şi s-a oprit lângă Lorq şi Ruby.

Alăturându-se grupului de bărbaţi, Tavo a luat sticla acoperită cu rafie, care era trecută din mână în mână.

— Hei, Alonza, seniorii Von Ray sunt…? a întrebat el, arătând cu degetul mare spre cort.

— Câteodată vin aici. Câteodată îşi aduc şi oaspeţii cu ei, a spus Alonza. Câteodată le place să vadă…

— Acum, a spus Tavo. Acum sunt aici?

Femeia a luat sticla şi a dat aprobator din cap.

Tavo s-a întors şi le-a făcut semn copiilor.

Lorq, urmat cu precauţie de Prince şi sora lui, a mers lângă el. Bărbaţii continuau să vorbească cu glasuri indistincte, dar care acopereau ţipetele şi râsetele din interiorul cortului. Noaptea era fierbinte. Sticla a mai mers din mână în mână de încă trei ori. Lorq şi Ruby au gustat şi

ei. La ultima tură Prince s-a strâmbat, dar a băut şi el.

În cele din urmă, Tavo l-a îndemnat pe Lorq cu o uşoară bătaie pe umăr:

— Intră.

Tavo a trebuit să se aplece pentru a trece de uşa joasă. Lorq era cel mai înalt dintre copii, iar vârful capului său a atins pânza.

Un felinar atârna de stâlpul din centru: o lumină stridentă proiectată pe acoperiş, o lumină stridentă proiectată în pâlnia unei urechi, pe marginea nărilor, pe ridurile feţelor îmbătrânite. În mulţime, dintr-un cap lăsat pe spate au ţâşnit râsete şi vorbe obscene. O gură umedă strălucea când gâtul sticlei era lăsat în jos. Păr despletit, transpirat. Acoperind zgomotul, cineva suna dintr-un clopot. Lorq a simţit cum îl furnicau palmele de entuziasm.

Oamenii au început să se ghemuiască. Tavo s-a aşezat pe vine. La fel au făcut Prince şi Ruby. Şi Lorq a făcut la fel, dar s-a ţinut de gulerul ud al lui Tavo.

În arenă, un om în cizme tropăia de colo-colo, îndemnând mulţimea să se aşeze.

De cealaltă parte, dincolo de balustradă, Lorq a recunoscut-o pe femeia cu părul argintiu. Se sprijinea de umărul studentului senegalez, Lusuna. Părul îi era lipit dezordonat de frunte ca nişte lame de cuţit contorsionate. Studentul şi-a descheiat cămaşa. Nu mai purta vesta.

Omul din arenă a tras din nou de cordonul clopotului. Nişte puf a căzut pe braţul lui strălucitor şi a rămas lipit acolo, chiar şi atunci când dădea din mâini şi striga la mulţime; acum lovea cu pumnul lui ars de soare în peretele de tablă ca să facă linişte.

Banii erau băgaţi printre panourile balustradei. Sumele pariate stăteau înghesuite între scânduri. Uitându-se de-a lungul balustradei, Lorq a văzut mai jos tânăra pereche. El era aplecat peste balustradă, încercând să îi arate ei ceva.

Omul din arenă a călcat peste amestecul de solzi şi pene. Cizmele lui negre îi ajungeau până la genunchi. Când oamenii aproape făcuseră linişte, s-a deplasat spre marginea mai apropiată a arenei, însă Lorq tot nu putea

vedea, s-a lăsat în jos şi…

Uşa unei cuşti s-a deschis cu zgomot. Cu un zbieret, omul din arenă a sărit pe gard şi s-a agăţat de stâlpul din centru. Spectatorii au ţipat şi au sărit ca arşi. Cei care stăteau pe vine s-au ridicat în picioare. Lorq a încercat să îşi facă loc în faţă.

În cealaltă parte a arenei l-a văzut pe tatăl lui ridicându-se. Faţa udă îi era schimonosită sub părul blond. Von Ray şi-a ridicat ameninţător pumnul spre arenă. Mama lui Lorq, cu mâna dusă la gât, s-a lipit de soţul ei. Ambasadorul Selvin încerca să îşi facă loc între doi mineri ce urlau lângă balustradă.

— Uite-l pe Aaron, a exclamat Ruby.

— Nu…! a zis Prince.

Dar acum atât de mulţi oameni stăteau în picioare, încât Lorq nu mai putea vedea nimic. Tavo s-a ridicat şi le-a strigat oamenilor să se aşeze, asta până când cineva i-a pasat o sticlă.

Lorq s-a mişcat spre stânga încercând să vadă; după aceea s-a mutat spre dreapta când nu mai zărea nimic din partea stângă. Un entuziasm greu de definit punea stăpânire pe el.

Omul din arenă stătea pe balustradă, deasupra mulţimii. Sărind, lovise felinarul cu umărul, făcând umbrele să tremure pe pânză. S-a sprijinit de stâlp şi s-a încruntat în lumina care se mişca dintr-o parte în alta, apoi şi-a masat braţele musculoase. Abia atunci, a băgat de seamă puful. L-a îndepărtat cu grijă şi a început să îşi cerceteze umerii şi pieptul acoperit de păr încâlcit.

Zgomotul a explodat la marginea arenei, apoi s-a potolit, după care a izbucnit din nou ca un muget. Cineva flutura o vestă în aer.

Omul din arenă, după ce s-a asigurat că nu mai avea pe el nici urmă de puf, s-a sprijinit din nou de stâlp.

Entuziasmat şi fascinat, Lorq se simţea puţin rău din cauza romului şi a mirosurilor grele.

— Hai să mergem sus, i-a strigat el lui Prince. O să vedem tot de acolo.

— Nu cred că s-ar cuveni s-o facem, a spus fata.

— De ce nu? a zis Prince şi a făcut un pas în faţă.

Părea totuşi speriat.

Lorq s-a repezit în faţa lui.

După aceea cineva l-a prins de braţ şi băiatul s-a întors.

— Ce faci aici? a strigat Von Ray.

Furios şi derutat, respira greu.

— Cine ţi-a spus că îi poţi aduce aici pe copiii ăştia?

Lorq s-a uitat în jur după Tavo. Bărbatul nu era acolo.

Aaron Red a apărut din spatele tatălui său.

— Ţi-am *spus* că trebuia să lăsăm pe cineva cu ei. Automatele voastre de supraveghere sunt atât de demodate. Orice copil mai inteligent le poate veni de hac.

Von Ray s-a întors brusc.

— Of, copiii sunt perfect în regulă. Dar Lorq ştie că nu trebuie să iasă seara singur.

— Îi duc eu acasă, a spus mama lui Lorq când s-a apropiat de ei. Nu fi supărat, Aaron. Sunt în regulă. Îmi pare foarte rău, chiar îmi pare.

S-a întors spre copii şi a zis:

— Ce a fost în capul vostru când v-aţi gândit să veniţi aici?

Minerii s-au strâns în jurul lor curioşi.

Ruby a început să plângă.

— Draga mea, ce e cu tine? a întrebat mama lui Lorq îngrijorată.

— N-are nimic, a spus Aaron Red. Ştie ce se va întâmpla când ajungem acasă. Ştiu când greşesc.

Ruby, care probabil nu se gândise deloc la ceea ce avea să i se întâmple, a început să plângă de-a binelea.

— De ce nu vorbim despre asta mâine dimineaţă? a spus mama şi i-a aruncat o privire disperată lui Von Ray.

Dar tatăl lui Lorq era prea necăjit de lacrimile lui Ruby şi prea jenat de prezenţa fiului pentru a răspunde.

— Da, du-i tu acasă, Dana, a zis el şi s-a uitat în sus la minerii care îi priveau. Du-i acasă acum. Hai Aaron, nu are rost să te îngrijorezi.

— Ruby, Prince, daţi-mi mâinile, a spus mama. Hai Lorq,

mergem direct…

Femeia şi-a întins mâinile spre copii.

Atunci Prince şi-a extins braţul protezat şi a tras brusc.

Mama a ţipat, s-a împleticit şi i-a lovit încheietura cu mâna ei liberă. Degetele din metal şi din plastic au strâns-o puternic de mână.

— Prince! a ţipat Aaron întinzându-se spre băiat, însă acesta s-a ferit, s-a răsucit, după care s-a strecurat printre mâinile bărbatului care încerca să îl pună la pământ.

Mama lui Lorq s-a lăsat în genunchi pe pardoseala soioasă, cu răsuflarea întretăiată, suspinând uşor. Tata a prins-o de umeri.

— Dana, ce a făcut? Ce s-a întâmplat?

Mama dădea din cap.

Prince fugea direct spre Tavo.

— Prinde-l! a strigat tatăl în portugheză.

Iar Aaron a răcnit:

— Prince!

Auzindu-şi numele, băiatul nu a mai opus rezistenţă; s-a lăsat în braţele lui Tavo, cu faţa lividă.

Mama era acum în picioare, sprijinindu-şi chipul schimonosit de durere pe umărul soţului ei

— …şi una dintre păsările mele albe… a auzit-o Lorq spunând.

— Prince, vino aici! i-a ordonat Aaron.

Prince s-a întors, cu mişcări smucite, electrice.

— Te întorci imediat acasă cu Dana, a spus Aaron. Îi pare rău că a pomenit de mâna ta. Nu a vrut să te jignească.

Mama şi tatăl lui Lorq s-au uitat la Aaron consternaţi. Bărbatul a păşit înainte, iar femeia a făcut un pas înapoi. Aaron Red s-a întors spre ei. Era un bărbat mărunt. Singurul lucru roşu pe care Lorq îl distingea la el era colţul ochilor.

— Vedeţi voi… a zis Aaron, al cărui chip părea obosit. Niciodată nu am vorbit despre handicapul lui. Niciodată.

Părea supărat.

— Nu vreau să se simtă inferior. Nu las pe nimeni să îl

scoată în evidenţă ca fiind diferit de noi. Vedeţi, nu trebuie să menţionaţi niciodată acest lucru în faţa lui. Deloc.

Tata a început să spună ceva. Dar el fusese primul care se simţise jenat în acea seară.

Mama se uita când la un bărbat, când la celălalt, după care la degetele ei. Le ţinea în cealaltă palmă şi le masa uşor.

— Copii, a spus ea. Veniţi cu mine.

— Dana, eşti sigură că…

Mama i-a tăiat vorba cu o singură privire.

— Veniţi cu mine, copii, a repetat ea, după care au ieşit din cort.

Tavo era afară.

— Vin cu voi, seniora. Mă întorc cu voi acasă, dacă doriţi.

— Da, Tavo, a spus mama. Mulţumesc.

Îşi ţinea mâna apăsată pe rochie, undeva lângă stomac.

— Acel băiat cu mâna de fier, a zis Tavo şi a clătinat din cap. Şi fata şi fiul vostru. Eu i-am adus aici, seniora. Dar vedeţi, ei mi-au cerut-o. Ei mi-au spus să îi aduc aici.

— Înţeleg, a spus mama lui Lorq.

De data aceasta, nu au coborât prin junglă, ci pe drumul mai larg ce trecea pe lângă dubasul de unde echipamentele cu propulsie turbinară preluau minerii pentru a-i transporta în minele de pe fundul mării. Siluetele înalte se clătinau pe apă, aruncând umbre duble pe valuri.

Când s-au apropiat de poarta parcului, pe Lorq a început brusc să îl doară stomacul.

— Ţine-l de cap, Tavo, l-a instruit mama. Vezi, toată această agitaţie nu e bună pentru tine, Lorq. Şi ai băut din nou din laptele acela. Te simţi mai bine?

Băiatul nu îi pomenise nimic despre rom. Duhoarea din cort, precum şi mirosul ce-l învăluia pe Tavo, i-au protejat secretul. Prince şi Ruby îl urmăreau tăcuţi, schimbând priviri între ei.

Când au ajuns sus, mama lui Lorq a repus în funcţiune automatul de supraveghere şi i-a închis pe Prince şi pe

Ruby în camera lor. În cele din urmă, s-a dus în camera fiului ei.

— Te mai doare mâna, mămico? a întrebat-o el cu capul pe pernă.

— Da. Nu s-a rupt nimic, cu toate că nu îmi dau seama cum de nu s-a întâmplat asta. Voi chema unitatea medicală imediat ce plec de aici.

— Ei au vrut să meargă! a izbucnit Lorq. Au spus că vor să vadă unde v-aţi dus.

Mama s-a aşezat pe marginea patului şi i-a masat spatele cu mâna ei nevătămată.

— Nu ai vrut să vezi şi tu, măcar un pic?

— Ba da, a spus băiatul, după un moment de gândire.

— Aşa ziceam şi eu. Te mai doare stomacul? Nu îmi pasă ce spun ceilalţi, tot nu îmi dau seama cum acel lapte acru îţi poate face bine.

Lorq nu-i spusese încă despre rom.

— Culcă-te acum, a spus mama şi s-a îndreptat spre uşa camerei.

Băiatul şi-o amintea atingând comutatorul.

Îşi amintea o lună care se întuneca prin plafonul rotativ.

Federaţia Pleiadelor, Ark, New Ark, 3162

Lorq întotdeauna asociase prezenţa lui Prince Red cu apariţia şi dispariţia luminii. Stătea gol pe marginea piscinei de pe acoperiş şi citea pentru examenul de petrologie, când frunzele purpurii de la intrarea din piatră au început să tremure. Luminatorul vibra în ritmul furtunii de afară; turnurile din Ark, echipate pentru a glisa în vânt, se zăreau distorsionate în spatele stratului strălucitor de gheaţă.

— Tată! a strigat Lorq, decuplând cititorul şi ridicându-se în picioare. Hei, sunt al treilea la cursul de matematici superioare. Al treilea!

Von Ray, îmbrăcat într-o haină cu blană pe margini, a păşit printre frunze.

— Presupun că în momentul de faţă îţi închipui că

studiezi. Nu ar fi mai bine să o faci în bibliotecă? Cum te poţi concentra aici, sus, cu atâtea lucruri care îţi pot distrage atenţia?

— Petrologie, a spus Lorq spre recorderul cu însemnări. De fapt, nici nu prea trebuie să studiez materia asta. Am deja destule diplome de merit.

Abia în ultimii câţiva ani învăţase Lorq să se destindă, confruntat cu solicitările constante ale părinţilor lui de a atinge perfecţiunea. Odată ce a învăţat acest lucru, Lorq şi-a dat seama că exigenţele erau acum de natură ritualică şi de faţadă socială, cedând comunicării dacă aveau posibilitatea de a se manifesta.

— Aha, le ai deja, a spus tatăl său, după care a zâmbit.

Particulele de gheaţă din păr i se transformau în apă în timp ce îşi descheia haina. Cel puţin ai studiat, nu te-ai strecurat prin măruntaiele lui *Caliban.*

— Tată, asta îmi aminteşte de ceva. Am înregistrat ambarcaţiunea pentru regata New Ark. Vrei să vii cu mama să vezi finalul cursei?

— Dacă putem. Ştii că mama nu s-a simţit prea bine în ultima vreme. Ultima călătorie a fost puţin cam dură. Şi o îngrijorezi cu toate cursele astea ale tale.

— De ce? Nu mi-au afectat studiile.

Von Ray a ridicat din umeri.

— Crede că e periculos, a zis el şi şi-a pus haina pe o piatră. Am auzit de premiul pe care l-ai luat la Trantor luna trecută. Felicitări. Poate că îşi face griji din cauza ta, dar nu şi-a mai încăput în piele de mândrie când le-a spus acelor încrezute de la club că eşti fiul ei.

— Aş fi vrut să fiţi şi voi acolo.

— Şi noi am vrut. Dar nu era în niciun caz posibil să ne scurtăm circuitul turistic cu o lună. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Lorq şi-a urmat tatăl de-a lungul firului de apă ce curgea în meandre din piscină. Von Ray l-a luat de umeri pe fiul lui în timp ce coborau treptele care duceau în casă, pe lângă căderea de apă. Sub greutatea lor, scările au început să îşi mărească viteza.

— În timpul acestei călătorii am făcut o escală pe Pământ. Am petrecut o zi cu Aaron Red. Cred că l-ai cunoscut cândva, cu mult timp în urmă. Red-Shift Limited?

— În New Brazillia, a spus Lorq. La mină.

— Îţi mai aduci aminte?

Scările au ajuns în poziţie orizontală şi i-au transportat de-a lungul serei. Papagalii Cacadu s-au înălţat din arbuşti, au lovit cu aripile peretele transparent unde zăpada se aşternuse dincolo de geamuri, după care s-au aşezat pe florile sângerii, scuturându-le petalele în nisip.

— Prince a fost cu el. Un băiat de vârsta ta, poate un pic mai mare.

De-a lungul anilor, Lorq fusese cumva la curent cu isprăvile lui Prince, aşa cum orice copil e la curent cu ceea ce fac copiii prietenilor de famile. Cu ceva timp în urmă, Prince schimbase patru şcoli foarte rapid, iar după zvonurile ce ajunseseră în Pleiade, se pare că numai datorită averii şi influenţei firmei Red-Shift Limited aceste transferuri nu au fost pur şi simplu denumite exmatriculări.

— Îmi amintesc de el, a spus Lorq. Avea numai un braţ.

— Acum poartă o mănuşă neagră, până la umăr, cu o banderolă cu pietre preţioase în partea de sus. E un tânăr admirabil. A spus că îşi aminteşte de tine. Voi doi aţi făcut ceva prostii atunci, cu mult timp în urmă. El, cel puţin, pare că s-a mai potolit.

Lorq a ridicat din umerii pe care se afla încă braţul tatălui său şi a păşit pe carpetele albe împrăştiate peste tot în grădina de iarnă.

— Ce vrei să îmi arăţi?

Tatăl lui a mers la una dintre coloanele de vizionare. Era un cilindru translucid, cu o grosime de un metru, ce susţinea plafonul transparent cu un capitel de sticlă în formă de floare.

— Dana, vrei să îi arăţi lui Lorq ce i-ai adus?

— O secundă.

Figura mamei lui a apărut în coloană. Stătea pe scaunul în formă de lebădă. A luat o bucată de stofă verde de pe

masa de lângă ea şi a desfăcut-o pe brocartul matlasat din poală.

— Sunt minunate! a exclamat Lorq. Unde ai găsit cuarţ heptodin?

Pietrele, în esenţă constituite din siliciu, se formaseră sub presiune geologică, astfel încât în fiecare cristal, aproximativ de mărimea unui pumn de copil, lumina curgea de-a lungul liniilor albastre discontinue din interiorul formelor crestate.

— Le-am luat când am făcut o escală în Cygnus. Stăteam lângă Deşertul Exploziv al lui Krall. Puteam vedea cuarţul strălucind de la fereastra hotelului nostru, dincolo de zidurile oraşului. Era aproape tot atât de spectaculos pe cât este întotdeauna descris. Într-o după-amiază, când tatăl tău participa la o conferinţă, am mers în circuitul turistic. Când le-am văzut m-am gândit la colecţia ta, aşa că le-am cumpărat pentru tine.

— Mulţumesc, a zis Lorq şi i-a zâmbit chipului din coloană.

Nici el, nici tatăl lui nu o mai văzuseră în persoană pe mama în ultimii patru ani. Victima unei afecţiuni degenerative fizice şi mentale, din cauza căreia de multe ori nu putea comunica deloc, se retrăsese în apartamentul ei din reşedinţă, împreună cu medicamentele, computerele de diagnosticare, preparatele cosmetice şi dispozitivele gravotermale şi de citire. Ea – sau de cele mai multe ori unul dintre androizii programaţi în funcţie de configuraţia modului ei general de reacţie – apărea în coloanele de vizionare sub o formă similară personalităţii şi aspectului ei fizic normal. În acelaşi mod, pe baza informaţiilor teleramice şi a celor puse la dispoziţia androizilor, ea îl „însoţea” pe Von Ray în călătoriile lui de afaceri, în timp ce prezenţa ei efectivă, fizică, era limitată la spaţiul din camerele izolate, camuflate, în care nimeni nu avea voie să intre, cu excepţia psihotehnicianului care venea discret o dată pe lună.

— Sunt minunate, a repetat Lorq, apropiindu-se.

— Le las în camera ta în această seară, a zis mama lui şi

a ridicat una dintre pietre cu degetele ei întunecate. Şi eu consider că sunt fascinante. Aproape hipnotice.

— Fii atent, a spus Von Ray şi s-a îndreptat spre una dintre celelalte coloane. Am şi altceva să îţi arăt. Se pare că Aaron a aflat de pasiunea ta pentru curse şi ştie cât de bine te descurci.

Ceva căpăta formă în cea de-a doua coloană.

— Doi dintre inginerii lui au realizat un nou cuplaj ionic. Ne-au informat că este prea sensibil pentru utilizare comercială, iar pentru ei nu ar fi profitabil să îl producă la scară mare. Dar Aaron mi-a spus că nivelul de reacţie ar fi excelent în cazul ambarcaţiunilor de mici dimensiuni folosite în competiţii. I-am propus să îl cumpăr pentru tine. Nici nu a vrut să audă; ţi l-a dat cadou.

— Chiar a făcut asta?

Lorq nu era doar surprins, ci de-a dreptul entuziasmat.

— Unde e? a întrebat el.

În coloană, pe colţul unei platforme de încărcare, era un container. Gardul ce înconjura Nea Limani Yacht Basin se pierdea în depărtare printre turnurile de ghidare.

— Dincolo de teren? a întrebat Lorq din hamacul verde agăţat de tavan. Bine! O să mă uit la el când cobor în seara asta. Încă trebuie să recrutez un echipaj pentru cursă.

— Îţi alegi echipajul dintre oamenii care pierd timpul lângă terenul de decolare? l-a întrebat mama dând din cap. Chestia asta mă îngrijorează întotdeauna.

— Mamă, oamenii cărora le plac cursele, tinerii interesaţi de navele de competiţie, cei care ştiu să navigheze, toţi stau în jurul şantierelor de construcţie a navelor. Şi oricum, îi cunosc pe jumătate dintre oamenii din Nea Limani.

— Totuşi, îmi doresc să îţi alegi echipajul dintre prietenii tăi de şcoală sau dintre persoane de genul ăsta.

— Ce nu e în regulă cu oamenii cărora le plac lucrurile despre care vorbim noi acum? a zis Lorq şi a schiţat un zâmbet.

— Nu am sugerat nimic de felul acesta. Nu vreau decât

să spun că ar trebui să apelezi la oameni pe care îi cunoşti.

— După cursă, ce planuri ai pentru restul vacanţei? a intervenit tatăl său.

Lorq a ridicat din umeri şi a zis:

— Vrei să supraveghez lucrările la mina Sõo Orini, ca anul trecut?

Sprâncenele tatălui său s-au relaxat, după care s-au încruntat din nou peste ridurile verticale de deasupra nasului.

— După ceea ce s-a întâmplat cu fiica acelui miner…? a zis bărbatul, relaxându-şi din nou expresia feţei. Vrei să mergi din nou acolo?

Lorq a ridicat încă o dată din umeri.

— Te-ai gândit la ceva ce ţi-ar plăcea să faci? a întrebat mama lui Lorq, intervenind în discuţie.

— Ashton Clark o să-mi trimită ceva. Dar acum chiar trebuie să mă duc să îmi aleg echipajul, a spus Lorq şi s-a ridicat din hamac. Mamă, îţi mulţumesc încă o dată pentru pietre. Mai vorbim despre vacanţă după ce se termină şcoala.

Tânărul a pornit spre podul ce se arcuia peste apă.

— Să nu întârzii prea…

— Înainte de miezul nopţii.

— Lorq, încă ceva.

S-a oprit în locul cel mai înalt de pe pod şi s-a aplecat peste balustrada de aluminiu.

— Prince dă o petrecere. Ţi-a trimis o invitaţie. Este pe Pământ, la Paris, pe Île Saint-Louis. Dar va avea loc la numai trei zile după regată. N-o să poţi ajunge…

— *Caliban* poate ajunge pe Pământ în trei zile.

— *Nu,* Lorq. N-o să pleci pe Pământ în chichineaţa aia de…

— Nu am fost niciodată la Paris. Ultima dată am fost pe Pământ cu tine, când aveam cincisprezece ani, şi atunci am mers la Beijing. O să fie uşor să navighez în Dragon.

Când a plecat, le-a spus din nou:

— Dacă nu fac rost de echipaj, nu voi putea nici măcar să mă întorc la şcoală săptămâna viitoare.

Apoi a dispărut dincolo de partea cealaltă a podului.

Echipajul lui era format din doi indivizi care s-au oferit să-l ajute să despacheteze cuplajul ionic. Niciunul dintre ei nu era din Federaţia Pleiadelor.

Brian, un tânăr de vârsta lui Lorq, care îşi îngheţase un an la Universitatea din Dragon şi navigase spre Coloniile Exterioare, muncea acum pentru a-şi plăti călătoria de întoarcere; a fost atât căpitan, cât şi cyborg conectat în navele de curse, dar numai în cadrul clubului cooperativ sponsorizat de şcoala lui. Datorită interesului comun faţă de navele de curse, relaţia lor era una de respect reciproc. Lorq admira în tăcere modul în care Brian navigase spre limita cealaltă a galaxiei, parcurgând distanţele fără fonduri şi planuri prealabile; în timp ce Brian găsise în sfârşit în Lorq una dintre persoanele fabulos de bogate ce îşi permiteau să aibă propria lor navă şi al cărei nume fusese până atunci doar o noţiune abstractă vehiculată în ştirile sportive – Lorq Von Ray, unul dintre cei mai tineri şi mai remarcabili căpitani de curse din noua generaţie.

Dan, care completa echipajul navei de curse de mici dimensiuni, ce dispunea de trei rotoare, era un bărbat cam la patruzeci de ani. Era din Australia, de pe Pământ. Îl întâlniseră în barul unde începuse să le povestească despre vremurile în care fusese cyborg comercial conectat pe marile nave de transport, şi despre căpitanii de curse din ale căror echipaje făcuse şi el parte – deşi el personal nu fusese niciodată căpitan. Desculţ, cu o frânghie prinsă în talia pantalonilor rupţi în genunchi, Dan era arhetipul cyborgilor conectaţi care-şi pierdeau timpul pe aleile încinse din Nea Nemani. Domurile înalte de protecţie împotriva vântului frângeau rafelele uraganului dezlănţuit din Tong peste strălucitorul Ark – era luna iumbra, cu numai trei ore de lumină în timpul unei zile de douăzeci şi nouă de ore. Mecanicii, ofiţerii şi cyborgii conectaţi beau până târziu, discutau în baruri şi saune, în birourile de înregistrare şi în standurile de întreţinere despre ultimele evenimente şi curse.

La propunerea de a continua, după încheierea cursei, drumul spre Pământ, Brian a spus:

— Foarte bine. De ce nu? Oricum trebuie să mă întorc în Dragon la timp pentru orele din perioada vacanţei.

Primind aceeaşi propunere, Dan a sărit ca ars:

— Paris? E îngrozitor de aproape de Australia, nu-i aşa? Am un copil şi două neveste în Melbourne şi nu prea am chef să pună mâna pe mine. Presupun că dacă nu stăm prea mult…

Federaţia Pleiadelor/Dragon
(trecerea navei Caliban), 3162

După ce navele care participau la regată au trecut de satelitul de observaţie ce orbita în jurul lui Ark, au ocolit marginea interioară a roiului, spre Surorile Moarte şi Întunecate şi s-au întors din nou la Ark, a fost făcut anunţul că nava *Caliban* a sosit pe locul doi.

— E în regulă. Să ne cărăm de aici. Destinaţia: petrecerea lui Prince!

— Ai grijă… s-a auzit în difuzor vocea mamei lui.

— Transmite-i salutările noastre lui Aaron. Şi felicitări din nou, fiule, a spus tatăl lui Lorq. Dacă distrugi clapeta de acceleraţie în timpul acestei călătorii nechibzuite, să nu te aştepţi de la mine să îţi cumpăr una nouă.

— Rămâi cu bine, tată.

Caliban s-a înălţat dintre navele înghesuite în baza de observare, unde veniseră spectatorii dornici să urmărească finalul regatei. Geamuri de cincisprezece metri străluceau sub ei în lumina stelelor (în spatele unuia dintre ele, tatăl şi un android al mamei lui stăteau la balustradă, urmărind nava care se îndepărta), iar în câteva clipe nava lor a început să se deplaseze prin Federaţia Pleiadelor şi, ulterior, spre Soare.

După o zi în care au pierdut şase ore într-o nebuloasă turbionară („Dacă ai fi avut o navă adevărată în locul acestei jucării, ar fi fost o nimica toată să ieşim din chestia asta”, s-a lamentat Dan pe circuitul intercom. Lorq a mărit

frecvenţa de scanare a cuplajului ionic şi a spus: „Reglează doi-cinci jos, Brian. După aceea, recuperează repede – asta e!”), au recuperat timpul irosit şi ceva în plus pe Deriva Mareică Exterioară.

O zi mai târziu, Soarele a devenit o lumină dezlănţuită, strălucitoare, tot mai intensă, în cosmos.

Dragon, Pământ, Paris, 3162

Construit sub forma cifrei opt a unui scut micenian, terenul de aterizare De Blau se înclina la kilometri depărtare sub rotoarele accelerate la maximum. Navetele cargo decolau de aici spre marele port spaţial de pe Triton, cel mai mare satelit natural al lui Neptun. Navele de pasageri, lungi de cinci sute de metri, străluceau pe platforme. *Caliban* a coborât spre intrarea hangarului navelor, aterizând ca un zmeu triplu configurat. Lorq s-a ridicat de pe cuşetă atunci când fasciculele de ghidare i-au interceptat.

— În regulă, marionetelor. Tăiaţi legăturile.

A decuplat mecanismele interioare, al căror zumzet se auzea peste tot în *Caliban,* imediat după contactul cu solul. Luminile s-au stins în jurul lui.

Brian a intrat ţopăind în cabina de control, încercând să îşi lege sandala stângă. Dan, nebărbierit, cu vesta descheiată, a ieşit desculţ din camera lui de proiectare.

— Cred că am ajuns, căpitane, a zis el şi s-a aplecat să-şi înlăture murdăria dintre degetele de la picioare. La ce petrecere vă duceţi, copii?

După ce Lorq a apăsat butonul de descărcare, podeaua a început să se încline, iar acoperământul canelat a rulat înapoi până când marginea lui inferioară a atins solul.

— Nici eu nu prea ştiu, i-a spus Lorq. Presupun că ne vom da cu toţii seama când ajungem acolo.

— Ahhh, nu! a zis Dan, tărăgănând cuvintele, în timp ce se apropiau de baza ambarcaţiunii. Nu mă dau în vânt după chestii d-astea mondene.

Au pornit de dedesubtul zonei umbrite a carenei.

— Găsiţi-mi un bar şi luaţi-mă de acolo când vă întoarceţi.

— Dacă voi doi nu vreţi să veniţi, a spus Lorq, uitându-se în jurul terenului de aterizare, ne vom opri undeva să mâncăm, iar după aceea puteţi rămâne aici.

— Eu… aş fi vrut totuşi să vin, a zis Brian cu o expresie dezamăgită. N-o să mai am niciodată ocazia să iau parte la o petrecere dată de Prince Red.

Lorq s-a uitat la Brian. Tânărul robust, brunet, cu ochii de culoarea cafelei îşi schimbase vesta de lucru uzată, din piele, cu una curată, cu flori strălucitoare. Lorq începea să-şi dea seama cât de impresionat era acel băiat, care traversase întregul univers, de bogăţia, celebritatea şi influenţa unui tânăr de nouăsprezece ani ce avea propia lui navă, cu care pleca la petreceri în Paris.

Lui Lorq nu i-a trecut prin cap să îşi schimbe şi el vesta.

— Atunci poţi să vii, a spus Lorq. Îl luăm pe Dan când ne întoarcem.

— Aveţi grijă *voi doi* să nu vă îmbătaţi atât de tare încât să nu mă mai puteţi căra *pe mine* înapoi la bord.

Lorq şi Dan au râs.

Brian se uita insistent la celelalte nave.

— Hei, aţi condus vreodată un Zephyr cu trei rotoare? a întrebat el şi i-a atins braţul lui Lorq, după care a arătat spre o carenă aurită, elegantă. Cred că aşa ceva chiar se învârte.

— Acceleraţia e lentă la frecvenţe joase, a zis Lorq, întorcându-se spre Dan. Asigură-te că o să fii la bord mâine pentru decolare. Nu vreau să te caut peste tot.

— La distanţa asta de Australia? Nu-ţi face griji, căpitane. Apropo, nu vă supăraţi dacă aduc o doamnă sau două în navă, nu? a întrebat Dan şi a rânjit la Lorq, după care i-a făcut cu ochiul.

— Hei, a spus Brian. Cum se conduc aceste Boris 27? Clubul şcolii noastre a încercat să facă un schimb cu alt club, care avea un Boris vechi de zece ani. Numai că ăia voiau şi bani.

— Atâta timp cât ea – sau ele – nu pleacă din navă cu

lucruri care nu le aparţin, i-a spus Lorq lui Dan, după care s-a întors din nou spre Brian. Nu am fost niciodată într-un Boris mai vechi de trei ani. Acum câţiva ani un prieten de-ai mei avea unul. Mergea destul de bine, dar nu se compara cu *Caliban.*

Cei trei au ieşit pe poarta terenului de aterizare, au luat-o pe scări în jos spre stradă şi au trecut prin umbra lăsată de coloana şarpelui încolăcit.

Parisul a rămas, mai mult sau mai puţin, un oraş întins pe orizontală. Singurele structuri ce se înălţau într-o oarecare măsură peste linia orizontului erau Turnul Eiffel, în stânga lor, şi construcţia în formă de spirală a Halelor: şaptezeci de etaje de spaţii de desfacere a alimentelor, înconjurate de panouri transparente cu ornamentaţii spiralate din metal – era locul unde se găseau disponibile produsele alimentare necesare celor douăzeci şi trei de milioane de locuitori ai metropolei.

Au luat-o în sus pe Rue de Les Astronauts, pe lângă restaurante şi marchizele hotelurilor. Dan şi-a vârât mâna sub frânghia ce îi înconjura talia pentru a se scărpina pe burtă, după care şi-a dat părul lung de pe frunte.

— Unde merg ca să se îmbete cyborgii conectaţi care lucrează aici? a întrebat el, după care a arătat iute cu mâna spre o stradă mai mică. Acolo!

La cotitura străzii în forma literei „L” era un mic cafe-bar cu o fereastră crăpată, Le Sideral. Uşa localului se închidea chiar atunci în spatele a două femei.

— Excelent, a zis Dan lungind din nou sunetele, după care a luat-o înaintea lui Lorq şi Brian.

— Câteodată îi invidiez pe tipii ca el, i-a spus Brian încet lui Lorq.

Lorq părea surprins.

— Chiar nu îţi pasă dacă aduce femei în navă? l-a întrebat Brian.

Lorq a ridicat din umeri.

— Aş aduce şi eu una.

— Ah! Cred că nu-ţi e greu să agăţi fete, mai ales dacă ai o navă de curse.

— Presupun că ajută.

Brian şi-a muşcat unghia degetului mare şi a dat aprobator din cap.

— Ce bine o fi. Câteodată mă gândesc că fetele au uitat că exist. Dar probabil că nu s-ar schimba nimic, cu sau fără navă, a zis el şi a râs. Ai adus vreodată o fată în navă?

Lorq a tăcut timp de câteva clipe. După care a spus:

— Am trei copii.

Acum era rândul lui Brian să fie surprins.

— Un băiat şi două fete. Mamele lor lucrează în mine pe o planetă micuţă din Coloniile Exterioare, numită New Brazillia.

— Ah, vrei să spui că tu...

Lorq şi-a pus mâna stângă pe umărul drept şi mâna dreaptă pe cel stâng.

— Cred că tu şi eu avem vieţi foarte diferite, a spus Brian încet.

— Chiar la asta mă gândeam, a zis Lorq, după care a rânjit.

Brian i-a zâmbit înapoi, stânjenit.

— Hei, voi de acolo, staţi pe loc! s-a auzit o voce din spatele lor. Aşteptaţi!

Cei doi s-au întors.

— Lorq? Lorq Von Ray?

Mănuşa neagră pe care o descrisese tatăl lui Lorq era acum argintie. Banderola, prinsă sus pe biceps, era încrustată cu diamante.

— Prince?

Vesta, pantalonii şi încălţările erau argintii.

— Era cât pe-aci să vă pierd! a zis tânărul, iar faţa osoasă, ascunsă sub părul lui negru s-a animat. Le-am cerut celor de la turnul de control al terenului de aterizare să mă anunţe imediat ce primiţi aprobarea de trecere pe lângă Neptun. Navă de curse, nu-i aşa? În mod sigur nu te-ai grăbit. Ah, să nu uit: Aaron mi-a spus, dacă vii, să te rog să-i transmiţi salutările lui mătuşii tale Cyana. Luna trecută a stat cu noi o săptămână pe o plajă de pe Planeta lui Chobe.

— Mulţumesc. O voi face dacă o văd, a spus Lorq. Dacă a fost cu voi luna trecută ai văzut-o mai recent decât mine. Nu-şi prea mai petrece timpul pe Ark.

— Cyana… Morgan, a rostit Brian uimit.

Dar Prince schimbase deja subiectul:

— Priviţi! a zis el şi şi-a pus mâinile pe umerii vestei din piele a lui Lorq. (Lorq a încercat să sesizeze o diferenţă între apăsarea degetelor acoperite de mănuşă şi cea a mâinii normale.) Trebuie să mă duc pe Muntele Kenyuna şi să mă întorc înainte de petrecere. Utilizez toate mijloacele de transport disponibile pentru a aduce aici oameni din întreaga lume. Aaron nu e deloc cooperant. Nu mai vrea să aibă de-a face cu petrecerea; crede că a scăpat de sub control. Mi-e teamă că am fost nevoit să mă folosesc de câteva ori de numele lui ca să obţin ceea ce aveam nevoie, lucru cu care nu este de acord. Dar acum e plecat undeva pe Vega. Vrei să mă duci până în Himalaya?

— În regulă! a spus Lorq şi a vrut să-i sugereze lui Prince să se conecteze cu Brian.

Dar s-a gândit că, poate din cauza braţului lui, Prince nu era capabil să facă inserţia corect.

— Hei, Dan! a strigat el în josul străzii. Ai treabă.

Chiar atunci australianul deschisese uşa. S-a întors, a clătinat din cap şi a pornit spre ei.

— De ce mergem acolo? l-a întrebat Lorq când au luat-o înapoi spre terenul de aterizare.

— Îţi spun pe drum.

Când au trecut de poartă, (iar coloana Dragonului, încercuită de Şarpe, strălucea în lumina amurgului), Brian s-a aventurat în conversaţie:

— Ai o ţinută foarte şmecheră, i-a spus el lui Prince.

— Vor fi o mulţime de oameni pe insulă. Vreau ca toţi să vadă unde locuiesc.

— Mănuşa e ceva nou, la modă acum pe Pământ?

Lorq a simţit o durere în stomac. S-a uitat iute spre cei doi tineri.

— Lucruri ca aceasta, a continuat Brian, ajung în Centaur numai la o lună după ce nimeni nu le mai poartă

pe Pământ. Şi oricum, nu am mai fost în Dragon de zece luni.

Prince s-a uitat la braţul lui şi şi-a răsucit mâna.

Lumina înserării inunda cerul.

După aceea, s-au aprins luminile de deasupra gardului, scoţând în evidenţă pliurile de pe mănuşa lui Prince.

— E stilul meu personal, a zis el şi s-a uitat în sus la Brian. Îmi lipseşte braţul drept. Acesta – a explicat el şi şi-a strâns degetele de argint într-un pumn – nu este alcătuit decât din metal, plastic şi motoraşe care huruie.

Apoi a început să râdă.

— Dar îmi e de folos… Aproape la fel ca unul real.

— Ah! a exclamat Brian, iar în glas i se simţea stânjeneala. Nu am ştiut.

Prince a râs din nou.

— Câteodată aproape uit şi eu. Doar câteodată. Unde e nava voastră?

— Acolo! a spus Lorq, arătând în direcţia navei.

Îşi dădea clar seama de cei doisprezece ani care se scurseseră de la prima întâlnire dintre el şi Prince.

Dragon, Pământ, Nepal, 3162

— Sunteţi toţi cuplaţi?

— Tu mă plăteşti, căpitane, s-a auzit vocea hârşâită a lui Dan. Să ne ridicăm şi să o întindem.

— Gata, căpitane, a spus Brian.

— Activaţi rotoarele inferioare.

Prince stătea în spatele lui Lorq, cu o mână (cea reală) pe umărul acestuia.

— Toată suflarea vine la petrecere. Tu de-abia ai ajuns aici astă-seară, dar oamenii sosesc întruna de o săptămână întreagă. Am invitat o sută de persoane. Dar vin cel puţin trei sute. Iar numărul lor creşte şi tot creşte!

Pe măsură ce câmpul inerţial îi transfera în partea superioară a traiectoriei, De Blau se micşora, iar soarele, care apusese, acum se ridica în vest şi secera lumea cu văpaia lui de foc. Linia albastră a orizontului ardea.

— Oricum, Che-ong a adus cu ea o trupă de zăpăciţi de undeva de la marginea Dragonului…

Vocea lui Brian s-a auzit în difuzor.

— Che-ong, te referi la vedeta comunicării subliminale?

— Studioul i-a acordat o vacanţă de o săptămână, aşa că s-a hotărât să vină la petrecerea mea. Alaltăieri a avut chef să escaladeze munţii, aşa că a zburat spre Nepal.

Soarele a trecut pe deasupra lor. Pentru a te deplasa între două puncte de pe o planetă trebuie numai să urci şi să cobori în locul corect. Într-o navă cu rotoare şi camere de proiectare trebuie să urci, să înconjori Pământul de trei sau patru ori, iar după aceea să aluneci uşor. Ai nevoie de aceleaşi şapte sau opt minute pentru a călători dintr-o parte în alta a oraşului sau pentru a te deplasa în cealaltă parte a lumii.

— Che mi-a transmis un mesaj radio în această după-amiază. Mă anunţa că au rămas blocaţi pe ultima treime a ascensiunii lor pe Muntele Kenyuna. Mai jos de ei este furtună, aşa că nu pot prinde legătura cu postul de salvare din Katmandu pentru a le trimite un elicopter care să-i preia. Desigur, furtuna nu o împiedică să mă contacteze pe mine, la celălalt capăt al lumii, pentru a se plânge de necazurile ei. Oricum, i-am promis că o să mă gândesc la o soluţie.

— Cum naiba să îi luăm de pe munte?

— Zbori la mai puţin de şase metri de stâncă şi rămâi suspendat. După aceea, eu cobor şi îi aduc în navă.

— Şase metri!

Lumea cu contururi neclare de sub ei îşi încetinea mişcarea.

— Vrei să ajungi viu la petrecerea ta? l-a întrebat Lorq.

— Ai cuplajul ionic pe care ţi l-a trimis Aaron?

— Îl folosesc chiar acum.

— Se presupune că este suficient de precis pentru acest gen de manevră. Iar tu eşti un căpitan de curse de elită. Da sau nu?

— O să încerc, a spus Lorq precaut. Sunt mai nebun decât tine, a adăugat el şi a râs. O să încercăm, Prince!

Structuri reticulare de zăpadă şi stânci alunecau pe sub ei. Lorq a setat coordonatele loran ale muntelui aşa cum i le dăduse Prince. Cu braţul lui înmănuşat, acesta s-a întins peste mâna lui Lorq şi a reglat radioul…

Vocea unei fete s-a rostogolit în cabină:

— …Ah, în sfrâşit! Ascultă, crezi că sunt ei? Prince! Prince, dragul meu, ai venit să ne salvezi? Stăm agăţaţi aici cu degetele îngheţate şi suntem într-o stare jalnică. Prince…? Pe fundal se auzea muzică; se auzeau bolborosind şi alte voci.

— Ţine-te bine, Che! a strigat Prince în microfon. Ţi-am spus că o să venim cu o soluţie. Apoi s-a întors spre Lorq şi i-a spus:

— Acolo! Ar trebui să fie chiar acolo jos.

Lorq a decuplat filtrul de frecvenţe până când *Caliban* a început să gliseze chiar pe distorsiunea gravitaţională a muntelui. Vârfurile se înălţau în faţa lor, dăltuite şi strălucitoare.

— Hei, ascultaţi cu toţii! Nu v-am spus *eu* că Prince nu ne lasă să pierim aici şi să ratăm petrecerea?

Pe fundal se auziră voci:

— Of, Cecil, nu poţi să faci pasul ăla…

— Dă muzica mai tare…

— Dar nu îmi *place* anşoa…

— Prince! a strigat Che. Grăbeşte-te! A început din nou să ningă. Cecil, ştii că nu s-ar fi întâmplat asta niciodată dacă nu ţi-ar fi trecut prin cap să faci acele scamatorii de doi bani.

— Te rog iubito, hai să dansăm!

— Ţi-am spus că nu vreau! Suntem prea aproape de margine.

Sub picioarele lui Lorq, pe ecranul-podea, transmiţând lumină naturală, gheaţa, pietrişul şi stâncile străluceau sub razele lunii în timp ce *Caliban* cobora.

— Câţi sunt acolo? a întrebat Lorq. Nava nu este suficient de mare.

— Se vor înghesui să încapă.

Pe marginea îngheţată care aluneca de-a lungul

ecranului, câţiva stăteau pe un poncho verde, cu sticle de vin, brânzeturi şi coşuri cu mâncare. Unii dansau. Alţii şedeau în jurul lor pe scaune de pânză. Unul dintre ei se cocoţase pe o terasă mai înaltă şi se holba în sus la navă cu mâna la ochi.

— Che, a spus Prince, suntem aici. Împachetează totul. Nu putem pierde toată ziua.

— Sfinte Dumnezeule! Chiar *eşti* tu acolo sus. Hai, oameni buni, plecăm. Da, e Prince!

Pe muchia muntelui se stârni agitaţia. Tinerii se foiau de colo-colo. Îşi strângeau lucrurile şi le puneau în rucsacuri; două persoane împătureau ponchoul.

— Edgar! Nu o arunca. E recolta din ’48 şi pur şi simplu nu mai găseşti nicăieri un vin atât de vechi. Da, Hillary, *poţi* să schimbi muzica. *Nu!* Nu închide *încă* instalaţia de încălzire! Of, Cecil, eşti un neghiob. Brrr!… Ei bine, cred că în câteva clipe plecăm de aici. Desigur că voi dansa cu tine, dragul meu, dar nu atât de aproape de margine. Aşteaptă o clipă. Prince? Prince…!

— Che! a strigat Prince în timp ce Lorq se apropia şi mai mult. Aveţi coarde acolo jos?

Prince a acoperit microfonul cu mâna.

— Ai văzut-o în *Odraslele lui Mayham,* unde o juca pe fiica trăsnită, de şaisprezece ani, a botanistului?

Lorq a dat aprobator din cap.

— N-a trebuit să facă niciun efort, a zis Prince.

Apoi şi-a luat din nou mâna de pe microfon.

— Che! Coarda! Aveţi coarde?

— O grămadă! Edgar, unde sunt coardele alea? Totuşi, ne-am urcat *pe ceva* până aici! Uite-le! Ce fac acum?

— Fă nişte noduri mari la distanţă de un metru şi ceva. Cât de sus suntem faţă de voi?

— Doisprezece metri? Nouă metri? Edgar! Cecil! José! L-aţi auzit. Legaţi nodurile!

Pe ecranul din podea, Lorq urmărea cum umbra navei aluneca deasupra gheţii. Tânărul a lăsat nava să coboare şi mai mult.

— Lorq, deschide trapa din camera de propulsie unde…

— Suntem la circa cinci metri desupra lor, i-a spus Lorq peste umăr. Asta e, Prince!

Acesta s-a întins înainte.

— Şi acum este deschis!

— Grozav!

Prince s-a strecurat pe uşă aplecându-se şi a pătruns în camera de propulsie. Curenţii de aer rece îl loveau pe Lorq în spate. Dan şi Brian menţineau nava stabilă în vântul puternic.

Pe ecranul din podea, Lorq l-a văzut pe unul dintre tineri aruncând coarda spre navă. Prince stătea în trapa deschisă ca să o prindă în mănuşa lui de argint. A fost nevoie de trei încercări. Apoi vocea lui Prince s-a auzit în mugetul vântului:

— E în regulă! Am legat-o. Urcaţi!

Şi unul după altul au urcat pe corda cu noduri.

— Foarte bine! Atenţie…

— Omule, chiar că e frig acolo jos. Odată ce treci de câmpul termic…

— Te-am prins! Chiar la fix…

— Nu credeam că vom reuşi. Hei, vrea cineva Châteauneuf du Pape din ’48? Che zice că nu mai găseşti…

Camera de propulsie răsuna de voci. Una dintre ele a spus:

— Prince! Ce drăguţ din partea ta că m-ai salvat! Vei avea muzică turcească din secolul al XIX-lea la petrecerea ta? Nu am putut prinde niciun post local, dar am recepţionat un program educativ emis din Noua Zeelandă. Fantastic! Edgar a inventat un nou pas de dans. Te laşi în mâini şi genunchi şi nu trebuie decât să te legeni în sus şi în jos. José, ai grijă să nu cazi din nou pe muntele ăla stupid! Vino imediat aici şi fă cunoştinţă cu Prince Red. El e cel care dă petrecerea, iar tatăl lui are mult mai multe milioane decât al tău. Închide uşa şi hai să plecăm din camera de propulsie. Nu mă regăsesc printre instalaţii şi motoare.

— Hai înăuntru, Che! Enervează-l şi pe căpitan. Îl ştii pe Lorq Von Ray?

— Dumnezeule, băiatul care câştigă toate cursele? Hei, *el* are chiar şi mai mulţi bani decât tine…

— Şşşş! a rostit Prince teatral, în timp ce intrau în cabină. Nu vreau să ştie şi *el.*

Lorq a îndepărtat nava de munte, apoi a întors.

— Tu trebuie să fii acela care a câştigat toate premiile. Eşti atât de chipeş!

Che-ong purta un echipament de iarnă total transparent.

— Ai câştigat premiile cu nava asta?

S-a uitat de jur-împrejur, încă răsuflând greu din cauza căţăratului pe coardă. Sfârcurile roşii i se striveau de materialul de vinil atunci când respira.

— E minunat. Nu am mai fost într-o navă de multe zile.

Iar vocile celorlalţi s-au ridicat precum un val în spatele ei:

— Nu vrea nimeni un vin din ’48…

— Nu aud muzică. De ce nu e muzică…

— Cecil, a mai rămas ceva din pulberea aia de aur?

— Suntem deasupra atmosferei, toanto, iar undele electromagnetice nu mai sunt reflectate. În plus, ne deplasăm prea…

Che-ong s-a întors spre camarazii ei.

— Of, Cecil, la cine este acea minunată pulbere de aur? Prince, Lorq, trebuie să o încercaţi şi voi. Cecil este fiul unui primar…

— Guvernator…

— …de pe una dintre acele planete minuscule, foarte departe de noi, de care tot auzim. El a adus această pulbere de aur pe care o iau din crăpăturile rocilor. Ah, priveşte, încă mai are o grămadă!

Lumea a început să se rotească dedesubtul lor.

— Uite, Prince, inspiră pulberea cum fac eu. *Ahhhh!* Te face să vezi cele mai minunate culori în toate lucrurile la care te uiţi şi să auzi cele mai incredibile sunete în tot ceea ce asculţi, iar mintea începe să alerge şi completează fantastic ceea ce cuvintele nu pot exprima. Poftim, Lorq…

— Aveţi grijă! a zis Prince râzând. Trebuie să ne ducă înapoi în Paris.

— Of! a exclamat Che. N-o să-i facă niciun rău. Singura diferenţă o să fie că vom ajunge la Paris un pic mai repede.

Ceilalţi discutau în spatele lor:

— Unde a spus că e această petrecere blestemată?

— Pe Île Saint-Louis. E în Paris.

— Unde?

— Paris, scumpo, Paris. Mergem la o petrecere în…

Dragon, Pământ, Paris, 3162

La jumătatea secolului al IV-lea, împăratul bizantin Iulian, sătul de agitaţia din Cité (a cărui populaţie, atunci sub o mie de locuitori, trăia în mare parte în adăposturi din piei de animale, adunate în jurul unui templu din lemn şi piatră consacrat Marii Mame), a trecut apa spre insula mai mică. În prima jumătate a secolului XX, regina industriei cosmetice globale, pentru a scăpa de ipocrizia celor de pe Malul Drept şi de excesele boeme ale celor de pe Malul Stâng, şi-a stabilit aici micul ei *pied à terre* din Paris, ai cărui pereţi erau acoperiţi de inestimabile obiecte de artă (în timp ce dincolo de apă, o catedrală cu turnuri gemene luase locul vechiului templu de lemn).

La mijlocul secolului al XXXII-lea, luminile străluceau pe bulevardul central al insulei, iar aleile răsunau de muzică, de zgomotul menajeriilor şi de tumultul standurilor unde oamenii beau, jucau jocuri de noroc, în timp ce artificiile şuierau şi bubuiau deasupra lor. Aceasta era Île Saint-Louis, locul unde Prince Red dădea petrecerea.

— Pe aici! Luaţi-o aşa!

Au trecut de-a valma podul din grinzi transversale. Sena întunecată sclipea. Dincolo de apă, frunzişul se revărsa peste balustradele de piatră. Contraforturile sculptate ale catedralei Notre-Dame, inundate acum de lumină, se înălţau în spatele copacilor din parcul de pe Cité.

— Nimeni nu poate păşi pe insula mea fără mască! a strigat Prince.

Când au ajuns la mijlocul podului, a sărit pe balustradă, s-a prins de una dintre grinzi şi a fluturat cu mâna lui de

argint peste mulţime.

— Sunteţi la o petrecere! Sunteţi la petrecerea lui Prince! Iar fiecare trebuie să poarte mască!

Exploziile sferice ale focurilor de artificii, albastre şi roşii, înfloreau în întunericul din spatele feţei lui osoase.

— Fantastic! a ţipat Che-ong, fugind spre balustradă. Dar Prince, dacă port mască nimeni n-o să mă recunoască! Cei de la studio mi-au spus că pot veni aici numai dacă o să fie publicitate!

Prince a sărit, a prins-o de mână şi a condus-o în jos pe trepte. Acolo, pe nişte stelaje, sclipeau sute de măşti făcute să acopere complet capul.

— Dar pentru tine am una specială, Che.

A tras jos un cap transparent de şobolan, cam de trei sferturi de metru, cu urechile acoperite de blană albă, cu sprâncenele din paiete şi cu pietre preţioase ce tremurau în vârful mustăţilor sârmoase.

— Grozav, a ţipat din nou Che atunci când Prince i-a pus capul de şobolan pe umeri.

Prin rânjetul transparent şi răutăcios al măştii, chipul ei delicat, cu ochi verzi, a izbucnit în râs.

— Asta e pentru tine!

Prince a tras pentru Cecil un cap de panteră cu dinţii ca nişte săbii; un vultur cu pene multicolore pentru Edgar; în timp ce părul negru al lui José a dispărut sub capul unei şopârle.

Un leu pentru Dan (care venise la petrecere după ce protestase faţă de insistenţele celorlalţi şi a fost totuşi uitat de toţi în momentul în care şi-a acordul dat fără tragere de inimă) şi un grifon pentru Brian (pe care toţi îl ignoraseră până atunci, deşi îi urmase cu entuziasm).

— Şi acum tu urmezi! a zis Prince şi s-a întors spre Lorq. Am ceva special şi pentru tine!

Râzând, Prince a scos la iveală un cap de pirat, cu un petic pus peste un ochi, bandană, obraji crestaţi şi un pumnal între dinţii dezgoliţi. Masca i-a intrat uşor pe cap. Lorq privea prin găurile făcute în gâtul măştii. Prince l-a bătut cu palma pe spate.

— Un pirat, asta i se potriveşte lui Von Ray! a spus acesta când Lorq a început să traverseze strada pietruită.

Râsetele s-au înteţit atunci când şi alţii au urcat pe pod.

Deasupra mulţimii, tinere cu coafuri pudrate, înalte, specifice secolului al XXIII-lea, anterioare lui Ashton Clark, aruncau confetti de la un balcon. Un bărbat îşi croia drum în susul străzii cu un urs după el. Lorq a crezut că este cineva îmbrăcat într-un costum, până când blana ursului i-a atins uşor umărul şi a simţit mirosul de mosc. Se auzea zgomotul ghearelor ce se îndepărtau. Mulţimea l-a ajuns din urmă pe Lorq.

Acesta era numai urechi.

Era numai ochi.

Fericirea îi şlefuia toate simţurile, făcându-le netezi precum o oglindă (pe care o simţea răsucindu-se în el precum rotoarele unei nave) în timp ce mergea pe strada pavată cu cărămizi, acoperită cu confetti. Simţea intens prezenţa propriului sine. Propria lui realitate gravita în jurul lui. Vocile din jur îi mângâiau simţurile.

— Şampanie! Nu e minunat?

Şobolanul din plastic transparent încolţise grifonul în vestă înflorată la masa unde se aflau vinurile.

— Nu te distrezi? Mie îmi place la nebunie! a zis Che.

— Desigur, a răspuns Brian. Dar nu am mai fost niciodată la o petrecere ca asta. Oameni ca Lorq, Prince, tu… sunteţi genul de persoane pe care le ştiu doar din auzite. E greu de crezut că sunteţi reali.

— Între noi fie vorba, şi eu am avut uneori aceeaşi problemă. E bine că eşti aici să îmi aminteşti acest lucru. Continuă să ne spui…

Lorq a trecut pe lângă ei spre alt grup.

— …o petrecere superbă. Perfectă…

— …desigur, pentru că am hotărât să o luăm prin Perth, acele reglementări străvechi erau valabile şi *chiar* a *t*rebuit să trecem efectiv prin vamă…

— …pe vasul de croazieră de la Port Said spre Istanbul era acel pescar din Pleiade ce interpreta cele mai minunate lucruri pe syrynxul lui senzorial…

— …iar după aceea a trebuit să facem autosopul ca să traversăm Iranul deoarece monoul a încetat să funcţioneze. Chiar cred că Pământul se duce de râpă…

— …frumoasă petrecere. O atmosferă perfectă…

Cei foarte tineri, s-a gândit Lorq; cei foarte bogaţi; şi s-a întrebat care erau diferenţele definite de cele două condiţii.

Desculţ, cu o frânghie în loc de curea, leul s-a sprijinit de tocul unei uşi, privindu-i.

— Ce mai faci, căpitane?

Lorq l-a salutat pe Dan cu mâna şi a mers mai departe.

Acum resimţea acea senzaţie plăcută, dar înşelătoare, limpede ca cristalul, parte integrantă a sinelui său. Muzica îi invada masca goală în interior, unde capul îi era acoperit de sunetul propriei sale respiraţii. Pe o platformă, la un instrument cu claviatură, cineva cânta o pavană de Byrd. Voci în altă cheie armonică acopereau sunetul în timp ce el mergea mai departe; pe o platformă, de cealaltă parte a străzii, doi băieţi şi două fete îmbrăcate în stilul secolului XX reinterpretau o fluentă lucrare antifonică a grupului The Mamas and the Papas. După ce a intrat pe o stradă laterală, Lorq a fost luat pe sus de mulţime şi, în cele din urmă, a ajuns în faţa unui grup impozant de instrumente electronice care reproduceau tăcerile structurale, vibrante, ale ritmurilor de *tohu-bohu.* Rezonând cu nostalgia stimulată de muzica pop veche de zece ani, oaspeţii, îmbrăcaţi în costume umflate de *papier mâché* şi măşti de plastic, s-au desprins în grupuri de două, trei, cinci şi şapte persoane, pentru a dansa. Capul unei lebede se legăna spre dreapta. În stânga, faţa unei broaşte se clătina pe umerii acoperiţi de paiete. Pe măsură ce mergea mai departe, percepea auditiv modulaţiile fără a treia distorsiune armonică pe care le auzise în dispozitivele de amplificare din *Caliban,* când plana fix desupra munţilor Himalaya.

Câţiva tineri au sosit în fugă, făcându-şi loc printre dansatori.

— El a făcut-o! Nu e Prince un dulce?

Strigau şi ţopăiau.

— A făcut rost de muzica aia veche turcească.

Cu şoldurile, sânii şi umerii strălucind sub veşmântul de vinil (materialul avea pori care se deschideau când afară era cald pentru a face costumul răcoros ca mătasea), Cheong s-a rotit de jur-împrejur, ţinându-se de urechile ei blănoase:

— Jos, toată lumea! Toţi în patru labe! Vă vom arăta noul pas de dans! E aşa: trebuie numai să vă legănaţi de sus în…

Lorq s-a întors şi a plecat sub cerul strălucitor al nopţii, un pic obosit, un pic exaltat. A traversat strada care mărginea insula şi s-a aplecat pe o stâncă aflată în apropierea unuia dintre reflectoarele ce luminau clădirile de pe Île. Peste apă, pe cheiul opus, oamenii se plimbau, doi câte doi sau solitari, uitându-se la focurile de artificii sau pur şi simplu urmărind petrecerea veselă de pe celălalt mal.

În spatele lui, o fată a râs strident. S-a întors spre ea…

…capul unei păsări a paradisului, pene albastre în jurul unor ochi din foiţe roşii, cioc roşu, creastă roşie şi vălurită.

…în timp ce tânăra se îndepărta de grup, pentru a se sprijini de zidul scund. Briza a scuturat aplicaţiile de pe rochia ei rubinie, iar acestea i-au tras clemele spiralate de alamă de pe umeri, încheieturi şi coapse. Şi-a sprijinit coapsa de suprafaţa de piatră, în timp ce cu un deget al picioarelor încălţate în sandale atingea pământul. Cu braţele ei lungi (unghiile ei erau purpurii) şi-a dat jos masca. S-a întins s-o sprijine de zid şi briza i-a răvăşit părul negru, i l-a aşezat pe umeri şi l-a răvăşit din nou. Apa de dedesubtul lor era acoperită de o reţea fină, ca şi cum cineva ar fi aruncat o mână de nisip în ea.

Lorq şi-a întors privirea. S-a uitat înapoi. S-a încruntat.

Există două feluri de frumuseţe (chipul ei l-a făcut să conştientizeze asta pe deplin): în cazul primului, înfăţişarea şi proporţiile corporale se conformează unor standarde medii ce nu ofensează pe nimeni: aceasta era frumuseţea modelelor şi a actriţelor în vogă; aceasta era

frumuseţea lui Che-ong. Al doilea tip de frumuseţe era astfel: ochii erau discuri fascinante de jad albastru; pometţii proeminenţi se înălţau deasupra obrajilor albi ai chipului ei alungit. Bărbia îi era generoasă; gura, cu buze subţiri, roşii, era chiar mai generoasă. Nasul îi cobora drept de sub frunte, pentru a se lărgi la nări (nările îi fremătau în vânt –, iar urmărind-o, Lorq a devenit conştient de parfumul fluviului, de noaptea pariziană, de atmosfera oraşului); aceste trăsături erau prea austere şi prea violente pentru chipul unei atât de tinere femei. Dar fermitatea cu care se îmbinau l-ar fi făcut să se uite din nou, ştia asta, odată ce şi-ar fi întors privirea; l-ar fi făcut să şi le amintească, dacă ar fi plecat. Chipul îi era atât de irezistibil, încât le făcea pe femeile doar frumoase să fie roase de invidie.

Fata s-a uitat la el:

— Tu eşti Lorq Von Ray?

Lorq s-a încruntat şi mai mult în spatele măştii.

Ea s-a aplecat înainte, deasupra pavajului care mărginea râul.

— Sunt atât de departe, a zis ea şi a arătat cu capul spre oamenii de pe cheiuri. Sunt mult mai departe chiar decât cred ei sau noi. Ce ar putea face la petrecerea noastră?

Lorq şi-a scos masca de pirat şi a pus-o lângă pasărea ei moţată.

Fata l-a privit din nou.

— Deci aşa arăţi. Eşti chipeş.

— De unde ai ştiut cine sunt?

Gândindu-se că probabil nu o remarcase în mulţimea care trecuse prima dată pe pod, Lorq se aştepta ca fata să spună că îl ştia din fotografiile lui difuzate din când în când peste tot în galaxie după ce câştiga câte o cursă.

— Datorită măştii tale. Aşa am ştiut.

— Serios? a zis Lorq zâmbind. Nu înţeleg.

Fata şi-a arcuit şi mai mult sprâncenele. A râs preţ de câteva clipe, prea încet şi prea efemer.

— Tu cine eşti? a întrebat-o Lorq.

— Sunt Ruby Red.

Era tot zveltă. Cândva, o fetiţă îl privea de sus.

Lorq era cel care râdea acum.

— Ce avea masca mea de m-a trădat?

— Prince jubila la gândul că te va face s-o porţi chiar din momentul în care ţi-a trimis invitaţia prin tatăl tău şi exista o şansă cât de mică să reuşeşti să vii la petrecere. Spune-mi, din politeţe îi faci pe plac şi o porţi în farsa asta de prost gust?

— Fiecare are o mască. M-am gândit că e o idee bună.

— Înţeleg, a spus Ruby, iar vocea ei era suspendată deasupra tonului unei simple afirmaţii. Fratele meu mi-a spus că ne-am întâlnit cu toţii cu mult timp în urmă, a adăugat ea, întorcându-se către Lorq. Nu te-aş fi recunoscut. Dar îmi amintesc de tine.

— Şi eu îmi amintesc de tine.

— La fel şi Prince. Avea şapte ani. Asta înseamnă că eu aveam cinci.

— Ce ai făcut în ultimii doisprezece ani?

— Am înaintat în vârstă cu graţie, în timp ce tu deveneai copilul teribil al circuitelor de curse din Pleiade, etalând averea obţinută prin mijloace necinstite de părinţii tăi.

— Ia uite! a spus el şi a arătat spre oamenii care îi priveau de pe malul opus.

Unii dintre aceştia au crezut că le-a făcut cu mâna şi au făcut şi ei cu mâna spre cei doi.

Ruby a râs şi i-a salutat şi ea entuziasmată.

— Oare îşi dau seama cât de deosebiţi suntem? Mă simt deosebită în seara asta.

Ruby şi-a ridicat faţa, cu ochii închişi. Lumina albastră a focurilor de artificii îi colora pleopele.

— Oamenii ăia sunt oricum prea departe ca să vadă cât de frumoasă eşti.

Fata s-a uitat din nou la el.

— E adevărat. Eşti…

— Suntem…

— …foarte frumoasă.

— Nu te gândeşti că e periculos să îi spui gazdei tale un asemenea lucru, căpitane Von Ray?

— Nu te gândeşti că e periculos să îi spui un asemenea lucru oaspetelui tău?

— Dar noi suntem unici, tinere căpitan. Dacă dorim, ni se poate îngădui să flirtăm cu peri…

Luminile s-au stins în jurul lor.

S-a auzit un strigăt de pe o stradă laterală; şirurile de becuri colorate erau şi ele stinse. Când Lorq s-a întors cu spatele la dig, Ruby s-a prins de umărul lui.

De-a lungul insulei, luminile şi ferestrele au clipit de două ori. Cineva a ţipat. După aceea, luminile s-au reaprins şi odată cu ele au izbucnit şi râsete.

— Fratele *meu!* a zis Ruby clătinând din cap. Toţi i-au spus că va avea probleme cu electricitatea, dar a insistat ca toată insula să fie cablată pentru alimentare. Credea că lumina electrică e mai romantică decât tuburile fluorescente perfect funcţionale, care erau montate aici ieri – şi trebuie să fie remontate mâine printr-o hotărâre a municipalităţii. Trebuia să-l fi văzut încercând să facă rost de un generator. E o splendidă piesă de muzeu veche de şase sute de ani ce ocupă o întreagă încăpere. Mi-e teamă că Prince e un romantic incurabil…

Lorq şi-a aşezat mâna pe a ei.

Ea l-a privit surprinsă. Şi-a retras mâna.

— Trebuie să plec acum. I-am promis c-o să-l ajut.

Zâmbetul nu-i era unul fericit. Acea expresie pătrunzătoare de pe chipul ei n-a trecut neobservată de simţurile lui ascuţite.

— Nu mai purta masca pe care ţi-a dat-o Prince.

Şi-a ridicat propria mască de pe balustradă.

— Nu trebuie să ştie toată lumea că vrea să te jignească.

Lorq s-a uitat dezorientat la capul de pirat.

Ochii din foiţe de metal sclipeau spre el dintre penele albastre.

— În plus – a adăugat ea cu vocea stinsă – eşti prea chipeş ca să te acoperi cu ceva atât de jalnic şi de urât.

Apoi Ruby a traversat strada şi a dispărut pe aleea aglomerată.

Lorq s-a uitat de-a lungul trotuarului. Nu îşi mai dorea

să fie acolo.

A trecut strada după ea, a intrat în aceeaşi mulţime de oameni, dar numai după ce a parcurs jumătate din cvartal şi-a dat seama că, de fapt, o urmărea.

Era frumoasă.

Ce simţea nu era extaz.

Nu era doar exaltarea pe care o simţi la petreceri.

Era vorba de chipul ei şi de modul în care expresia i se schimba în funcţie de cuvintele pe care le rostea.

Era golul pe care îl simţea în sufletul lui, atât de evident acum, deoarece cu numai câteva clipe înainte, în timpul unui banal schimb de cuvinte, fusese atât de inundat de privirea ei, de vocea ei.

— ...problema cu toate acestea constă în absenţa unei baze culturale solide.

Lorq şi-a întors capul într-o parte, acolo unde grifonul le vorbea serioşilor tatu, maimuţelor şi vidrelor.

— Au fost atât de multe deplasări de pe o planetă pe alta, încât nu mai avem o artă autentică, numai o societate pseudo-interplanetară...

În cadrul uşii, pe jos, zăceau capul unui leu şi al unei broaşte. În spate, în întuneric, Dan, cu spinarea transpirată de la cât dansase, o îmbrăţişa tandru pe fata cu umerii acoperiţi de paiete.

Şi la jumătatea cvartalului, Ruby urca treptele din spatele unei porţi cu ornamente spiralate din fier.

— Ruby!

Lorq a alergat după ea...

— Hei, vezi...!

— Fii atent. Unde...

— Mergi mai încet...

...s-a rotit în jurul balustradei şi a urcat scările după ea.

— Ruby Red! a strigat el şi a intrat pe o uşă. Ruby...?

Tapiseriile de mari dimensiuni, dispuse între oglinzi înguste, îi atenuau ecoul vocii. Uşa de lângă masa de marmură era întredeschisă. Lorq a traversat foaierul şi a intrat.

Ruby a aprins luminile rotitoare.

De sub podea, valuri de culori umpleau încăperea, strălucind pe picioarele masive de cristal negru ale mobilierului Republicii Vega. Scăldată în lumină, Ruby a făcut un pas înapoi.

— Lorq! Ce cauţi aici?

Tânăra tocmai îşi pusese masca pe unul dintre rafturile circulare care pluteau la diferite niveluri în încăpere.

— Vreau să vorbesc mai mult cu tine.

Sprâncenele lui Ruby erau arcuri întunecate deasupra ochilor.

— Îmi pare rău. Prince a programat un spectacol de pantomimă pentru carul alegoric care va porni din mijlocul insulei la miezul nopţii. Trebuie să mă schimb.

Unul dintre rafturi a alunecat spre el. Înainte ca obiectul să reacţioneze la temperatura lui corporală şi să se îndepărteze, Lorq a luat o sticlă de băutură de pe poliţa cu striaţii, făcută tot din sticlă.

— Chiar trebuie să te grăbeşti? a întrebat-o el şi a ridicat sticla. Vreau să aflu cine eşti, ce faci, ce gândeşti. Vreau să îţi spun totul despre mine.

— Îmi pare rău, a zis Ruby şi s-a întors spre ascensorul în spirală care urma să o ducă sus, spre balcon.

Râsul lui a făcut-o să se oprească. S-a întors să vadă care era motivul pentru care râdea.

— Ruby?

Stătea cu faţa la el.

Lorq a traversat podeaua unduioasă şi şi-a aşezat mâinile pe hainele ei delicate ce îi cădeau în jos de pe umeri. Degetele lui au prins-o de braţe.

— …Ruby Red.

Inflexiunea vocii lui a nedumerit-o.

— Hai să fugim împreună. Putem merge în alt oraş, pe altă planetă, sub alt soare. Nu te-au plictisit configuraţiile stelelor care se văd de aici? Ştiu o planetă unde constelaţiile sunt denumite Purceluşii Scroafei Nebune, Linxul Mare şi Linxul Mic, Ochiul lui Vahdamin…

Ruby a luat două pahare de pe un raft plutitor.

— Ce ai luat de eşti atât de entuziasmat? l-a întrebat ea

şi i-a zâmbit. Orice ar fi, te prinde.

— Vrei să vii?

— Nu.

— De ce nu?

Lorq a turnat chihlimbar spumos în cele două păhărele din mâinile lui Ruby.

— În primul rând, a spus ea şi i-a întins unul dintre pahare, în timp ce el aşeza sticla pe un raft. Pentru că este foarte nepoliticos – nu ştiu cum obişnuiţi să faceţi voi pe Ark – pentru o gazdă să plece de la propria petrecere înainte de miezul nopţii.

— Atunci vrei să plecăm după miezul nopţii?

— În al doilea rând, a continuat ea sorbind din băutură şi strâmbând uşor din nas.

Lorq a fost surprins, şocat chiar, să constate că pielea ei diafană putea suporta ceva atât de uman precum un rid.

— Prince plănuieşte această petrecere de mai multe luni şi nu vreau să îl supăr dacă nu apar acolo, aşa cum i-am promis.

Lorq i-a atins obrazul cu degetele.

— În al treilea rând, a spus şi şi-a ridicat ochii de pe marginea paharului pentru a se uita insistent în ai lui. Sunt fiica lui Aaron Red, iar tu eşti fiul chipeş, arogant, oacheş, cu păr roşcat – şi înainte să continue şi-a întors privirea – al unui escroc blond.

Lorq a simţit în vârful degetelor aerul rece, acolo unde înainte fusese braţul ei cald.

Şi-a pus palma pe faţa tinerei femei, apoi şi-a trecut degetele prin părul ei. Ruby s-a îndepărtat şi a urcat în ascensorul spiralat. În timp ce liftul o ridica spre balcon, i-a spus:

— Şi nu ai nici prea multă mândrie dacă l-ai lăsat pe Prince să-şi bată joc de tine.

Lorq a sărit pe marginea ascensorului când acesta s-a rotit spre el. Ea a păşit înapoi, speriată.

— Ce vrei să zici cu aluziile tale la hoţi, piraterie şi la faptul că am fost luat în bătaie de joc?

Era furios, dar nu pe ea, ci pe neînţelegerea pe care o

provocase.

— Nu înţeleg şi nu îmi dau seama dacă îmi place ce se întâmplă. Nu ştiu cum stă treaba pe Pământ, dar pe Ark nu râzi de oaspeţii tăi.

Ruby s-a uitat la paharul ei, în ochii lui, din nou la pahar.

— Îmi pare rău, a zis ea şi s-a uitat iar în ochii lui. Pleacă de aici, Lorq. Prince va sosi în câteva minute. Nu ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine…

— De ce?

Camera se rotea coborând.

— Cu cine ar trebui să vorbeşti, cu cine n-ar trebui; nu ştiu ce înseamnă asta, dar vorbeşti de parcă am fi copii.

Lorq a râs din nou – un sunet adânc şi domol pornit din piept, care s-a ridicat zguduindu-i umerii.

— Tu eşti Ruby Red.

Tânărul a luat-o de umeri şi a tras-o spre el. Fata a clipit din ochii ei albaştri.

— Şi toate prostiile astea pe care le spun copiii?

— Lorq, ai face mai bine să…

— Eu sunt Lorq Von Ray! Iar tu eşti Ruby, Ruby, Ruby Red!

Ascensorul îi dusese deja dincolo de primul balcon.

— Lorq, te rog. Eu trebuie să…

— Trebuie să vii cu mine! Vrei să vii cu mine dincolo de marginea Dragonului, Ruby? Vrei să vii pe Ark, unde tu şi fratele tău nu aţi fost niciodată? Sau să vii cu mine pe insula Sõo Orini. Acolo e o casă pe care ţi-o vei aminti dacă o vezi, acolo la marginea galaxiei.

Trecuseră de al doilea balcon şi se roteau spre al treilea. Ne vom juca în spatele bambuşilor, pe limbile de piatră ale şopârlelor…

Ruby a ţipat. Sticla cu striaţii lovise plafonul ascensorului, iar cioburile căzuseră peste ei.

— Prince! a strigat ea şi s-a desprins de Lorq. Apoi s-a uitat în jos, dincolo de marginea ascensorului.

— *Las-o în pace!* a urlat Prince.

Mănuşa lui de argint a mai smuls unul dintre rafturile din câmpul de inductanţă care le făcea să plutească şi l-a

azvârlit spre ei.

— Lua-te-ar dracu'…

Din cauza furiei, vocea lui Prince s-a stins într-un murmur răguşit, după care a izbucnit din nou:

— Pleacă!

Al doilea disc le-a şuierat pe lângă umeri şi s-a izbit de partea de jos a balconului. Lorq şi-a ridicat braţul ca să se apere de cioburi.

Prince a traversat în fugă încăperea, îndreptându-se spre scările care se aflau în partea stângă a camerei dispuse pe mai multe etaje. Lorq a alergat de la ascensor, a traversat balconul, până când a ajuns la capul aceloraşi scări. Ruby se afla în spatele lui şi au pornit împreună în jos.

S-au întâlnit în primul balcon. Prince strângea puternic cu mâinile ambele bare, turbat de furie.

— Prince, ce dracu' se întâmplă cu…

Prince s-a repezit la el. Mănuşa lui de argint zăngănea pe grilajul în dreptul căruia stătuse Lorq. Barele de alamă s-au contorsionat, metalul s-a rupt.

— Escrocule! Şarlatanule! a şuierat Prince. Asasinule! Fiu de…

— Despre ce vorbeşti?

— Jegule. Dacă te atingi de…

Prince şi-a ridicat din nou braţul, gata să lovească.

— Nu, Prince! a strigat Ruby.

Lorq a sărit de pe balcon şi s-a prăbuşit patru metri până pe podea. A aterizat în mâini şi genunchi pe o pată roşie ce devenea galbenă, brăzdată de nuanţe verzi, schimbătoare.

— Lorq! a strigat din nou Ruby.

Acesta s-a rotit, rostogolindu-se pe materialul policromatic. A văzut-o pe Ruby lângă parapet, cu mâinile la gură. După aceea, Prince a sărit peste balustradă, prin aer, năpustindu-se asupra lui. Prince a lovit cu pumnul lui de argint locul unde înainte fusese capul lui Lorq.

S-a auzit o pârâitură.

Lorq s-a ridicat, clătinându-se pe picioare, şi a încercat

să îşi recapete suflul. Prince era încă jos.

Materialul policromatic se spărsese sub lovitura mâinii lui. Crăpături se întindeau în zigzag pe aproape un metru de la zona de impact. Semănau cu nişte raze îngheţate ale unui soare.

— Tu… a început să spună Lorq.

Gâfâia şi abia putea rosti cuvintele.

— Tu şi Ruby sunteţi nebuni…?

Prince s-a lăsat din nou în genunchi. Furia şi durerea îi schimonoseau faţa într-o expresie scandalizată. Buzele îi tremurau în jurul dinţilor mici, pleoapele îi zvâcneau peste ochii de culoarea turcoazului.

— Măscăriciule, porcule, vii pe Pământ şi îndrăzneşti să îţi pui mâinile, mâinile alea pe…

— Prince, te rog…! a spus Ruby cu încordare în voce.

În glas i se simţea durerea. Frumuseţea sălbatică îi era zguduită de plâns.

Prince s-a ridicat din nou în picioare şi a prins alt raft plutitor. L-a aruncat răcnind.

Lorq a ţipat atunci când raftul i-a rănit braţul şi s-a izbit de uşile vitrate din spatele lui.

Aerul rece a intrat în încăpere printre panourile care se bălăngăneau. Din stradă se auzeau râsete.

— Pun eu mâna pe tine, te prind eu, a urlat Prince şi s-a repezit spre Lorq. N-o să scapi teafăr.

Lorq s-a întors, a sărit peste balustrada de fier forjat şi s-a prăbuşit peste mulţimea de dedesubt.

Oamenii ţipau în timp ce el gonea printre ei. Mâinile lor îi loveau faţa, pieptul şi-l prindeau de umeri. Ţipetele – şi râsetele – erau tot mai puternice. Prince era în spatele lui.

— Ce îşi închipuie că…? Hei, fii atent…!

— Se luptă! Priviţi, e Prince…

— Ţine-i! Ţine-i! Ce naiba cred că…?

Lorq s-a smuls din mulţime şi s-a lovit de parapet. Pentru o clipă a văzut stâncile ude şi Sena curgând sub el. S-a dat înapoi şi s-a întors să vadă ce se întâmpla.

— Daţi-mi drumul! se auzea Prince urlând din mulţimea de oameni. Dă-mi drumul la mână! Mâna mea, dă-mi

drumul la mână!

Amintirile i-au revenit în minte, zguduindu-l. Ceea ce înainte era nedumerire, se transformase acum în teamă.

Lângă el, nişte trepte de piatră duceau spre promenada care mărginea fluviul. A luat-o la fugă pe scări şi i-a auzit pe ceilalţi în spatele lui atunci când a ajuns jos.

După aceea, a simţit cum luminile îi rănesc retina. Lorq şi-a scuturat capul. Lumina reflectată de pavajul ud, de peretele de piatră acoperit cu muşchi de lângă el – cineva aprinsese un reflector pentru a vedea ce se întâmplă.

— Daţi-mi drumul, s-a auzit vocea lui Prince, ridicându-se deasupra celorlalte. Pun eu mâna pe el.

Prince a luat-o la goană coborând scările, printre razele luminoase ce se reflectau pe stânci. Ajuns jos, şi-a recăpătat echilibrul şi s-a uitat cu ochii mijiţi de-a lungul fluviului inundat de lumini.

Vesta îi fusese smulsă de pe un umăr. În încăierare îşi pierduse mănuşa.

Lorq s-a dat înapoi.

Prince şi-a ridicat braţul.

Angrenaje de cupru şi condensatori din pietre preţioase acopereau ca o pânză de păianjen osul negru de metal; dispozitive de transmitere a forţei vibrau în carcasa curată.

Lorq a mai făcut un pas.

Prince s-a repezit la el.

Lorq s-a îndreptat spre zid ca să se ferească din calea lui. Cei doi tineri se învârteau unul în jurul celuilalt.

Oaspeţii s-au înghesuit lângă parapet şi împingeau în balustradă. Vulpi şi şopârle, vulturi şi insecte se înghionteau ca să vadă ce se întâmpla. Cineva s-a împiedicat de reflector, iar menajeria reflectată în apă s-a tulburat.

— Şarlatanule! a urlat Prince, iar pieptul lui îngust se zbătea spasmodic. Piratule!

Un artificiu a explodat într-o jerbă de lumini deasupra capetelor lor. Sunetul exploziei s-a auzit puţin mai târziu.

— Eşti un ticălos, Lorq Von Ray! Eşti mai josnic decât…

De data asta, Lorq s-a repezit la el.

Simţea furia clocotindu-i în piept, în ochi, în mâini. Pumnul lui l-a lovit pe Prince într-o parte, în cap, iar pe celălalt i l-a înfipt în stomac. S-a repezit cu mândria rănită, cu furia hrănită de nedumerire, cu umilinţa profundă care îi lovea coastele oprindu-i răsuflarea, în timp ce lupta sub privirile acelor spectatori fantastici. A lovit din nou, fără să se gândească unde.

Prince şi-a ridicat braţul protezat.

L-a izbit sub bărbie, cu degetele strălucitoare întinse. I-a sfâşiat pielea, i-a ajuns la oase şi a continuat să urce, spărgându-i buza, obrazul şi fruntea, sfârtecându-i muşchii şi cartilajele.

Lorq a ţipat, cu gura plină de sânge, şi s-a prăbuşit la pământ.

— Prince! a strigat Ruby.

Încerca să vadă mai bine. Ea fusese cea care mişcase reflectorul. Acuma stătea pe zid. Rochia ei roşie şi părul negru îi fluturau pe spate în bătaia vântului ce sufla peste fluviu.

— Prince, nu!

Gâfâind, Prince a păşit în spate. Lorq zăcea cu faţa în jos, iar un braţ îi atârna în apă. Sângele care se scurgea de sub capul lui mânjea pietrele.

Prince s-a întors iute şi s-a îndreptat către scări. Cineva a îndreptat din nou reflectorul în sus. Oamenii care priveau de pe celălalt chei al Senei au fost pentru o secundă scăldaţi în lumină. Apoi lumina s-a fixat pe faţadele şi ferestrele clădirilor de pe insulă.

Spectatorii s-au întors cu spatele la balustradă.

Cineva a pornit în jos pe trepte, ca să-l confrunte pe Prince. Dar nu după mult timp s-a întors. Chipul de şobolan din plastic s-a îndepărtat de parapet. Cineva i-a cuprins umerii acoperiţi cu vinil transparent şi a condus-o de acolo. Muzica specifică diverselor perioade istorice se revărsa peste insulă.

Capul lui Lorq se clătina lângă apa întunecată. Fluviul îi absorbise braţul.

Apoi, un leu s-a urcat pe zid şi a sărit desculţ pe piatră. Un grifon a coborât treptele în fugă şi a căzut în genunchi lângă el.

Dan şi-a scos masca şi a aruncat-o. Aceasta a lovit scările cu o bufnitură şi s-a rostogolit aproape un metru. A urmat-o imediat şi capul de grifon.

Brian l-a întors pe Lorq cu faţa în sus.

Dan a simţit cum aerul i se opreşte în gât şi cum iese apoi şuierând.

— L-a aranjat bine pe căpitan, nu-i aşa?

— Dan, trebuie să chemăm patrula sau ceva. Nu se poate să facă una ca asta!

Dan a ridicat din sprâncenele stufoase.

— Ce dracu' te face să crezi că nu se poate? Am lucrat pentru ticăloşi cu mult mai puţini bani decât Red-Shift şi care şi-au permis mult mai multe.

Lorq a gemut.

— O unitate medicală! a spus Brian. Unde găseşti aici o unitate medicală?

— Nu e mort. Îl ducem înapoi la navă. După ce îşi revine, îmi iau banii şi plec de pe această planetă blestemată!

A privit peste fluviu, de la clopotniţele gemene ale catedralei Notre-Dame, spre malul opus.

— Nu e destul loc pe Pământ să mă încapă şi pe mine, şi Australia. Vreau să plec!

Şi-a băgat un braţ sub genunchii lui Lorq, iar pe celălalt sub umerii acestuia, şi s-a ridicat în picioare.

— Ai de când să-l duci pe braţe?

— Mai ştii şi alt mod de a ajunge cu el la navă?

Dan s-a întors spre trepte.

— Dar trebuie să fie… a zis Brian din urma lui. Trebuie să…

Ceva se auzea şuierând pe apă. Brian s-a uitat înapoi.

O ambarcaţiune cu aripi portante mergea de-a lungul malului, aproape atingându-l.

— Unde îl duceţi pe căpitanul Von Ray?

Ruby, pe scaunul din faţă, purta acum o pelerină închisă la culoare.

— Înapoi la nava sa, doamnă, a spus Dan. Se pare că nu mai este binevenit aici.

— Urcă-l în ambarcaţiune.

— Nu cred că ar trebui să-l mai lăsăm în grija nimănui de pe această planetă.

— Sunteţi echipajul lui?

— Corect, a spus Brian. Voiai să-l duci la doctor?

— Voiam să-l duc pe terenul de aterizare De Blau. Trebuie să decolaţi de pe Pământ cât mai repede posibil.

— Mie-mi convine, a comentat Dan.

— Pune-l acolo, în spate. Sub scaun există o trusă de prim-ajutor. Vezi dacă-i poţi opri sângerarea.

Brian s-a urcat în ambarcaţiunea ce se clătina şi a căutat trusa sub scaun, printre cârpe şi lanţuri. Ambarcaţiunea s-a clătinat şi când Dan s-a urcat la bord. Şezând pe scaunul din faţă, Ruby a luat cablul de control, apoi l-a racordat la încheietura mâinii. Ambarcaţiunea a pornit din nou, scoţând aceleaşi şuierături. S-a înălţat deasupra apei pe aripile ei portante şi a accelerat. Pont Saint-Michel, Pont Neuf şi Pont des Arts şi-au proiectat umbrele peste barcă. Parisul strălucea pe ambele maluri.

Câteva minute mai târziu, spre stânga, au zărit traversele Turnului Eiffel ce se ivea de după clădiri, în lumina reflectoarelor ce străpungeau întunericul nopţii. În dreapta, deasupra stâncilor piezişe şi în spatele sicomorilor, ultimii trecători se plimbau pe sub lămpile aliniate de-a lungul lui Allée des Cygnes.

Federaţia Pleiadelor, Ark, New Ark, 3162

— E în regulă, a spus tatăl lui. Îţi voi spune.

— Cred că ar trebui să îndepărtăm cicatricea… a spus proiecţia mamei lui din coloana de vizionare. Sunt deja trei zile, şi cu cât o laşi mai mult să…

— Dacă vrea să arate ca şi cum un cutremur i-a zguduit capul, asta e problema lui. Deocamdată vreau să-i răspund la întrebare, a zis tatăl şi s-a întors spre Lorq. Însă, ca să fac asta, trebuie să te învăţ puţină istorie.

Tatăl lui Lorq s-a apropiat de zid şi s-a uitat peste oraş.

— Dar nu istoria pe care ai învăţat-o la Causby.

Era miezul verii în Ark.

Vântul împrăştia nori de culoarea somonului pe cerul ce se întindea dincolo de pereţii de sticlă. Când o rafală era prea puternică, vinişoarele albastre ale diafragmelor de pe peretele expus vântului se contractau strălucitor în simboluri ritualice budiste, pentru a se dilata după ce vântul care bătea cu o sută treizeci de kilometri pe oră se domolea.

Degetele mamei lui Lorq, cu pielea lor închisă la culoare şi pline de bijuterii, se plimbau pe gura ceştii sale.

Tatăl şi-a încrucişat mâinile la spate privind norii sfâşiaţi ca nişte zdrenţe şi spulberaţi de vânturile din Tong.

Lorq s-a lăsat pe spătarul scaunului de mahon, aşteptând.

— Ce consideri tu că este cel mai important factor în societatea de azi?

Lorq a îndrăznit să răspundă după un moment de gândire:

— Lipsa unei baze culturale solide…?

— Uită de Causby. Uită de lucrurile cu care oamenii îşi împuie capul unii altora când simt nevoia să spună ceva profund. Eşti un tânăr care într-o bună zi ar putea deţine una dintre cele mai mari averi din galaxie. Dacă îţi pun o întrebare, vreau să îţi aminteşti cine eşti atunci când îmi răspunzi. Aceasta este o societate unde, indiferent la ce produse ne referim, jumătate dintre ele se pot dezvolta pe o planetă, iar cealaltă jumătate este scoasă din mine la depărtări de mii de ani-lumină. Pe Pământ, şaptesprezece dintre sutele de elemente chimice posibile constituie nouăzeci de procente din planetă. Ia în considerare orice planetă vrei şi vei descoperi că elemente diferite formează de la nouăzeci la nouăzeci şi nouă la sută din aceasta. În cele o sută şaptesprezece sisteme solare ce constituie constelaţia Dragonului există două sute şaizeci şi cinci de planete locuite şi sateliţi locuiţi. Aici, în Federaţie, locuiesc trei sferturi din populaţia Dragonului, populaţie răspândită

pe trei sute douăsprezece planete. Cele patruzeci şi două de planete populate ale Coloniilor Exterioare…

— Transportul, a spus Lorq. Transportul de la o planetă la cealaltă. La asta te referi?

Tatăl său s-a sprijinit de masa de piatră.

— Mă refer la costul transportului. Iar mult timp, cel mai important factor de luat în considerare relativ la costul transportului a fost illyrionul, singura substanţă capabilă să genereze suficientă energie pentru a permite deplasarea navelor între planete, între stele. Când bunicul meu avea vârsta ta, illyrionul era fabricat artificial, câteva miliarde de atomi odată, cu nişte costuri exorbitante. Dar, chiar atunci, a fost descoperit un şir de stele, stele mai tinere, mult mai îndepărtate de centrul galactic, ale căror planete încă mai aveau cantităţi infime de illyrion natural. Iar numai după ce te-ai născut tu, au devenit eficiente economic operaţiunile extensive de exploatare minieră pe acele planete care formează în momentul de faţă Coloniile Exterioare.

— Lorq ştie asta, a spus mama lui. Cred că ar fi trebuit…

— Ştii de ce Federaţia Pleiadelor e o entitate politică separată de Dragon? Ştii de ce Coloniile Exterioare vor deveni în curând o entitate politică separată de Dragon sau de Pleiade?

Lorq s-a uitat la unul dintre genunchii lui, la degetul său mare, apoi la celălalt genunchi.

— Îmi pui întrebări, dar nu răspunzi la ale mele, tată.

Tatăl lui a tras aer în piept.

— Încerc să o fac. Înainte ca oamenii să se stabilească în Pleiade, expansiunea în constelaţia Dragonului a fost efectuată de guvernele naţionale de pe Pământ sau de corporaţii, unele comparabile cu Red-Shift – corporaţii şi guverne ce îşi permiteau să suporte costurile iniţiale ale transportului. Noile colonii au fost subvenţionate, conduse şi deţinute de planeta Pământ. Acestea au devenit parte a Pământului, iar Pământul a devenit centrul Dragonului. În acel moment, o altă problemă tehnică rezolvată de primii ingineri de la Red-Shift Limited era construirea unor nave

cu intervale mai precise ale frecvenţelor ce puteau parcurge regiunile spaţiale relativ „prăfuite”, similare celor din nebuloasele interstelare ce se deplasează liber şi regiunilor cu populaţie mai densă, ca în Pleiade, unde era o mult mai mare concentraţie de materie interstelară dispersată. Ceva asemănător unui nebuloase turbionare încă îi dă bătăi de cap micii tale nave de curse. În schimb, ar fi imobilizat complet o navă construită în urmă cu două sute cincizeci de ani. Stră-străbunicul tău, în momentul în care explorarea era abia la început în Pleiade, era deplin conştient de lucrul pe care ţi l-am spun chiar acum: costul transportului reprezintă cel mai important factor în societatea noastră. Iar în Pleiade, costul transportului este substanţial mai redus decât în Dragon.

Lorq s-a încruntat:

— Vrei să spui că distanţele…?

— Zona centrală a Pleiadelor are o lăţime de numai treizeci de ani-lumină şi o lungime de optzeci şi cinci. Mai mult de trei sute de sori sunt înghesuiţi în acest spaţiu, mulţi aflaţi la distanţe mai mici de un an-lumină între ei. Sorii din Dragon sunt împrăştiaţi pe un întreg braţ al galaxiei, cu o lungime de la un capăt la celălalt de aproape şaisprezece mii de ani-lumină. Există o mare diferenţă de cost între a parcurge distanţele mici din interiorul roiului Pleiadelor şi a parcurge spaţiile imense din Dragon. Deci, în Pleiade vin anumiţi oameni: mici afacerişti care doresc să câştige mai mult şi se mută cu totul; cooperative de colonişti; chiar cetăţeni pe cont propriu – cetăţeni bogaţi pe cont propriu, dar oricum pe cont propriu. Stră-străbunicul tău a sosit aici cu trei nave comerciale de linie umplute cu fleacuri, adăposturi din prefabricate pentru temperaturi ridicate şi coborâte, echipamente miniere şi agricole abandonate, pentru toate climatele posibile. Pentru cele mai multe a fost plătit ca să le transporte din Dragon. Apropo, două dintre navele de linie erau furate. De asemenea, a pus mâna şi pe câteva tunuri atomice. A mers dintr-o nouă aşezare în alta şi a oferit spre vânzare bunurile sale. Iar fiecare locuitor a cumpărat de la el.

— I-a obligat să cumpere sub ameninţarea tunurilor?

— Nu. Le-a oferit în schimb, gratis, un serviciu care făcea să merite să cumperi acele obiecte uzate. Vezi tu, faptul că toate costurile de transport erau mai reduse nu a descurajat guvernele şi marile corporaţii să încerce să se mute aici. Iar orice navă care sosea din Dragon cu numele de milioane de dolari al unei companii inscripţionat pe ea, orice emisar trimis de cine ştie ce monopol din Dragon care încerca să se extindă în alte teritorii… ei bine, străbunicul îi distrugea pe toţi.

— I-a jefuit şi pe ei? a întrebat Lorq. A cercetat rămăşiţele?

— Nu mi-a spus niciodată. Tot ce ştiu e că a avut un vis – un vis egoist, de mercenar, egocentric, pe care l-a pus în practică ori de câte ori a putut, în detrimentul celorlalţi. În timpul primilor ani de existenţă ai Pleiadelor, nu a permis ca acestea să devină o extensie a Dragonului. A văzut în independenţa Pleiadelor şansa de a deveni cel mai puternic om dintr-o entitate politică ce ar putea într-o bună zi rivaliza cu Dragonul. Înainte ca tatăl meu să fie de vârsta ta, stră-străbunicul a realizat acest lucru.

— Tot nu înţeleg ce legătură are Red-Shift cu asta.

— Red-Shift a fost una dintre megacompaniile care au depus cele mai intense eforturi pentru a se deplasa în Pleiade. Au încercat să revendice minele de toriu care sunt acum administrate de tatăl prietenului tău de şcoală, Dr. Setsumi. Au încercat iniţierea recoltării de licheni din plastic de pe Circle IV. De fiecare dată, bunicul i-a spulberat. Red-Shift *înseamnă* transport, iar în momentul în care costul transportului scade în raport cu numărul de nave construite, Red-Shift simte laţul strângându-se în jurul gâtului.

— De aceea Prince Red ne spune piraţi?

— De mai multe ori, primul Aaron Red – tatăl lui Prince este al treilea – şi-a numit unul dintre nepoţii mai înfumuraţi la conducerea expediţiilor sale în Pleiade. În total cred că au fost trei. Nu s-au mai întors niciodată. Chiar şi pe vremea tatălui meu, disputa a fost în mare

măsură una la nivel personal. Au existat şi represalii, ce au continuat mult după declaraţia de suveranitate a Federaţiei Pleiadelor făcută în ’26. Unul dintre obiectivele mele personale de pe vremea când eram de vârsta ta a fost să îi pun capăt. Tatăl meu a donat sume mari de bani universităţii Harvard de pe Pământ, le-a construit un laborator, şi după aceea m-a trimis să îmi fac educaţia acolo. M-am căsătorit cu mama ta, originară de pe Pământ, şi am petrecut mult timp vorbind cu Aaron – tatăl lui Prince. Nu a fost un lucru prea dificil, deoarece suveranitatea Pleiadelor fusese acceptată de o generaţie, iar Red-Shift nu mai era de mult timp ameninţată de colaps ca urmare a acţiunilor noastre directe. Tatăl meu a achiziţionat mina de illyrion din New Brazillia – asta s-a întâmplat înainte, când operaţiunile miniere abia începeau în Coloniile Exterioare – în principal ca pretext pentru a iniţia negocieri formale cu Red-Shift. Nu ţi-am povestit niciodată despre această dispută, deoarece m-am gândit că nu este necesar.

— Atunci Prince este pur şi simplu nebun dacă reaprinde o dispută veche, căreia tu şi Aaron i-aţi pus capăt înainte de naşterea noastră.

— Nu pot face comentarii despre sănătatea mentală a lui Prince. Dar trebuie să ţii minte un lucru: care este cel mai important factor ce influenţează azi costul transportului?

— Minele de illyrion din Coloniile Exterioare.

— Din nou laţul s-a apropiat de gâtul lui Red-Shift, a replicat tatăl lui Lorq. Înţelegi?

— Exploatarea naturală a illyrionului este mult mai ieftină decât fabricarea acestuia.

— Chiar dacă aceasta presupune conectarea unei populaţii de multe milioane de lucrători. Chiar dacă zeci de companii concurente, atât din Dragon, cât şi din Pleiade, au deschis mine peste tot în Coloniile Exterioare şi au subvenţionat migrarea pe scară mare a forţei de muncă din toată galaxia. Care ţi se pare cea mai evidentă diferenţă între structura Coloniilor Exterioare şi structura din Dragon şi din Pleiade?

— Coloniile exterioare deţin tot illyrionul de care au nevoie.

— Da, dar mai înseamnă şi asta: Dragonul s-a dezvoltat datorită claselor foarte bogate de pe Pământ. Pleiadele au fost populate prin deplasarea unor persoane ce aparţineau, prin comparaţie, clasei de mijloc. Deşi Coloniile Exterioare au fost sprijinite de cei cu bani, atât din Pleiade, cât şi din Dragon, populaţia coloniilor provine din rândul celor aflaţi la cel mai scăzut nivel economic din galaxie. Combinaţia dintre diferenţele culturale – şi nu îmi pasă chiar deloc ce spun profesorii tăi de studii sociale de la Causby – şi discrepanţele asociate costurilor de transport, vor asigura în cele din urmă suveranitatea Coloniilor Exterioare. Şi deodată Red-Shift începe din nou să-i lovească pe cei care deţin illyrionul.

Bărbatul a făcut un gest spre fiul lui.

— Tocmai ai fost lovit.

— Dar noi avem o singură mină de illyrion. Banii noştri provin din controlul pe care îl deţinem asupra numeroaselor afaceri răspândite peste tot în Pleiade. Iar în momentul de faţă câteva dintre ele au operaţiuni chiar în Dragon – mina de pe Sõo Orini nu reprezintă nimic…

— Adevărat. Dar ai remarcat tipurile de afaceri în care nu suntem implicaţi?

— Ce vrei să spui, tată?

— Avem foarte puţini bani investiţi în producţia de adăposturi şi de alimente. Suntem implicaţi în producţia de computere şi componente tehnice miniaturizate; realizăm carcasele pentru bateriile cu illyrion; fabricăm elemente de inserare şi racorduri; exploatăm intensiv alte tipuri de mine. Ultima dată când l-am văzut pe Aaron, în cea mai recentă călătorie pe care am făcut-o, i-am spus, glumind, desigur: „Ştii ceva, dacă preţul illyrionului ar coborî la doar jumătatea celui actual, într-un an aş putea realiza nave spaţiale la *mai puţin* de jumătate din costurile pe care le ai tu cu producţia lor”. Şi ştii ce mi-a răspuns, glumind, desigur?

Lorq a clătinat din cap.

— Ştiu asta de zece ani.

Mama lui Lorq şi-a lăsat ceaşca jos.

— Cred că *trebuie* să-i refacem faţa, a zis aceasta. Eşti un băiat atât de arătos, Lorq. Sunt deja trei zile de când acel australian te-a adus acasă. Acea cicatrice nu face decât să…

— Dana… a spus tatăl lui. Lorq, ai idee cum se poate reduce la jumătate preţul illyrionului?

Lorq s-a încruntat.

— De ce?

— Mi-am dat seama că la actuala viteză de expansiune, în cincisprezece ani Coloniile Exterioare vor putea reduce costul illyrionului cu aproape un sfert. În acest timp, Red-Shift ne va distruge, a explicat tata şi s-a oprit pentru o clipă. Vor face praf tot ce reprezintă baza puterii familiei Von Ray, iar în cele din urmă vor nimici întreaga Federaţie a Pleiadelor. Şi vom cădea foarte de sus. Singura cale de supravieţuire este să-i distrugem noi primii; iar unica modalitate de a o face constă în găsirea unei soluţii prin care să reducem preţul illyrionului la jumătate, înainte ca acesta să scadă la trei sferturi, şi apoi să realizăm acele nave.

Tatăl lui Lorq şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Nu am dorit să te implic în asta, Lorq. Mi-am imaginat că întreaga afacere se va încheia în timpul vieţii mele. Dar Prince şi-a asumat administrarea primei lovituri împotriva ta. Este corect să ştii ce se întâmplă.

Lorq se uita în jos, la mâinile lui. După un timp a spus:

— O să lovesc şi eu.

— Nu, a spus mama tânărului. Nu aşa trebuie să procedezi, Lorq. Nu te poţi răzbuna pe Prince; nu te poţi gândi la aşa ceva…

— Nici nu o fac.

Lorq s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre draperii.

— Mamă, tată, vreau să ies.

— Lorq, a spus tatăl lui, lăsându-şi uşor braţele pe lângă corp. Nu am vrut să te supăr. Am vrut numai să ştii…

Lorq a dat la o parte perdelele de brocart.

— Mă duc la *Caliban.* Rămas-bun.

Draperiile au fluturat în vânt.

— Lorq…

Numele lui era Lorq von Ray şi locuia la adresa 12 Extol Park, în Ark, capitala Federaţiei Pleiadelor. Mergea pe lângă drumul rulant. Prin panourile transparente de protecţie împotriva vântului se vedeau înflorind grădinile de iarnă ale oraşului. Oamenii se uitau la el. Şi asta din cauza cicatricei. Lorq se gândea la illyrion. Oamenii se holbau, după care îşi întorceau capul când vedeau că tânărul îi priveşte. Aici, în centrul Pleiadelor, el însuşi era o atracţie, un centru de interes. A încercat odată să calculeze suma de bani ce îi revenea de la rudele apropiate. Era moştenitorul multor miliarde, el, cel care mergea de-a lungul pereţilor transparenţi ai străzilor acoperite din Ark, ascultând scârţâitul lichenilor strălucitori din grădinile de iarnă. Unul din cinci oameni de pe stradă – aşa le-a spus unul dintre contabilii tatălui său – primea un salariu plătit direct sau indirect de Von Ray. Iar Red-Shift se pregătea să declare război întregii structuri reprezentate de Von Ray, concentrându-se acum asupra lui însuşi, ca moştenitor al familiei Von Ray. Pe insula Sõo Orini, animale asemănătoare unor şopârle, cu o coamă de pene albe, şuierau şi cutreierau nestingherite junglele. Minerii le-au prins, le-au înfometat, după care le-au aruncat în gropi şi le-au stârnit una împotriva celeilalte pariind pe învingător. Cu milioane de ani în urmă, strămoşii acelor şopârle de câteva zeci de centimetri erau fiare imense, de sute de metri, iar rasa inteligentă ce locuia în New Brazillia le venera, sculptându-le în piatră capetele în mărime naturală, deasupra fundaţiei templelor lor. Dar acea rasă umană nu mai exista. Iar urmaşii zeilor veneraţi de acei oameni, pe care evoluţia i-a redus la dimensiuni mici, erau acum bătaia de joc a minerilor beţi care se distrau când animalele se zgâriau, ţipau şi se muşcau. Iar el era Lorq Von Ray. Şi, cumva, preţul illyrionului trebuia să scadă la jumătate. Puteai suprasatura piaţa cu illyrion. Dar unde trebuia să

navighezi pentru a face rost de ceea ce era probabil cea mai rară substanţă din univers? Nu puteai pur şi simplu zbura în centrul unei stele pentru a o extrage din creuzetul unde erau formate din materia nucleară primordială, în serii de câte patru, toate substanţele din galaxie. Lorq şi-a văzut imaginea reflectată într-una dintre coloanele acoperite de oglinzi şi s-a oprit chiar înainte de intersecţia spre New Limani. Cicatricea îi distorsiona trăsăturile, cu marginile ei pline, cu nuanţele galbene. Dar acolo unde îi intra sub părul roşu şi ondulat, tânărul a remarcat ceva. Noul păr ce creştea avea aceeşi culoare şi aceeaşi textură ca cele ale tatălui său. Era moale şi galben ca focul.

„Unde găseşti atât de mult illyrion?” s-a întrebat Lorq, întorcându-se cu spatele la coloana acoperită de oglinzi. „Unde?”

— Pe mine mă întrebi, căpitane?

De pe scena rotativă din podea, răspunse Dan, ridicând halba la înălţimea genunchiului.

— Dacă aş şti, nu aş mai pierde timpul acum în jurul terenului de aterizare.

S-a aplecat, a apucat mânerul halbei aşezate lângă degetele sale de la picioare şi a băut jumătate din ea.

— Mulţumesc pentru băutură, a zis el şi s-a şters la gură cu încheietura mâinii.

Gura îi era înconjurată de o barbă nerasă şi avea mustăţi de spumă.

— Când ai de gând să îţi repari faţa…

Lorq stătea însă cu spatele rezemat pe scaun şi se uita prin plafon. Din cauza luminilor amplasate în jurul terenului de aterizare, numai cele mai strălucitoare o sută de stele erau vizibile. Pe plafon, diafragma reglabilă expusă vântului se închidea. În mijlocul paletelor albastre, purpurii, stacojii, era o stea.

— Căpitane, dacă vrei să mergi sus, în balcon…

La al doilea etaj al barului, vizibili prin apa ce cădea de la înălţime, ofiţerii de pe cargoboturi şi unii membri ai echipajelor din navele de linie se amestecau cu sportivii şi

discutau probleme de interes imediat şi starea actuală a cosmosului. Nivelul inferior era înţesat de mecanici şi cyborgi comerciali conectaţi. Jocurile de cărţi erau în plină desfăşurare într-un colţ.

— Trebuie să îmi iau o slujbă, căpitane. Faptul că mă laşi să dorm în compartimentul din spate din *Caliban* şi că mă îmbeţi în fiecare seară nu mă ajută prea mult. Trebuie să te scap de mine.

Vântul a suflat din nou; diafragma a vibrat în jurul stelei ca un diamant.

— Dan, ţi-a trecut vreodată prin cap, l-a întrebat Lorq absorbit de gânduri, că fiecare stea, în timp ce noi călătorim printre ele, reprezintă un furnal în care sunt create imperii? Fiecare element dintre cele câteva sute este realizat prin fuziune din materia lor nucleară centrală. De exemplu, steaua aceasta de aici, a zis el arătând spre tavanul transparent, sau oricare alta: aurul este realizat chiar acum prin fuziune, la fel şi radiul, azotul, antimoniul, toate în cantităţi imense, cu mase mai mari decât cea a Arkului, sau decât a Pământului. Iar acolo există şi illyrion, Dan.

Lorq a râs.

— Imaginează-ţi că aş putea să mă scufund într-una dintre acele stele şi să scot de acolo tot ce doresc.

Lorq a râs din nou. Sunetul i s-a blocat undeva în piept, acolo unde se contopeau durerea, disperarea şi furia.

— Imaginează-ţi că am putea sta la marginea unei stele care se transformă în novă şi am aştepta să fie expulzate lucrurile de care avem nevoie, pentru a le prinde pe măsură ce trec rapid pe lângă noi, într-o mare de foc. Dar novele sunt implozii, nu explozii, nu-i aşa, Dan?

Lorq a împins în joacă umărul cyborgului conectat, iar băutura acestuia s-a revărsat pe marginea halbei.

— Eu, căpitane, am fost odată într-o novă, a spus Dan şi şi-a lins dosul palmei.

— Chiar ai fost? a întrebat Lorq, aşezându-şe mai bine în scaun.

Steaua înconjurată de halouri sclipea.

— Nava pe care eram a fost atrasă de o novă – cam acum zece ani.

— Şi acum eşti bucuros că nu ai fost pe ea.

— Am fost. Am şi ieşit din ea.

Lorq şi-a coborât privirea din tavan.

Dan stătea aplecat în faţă pe banca verde. Îşi sprijinea coatele noduroase pe genunchi, iar cu palmele ţinea strâns halba.

— Chiar ai făcut-o?

— Mda, a răspuns Dan, uitându-se la umărul lui, acolo unde dantela ruptă de pe vestă era stângaci cusută. Am căzut în ea şi am ieşit afară.

Pe chipul căpitanului se citea nedumerirea.

— Hei, căpitane! Să ştii că arăţi fioros.

Până atunci, Lorq se uitase în oglindă, gândindu-se că faţa lui avea o singură expresie, pentru a constata în cele din urmă că cicatricea o transformase în ceva care producea o totală uimire.

— Ce s-a întâmplat, Dan?

Australianul s-a uitat la halba lui. Pe fundul ei nu mai era decât spumă.

Lorq a apăsat butonul pentru comenzi de pe braţul scaunului. Rotindu-se, încă două halbe s-au deplasat spre ei, în timp ce spuma băuturii se dizolva.

— Exact ce-mi trebuia, căpitane, a comentat Dan şi şi-a întins piciorul. Una pentru tine. Poftim. Una pentru mine.

Lorq a sorbit din băutură şi şi-a întins picioarele încălţate în sandale, ca să şi le dezmorţească. Chipul lui era inert.

— Ai auzit de Institutul Alkane? l-a întrebat Dan, ridicând vocea pentru a acoperi uralele şi râsetele ce se auzeau din colţul unde doi mecanici începuseră să se lupte pe trambulina cu plasă elastică.

Spectatorii îşi fluturau paharele cu băutură în aer.

— Pe Vorpis, în Dragon, au un muzeu mare cu laboratoare şi alte chestii, unde studiază diverse lucruri, cum sunt novele.

— Mătuşa mea e custodele muzeului.

Lorq vorbea pe un ton scăzut, dar cuvintele lui răzbăteau printre strigăte.

— Serios? Oricum, trimit întotdeauna oameni ori de câte ori primesc informaţii despre stele care se pregătesc să intre în acţiune…

— Priveşte! Ea câştigă!

— Nu! El văzut ea tras braţul!

— Hei, Von Ray, tu crezi bărbat sau femeie va câştiga?

Un grup de ofiţeri coborâseră rampa pentru a urmări confruntarea. Unul dintre ei l-a bătut pe umăr pe Von Ray, după care a întins mâna spre el. În palma lui era o bancnotă de zece lire sterline.

— În seara asta pariu nu fac.

Lorq a împins mâna ofiţerului.

— Lorq, dublez pariul pe femeie…

— Mâine banii tăi accept, a replicat Lorq. Acum pleacă.

Tânărul ofiţer a scos un sunet de nemulţumire şi şi-a tras degetul în jos pe faţă, clătinând din cap spre însoţitorii lui.

Lorq îl aştepta pe Dan să continue.

Acesta din urmă s-a întors cu spatele la scena unde se desfăşura lupta.

— Se pare că un cargobot a dispărut într-un curent din spaţiul cosmic, iar echipajul de la bord a remarcat ceva straniu în legătură cu liniile spectrale ale unei stele aflate la o depărtare de câteva distanţe solare. Mda, stelele sunt în cea mai mare parte formate din hidrogen, dar în cazul acesteia exista o acumulare masivă de elemente grele în gazele de la suprafaţa ei; lucrul acesta era ciudat. Când, în cele din urmă, au fost localizaţi, au înaintat un raport despre situaţia stelei societăţii cartografice a Institutului Alkane, care a emis o supoziţie în acea privinţă – anume, apariţia unei nove. Deoarece structura unei stele nu se modifică odată cu transformarea ei într-o novă, această transformare nu poate fi detectată de la distanţă prin intermediul analizelor spectrale sau a oricăror altor metode similare; Institutul Alkane a trimis o echipă de cercetători pentru a urmări steaua. În ultimii cincizeci de

ani au studiat douăzeci sau treizeci de stele. Au transferat pe orbite tot atât de apropiate de stea pe cât este Mercur de Soare staţii de observare controlate de la distanţă; au transmis imagini televizate de pe suprafaţa stelei; aceste staţii emiteau după ce soarele apunea. Au transferat staţii pe orbite din ce în ce mai îndepărtate, care transmiteau informaţii în timp real despre eveniment. La o distanţă de aproximativ o săptămână-lumină erau primele staţii cu echipaj uman; dar chiar şi acestea au fost curând abandonate în favoarea unor staţii din ce în ce mai îndepărtate după ce a început formarea novei. Aşadar, mă aflam pe o navă ce trebuia să transporte provizii pe una dintre aceste staţii cu echipaj uman, care aştepta ca steaua să facă implozie. Ştiai că timpul efectiv de care soarele are nevoie pentru a-şi intensifica strălucirea normală la o valoare maximă de douăzeci sau de treizeci de mii de ori mai mare este de numai două sau trei ore?

Lorq a dat afirmativ din cap.

— Oamenii de ştiinţă încă nu pot calcula exact momentul în care o novă pe care o urmăresc ajunge să facă implozie. Nu îmi dau seama cu precizie ce s-a întâmplat, dar cumva steaua spre care ne îndreptam a sărit în aer chiar înainte ca noi să ajungem la staţia finală. Poate a fost o distorsiune în spaţiu sau o defectare a instrumentelor de la bord, dar am trecut dincolo de staţie şi am intrat direct în stea, în timpul primei ore de implozie.

Dan şi-a deschis gura pentru a sorbi spuma.

— Uimitor, a spus Lorq. Din cauza căldurii intense ar fi trebuit să fiţi pulverizaţi încă înainte de a ajunge tot atât de aproape de stea pe cât este Pluto de Soare. Ar fi trebuit să fiţi zdrobiţi de efectele conjugate ale imenselor forţe fizice ce se manifestau acolo. Mareele gravitaţionale ar fi trebuit să vă dezintegreze. Fluxul de radiaţii la care a fost expusă nava ar fi trebuit în primul rând să distrugă orice compus organic din navă, iar în al doilea rând să provoace dezagregarea prin fisiune a tuturor elementelor, până la transformarea acestora în atomi ionizaţi de hidrogen…

— Căpitane, îmi pot imagina cu uşurinţă încă şapte alte

efecte. Frecvenţele de ionizare ar fi trebuit... a spus Dan, apoi s-a oprit. Dar niciunul dintre ele nu a avut loc. Nava noastră a fost absorbită direct prin centrul stelei –, apoi a fost expulzată pe partea cealată. Am ajuns în siguranţă la o depărtare de aproximativ două săptămâni-lumină. Căpitanul, în momentul în care şi-a dat seama prin ce am trecut, a intrat în compartimentul nostru şi a decuplat toate scanerele de transfer al impulsurilor senzoriale, astfel încât ne-am trezit în incapacitatea de a vedea ce se întâmplă în jurul nostru. O oră mai târziu, s-a uitat afară şi a fost foarte surprins să constate că încă mai existam – punct. Dar instrumentele au înregistrat datele traseului nostru. Am trecut direct prin novă.

Dan şi-a terminat băutura, apoi s-a uitat piezis la Lorq. Căpitane, arăţi din nou fioros.

— Care e explicaţia?

Dan a ridicat din umeri.

— După ce Institutul Alkane ne-a recuperat, au propus o mulţime de ipoteze. Înţelegi, există acele bule ce explodează la suprafaţa oricărei stele, bule de două sau de trei ori mai mari decât planetele de dimensiuni medii, unde temperatura este de numai opt sute sau o mie de grade. Această temperatură s-ar putea să nu distrugă o navă. Poate că am fost absorbiţi într-una dintre aceste bule şi am fost transportaţi astfel prin stea. Altcineva a sugerat că probabil frecvenţele de energie ale unei nove sunt integral polarizate într-o singură direcţie, în timp ce un anumit fenomen a făcut ca energiile navei să se polarizeze în altă direcţie, astfel încât acestea au trecut cumva una prin cealaltă fără a se mai atinge. Dar alte persoane au propus tot atât de multe teorii pentru a le contesta pe acestea. Cel mai probabil, în momentul în care spaţiul şi timpul sunt supuse unor distorsiuni atât de violente, similare celor dintr-o novă, legile ce guvernează evenimentele fizice şi fizica obiectelor, aşa cum le cunoştem noi, nu mai funcţionează.

Dan a ridicat din nou din umeri, spunând:

— Nu s-au pus niciodată de acord.

— Priveşte! Priveşte, el pus jos ea!

— Unu, doi – nu, ea smuls afară…

— Nu! El pe ea bătut! El pe ea bătut!

Pe plasa elastică, mecanicul cu rânjetul lăţit pe faţă, se clătina deasupra adversarei lui. Deja îi fuseseră aduse şase halbe cu băutură; după cum era obiceiul, trebuia să bea cât de multe putea, iar învinsul urma să bea restul. Mai multe persoane oficiale au coborât pentru a-l felicita pe învingător şi pentru a paria în meciul următor.

— Mă întreb… a spus Lorq încruntându-se.

— Căpitane, ştiu că nu te poţi abţine, dar nu ar *trebui* să ai expresia asta pe chip.

— Dan, mă întreb dacă Institutul Alkane deţine informaţii despre acea misiune.

— Presupun că da. Aşa cum am spus, s-a întâmplat acum aproape zece ani…

Dar Lorq privea din nou în tavan. Diafragma se închidea din cauza vântului ce făcea ravagii în noaptea ce se lăsase peste Ark. Simbolurile ritualice budiste acopereau complet steaua.

Lorq şi-a dus mâinile la faţă. Îşi muşca buzele, analizând ideea care tocmai îi trecea prin minte. Tăietura de pe obraz făcea ca expresia feţei lui să semene cu cea a unei persoane care acceptă tortura cu beatitudine.

Dan a început din nou să vorbească. După aceea, s-a îndepărtat afişând o expresie de uimire profundă pe chipul lui noduros.

Numele lui era Lorq Von Ray. A trebuit să îl repete în tăcere, să îl ţină minte prin repetiţie, deoarece o idee tocmai îi scindase personalitatea. Aşa cum stătea privind în sus, se simţea total bulversat. Ceva esenţial fusese rupt din el, la fel de violent cum mâna lui Prince îi sfâşiase carnea de pe obraz. A clipit ca să vadă mai bine stelele. Iar numele lui…

Dragon (trecerea navei Roc), 3172

— Da, căpitane Von Ray!

— Opreşte rotoarele laterale.

Şoarecele le opri.

— Intrăm în fluxul constant, rotoarele laterale sunt escamotate complet. Lynceos şi Idas, rămâneţi pe rotoarele voastre, sunteţi primii de cart. Voi, ceilalţi, pentru moment vă puteţi relaxa, se auzi, bubuind peste sunetele din spaţiu, vocea lui Lorq.

Întorcându-şi privirea de la stacojiul ce inunda stelele carbonizate, Şoarecele clipi şi îşi dădu seama unde se afla.

Olga clipi şi ea.

Şoarecele se ridică în capul oaselor pe cuşetă pentru a se decupla.

— Ne vedem în cabina comună, spuse căpitanul. Iar tu, Şoarece, adu-ţi…

Capitolul 4

Şoarecele trase sacul de piele de sub pat şi-l puse pe umăr.

— …syrynxul-senzorial cu tine, se auzi vocea căpitanului.

Uşa culisă, iar Şoarecele apăru în capul celor trei trepte de deasupra covorului albastru al cabinei comune din *Roc.*

O scară urca în spirală într-o cascadă de umbre. Răsucindu-se în luminile ce veneau de pe tavan, extensiile metalice trimiteau lumini pe pereţi şi pe frunzele filodendronilor din faţa mozaicului ca o oglindă.

Katin se aşezase deja în faţa tablei de şah tridimensional şi aşeza piesele. Ultimul turn a fost poziţionat cu un clinchet la locul lui. Scaunul rotund – un glob de glicerină gelatinoasă care se mula după forma trupului – începu să sară.

— În regulă. Cine joacă primul cu mine? întrebă Katin.

Căpitanul Von Ray stătea în partea de sus a treptelor în spirală. Când începu să coboare, reflexia lui distorsionată se reflectă pe plăcile de mozaic.

— Căpitane? zise Katin ridicându-şi capul. Şoarece? Care dintre voi vrea să joace primul cu mine?

Tyÿ şi Sebastian intrară pe uşa boltită şi traversară pe rampă o piscină ce ocupa o treime din încăpere.

O briză.

Apa se văluri.

Întunericul pătrunse în încăpere pe deasupra capetelor lor.

— Jos! strigă Sebastian.

Braţul acestuia se smuci în racord, iar fiarele se răsuciră în lesele lor de oţel. Creaturile imense căzură lângă el ca nişte cârpe.

— Sebastian, Tyÿ, vreţi să jucaţi? întrebă Katin, întorcându-se spre rampă.

— Şahul a fost una dintre pasiunile mele, dar nu mai joc chiar atât de bine.

Katin privi în sus pe trepte, apoi ridică din nou turnul şi

examină cristalul cu miez negru.

— Spune-mi, căpitane, piesele sunt originale?

Ajuns la baza treptelor, Von Ray ridică din sprâncenele roşcate.

— Nu.

Katin rânji.

— O!

— Din ce sunt? întrebă Şoarecele păşind pe covor şi uitându-se peste umărul lui Katin. Nu am mai văzut piese ca astea.

— Un stil bizar pentru nişte piese de şah, comentă Katin. Provin din Republica Vega. Dar îl poţi regăsi peste tot în mobilier şi în arhitectură.

— Unde se află Republica Vega? întrebă Şoarecele şi ridică un pion.

În interiorul cristalului, un sistem solar cu o piatră preţioasă în centru se rotea pe un plan înclinat.

— Nu se mai află niciunde. Este asociată unei revolte care a avut loc în 2800, când Vega a încercat să se separe de Dragon. Şi a eşuat. Arta şi arhitectura din acea perioadă au fost preluate de intelectualii noştri cu înclinaţii artistice. Cred că tot acest fenomen a avut ceva eroic în el. Cu siguranţă că au încercat cât de mult au putut să fie originali – o ultimă încercare de autonomie culturală şi aşa mai departe. Dar în cele din urmă totul s-a transformat într-un fel de joc politicos de salon pentru promovarea propriei lor influenţe.

Katin ridică altă piesă.

— Mie încă îmi place. Au produs trei muzicieni de marcă şi un poet incredibil. Deşi numai unul dintre muzicieni a avut de-a face cu revolta. Dar cei mai mulţi oameni nu ştiu acest amănunt.

— Serios? zise Şoarecele. Bine. Voi juca eu.

Acesta ocoli tabla de şah şi se aşeză pe sfera verde de glicerină.

— Ce preferi, negru sau galben?

Von Ray se întinse peste umărul Şoarecelui spre panoul de control ce apăruse în braţul fotoliului şi apăsă pe un

comutator.

Luminile tablei de joc se stinseră.

— Hei, de ce...? zise Şoarecele, iar vocea lui răguşită pieri într-un sentiment de amărăciune.

— Ia-ţi syrynxul, Şoarece, zise Lorq şi se îndreptă spre stânca sculptată, aşezată lângă piscină. Şoarece, dacă ţi-aş spune să reprezinţi o nouă, ce ai face?

Lorq se aşeză pe stâncă.

— Nu ştiu. Ce vrei să spui?

Şoarecele îşi scoase instrumentul din sac. Îşi plimbă degetul mare pe clape. Mângâie placa de inductanţă; unghia degetului mic mai mult îl încurca.

— Îţi spun acum. Fă o nouă.

Şoarecele se opri, apoi spuse:

— În regulă, zise el, iar mâna îi zvâcni.

Sunetul bubui după o explozie de lumină. Culorile din spatele imaginii consecutive îi orbiră, se rotiră într-o sferă din ce în ce mai mică şi dispărură.

— Jos, spuse Sebastian. Jos, chiar acum...

Lorq începu să râdă.

— Nu e rău. Vino aici. Nu, adu şi harpa ta diabolică.

Lorq îi făcu loc lângă el.

— Arată-mi cum funcţionează.

— Să vă arăt cum se foloseşte un syrynx? întrebă Şoarecele.

— Exact.

Există unele emoţii ce se reflectă pe chip; dar există şi altele, atât de bine interiorizate, sesizabile numai într-un uşor tremur al buzelor şi al pleoapelor.

— De obicei nu îi las pe ceilalţi să se joace cu securea mea.

Buzele şi pleoapele îi tremurau.

— Arată-mi, zise căpitanul.

Gura Şoarecelui se subţie într-o grimasă.

— Dă-mi mâna, spuse el.

Atunci când aşeză degetele căpitanului pe bucata de piele ce proteja panoul de rezonanţă a imaginii, lumini albastre începură să strălucească înaintea lor.

— Acum priveşte acolo jos, spuse Şoarecele şi îi indică spre partea frontală a syrynxului. Aceste trei lentile miniaturale au montate în spate reţele holografice. Acestea se focalizează pe poziţia luminii albastre şi generează o imagine tridimensională. Luminozitatea şi intensitatea se controlează de aici. Mişcă mâna înainte.

Lumina crescu în intensitate…

— Acum înapoi.

…lumina se diminuă.

— Cum generezi o imagine?

— Căpitane, mie mi-a trebuit un an să învăţ. Prin aceste coarde se controlează sunetul. Ele nu reprezintă o notă diferită; acestea sunt, de fapt, structuri sonore diferite. Înălţimea sunetului se modifică prin deplasarea degetelor mai aproape sau mai departe. Aşa, zise Şoarecele şi trase de o coardă de alamă.

Un amalgam de zgomote şi voci umane îi zgâriară pe urechi.

— Vrei să dai un anume parfum locului unde te afli? Butonul din partea asta controlează intensitatea mirosului, îi poţi creşte direcţionalitatea prin…

— Şoarece, imaginează-ţi că există chipul unei tinere pe care vreau să îl recreez; sunetul vocii ei rostindu-mi numele; mirosul ei. Acum, syrynxul tău se află în mâinile mele, zise căpitanul şi ridică instrumentul din poala Şoarecelui. Ce ar trebui să fac?

— Să exersezi. Căpitane, chiar nu îmi place ca alţi oameni să se joace cu securea mea…

Şoarecele se întinse să îşi ia instrumentul.

Lorq îl ridică în aer, astfel încât Şoarecele să nu îl mai poată atinge. După care începu să râdă.

— Ia-l.

Şoarecele luă syrynxul şi se îndreptă iute spre tabla de şah. Scutură sacul şi strecură instrumentul înăuntru.

— Să exersez, repetă Lorq. Nu am timp de asta. Nu şi dacă vreau să ajung înaintea lui Prince la acel illyrion, nu-i aşa?

— Căpitane Von Ray!

Lorq privi în sus.

— Vrei să ne spui şi nouă ce se întâmplă?

— Ce vrei să ştii?

Mâna lui Katin era aşezată pe comutatorul de reactivare a tablei de şah.

— Unde mergem? Cum vom ajunge acolo? Şi de ce trebuie să o facem?

După câteva clipe, Lorq se ridică în picioare.

— De ce mă întrebi, Katin?

Tabla de şah se aprinse, luminându-i bărbia lui Katin.

— Participi la o competiţie împotriva lui Red-Shift Limited. Care sunt regulile? Care e premiul?

Lorq clătină din cap.

— Mai încearcă o dată, spuse căpitanul.

— În regulă. Cum punem mâna pe illyrion?

— Da, cum mâna punem? se auzi vocea catifelată a lui Tyÿ care îi făcu să îşi întoarcă privirile.

Femeia stătea la baza rampei, lângă Sebastian, amestecând cărţile de joc. Se opri când ceilalţi o priviră.

— În soarele incandescent ne scufundăm? întrebă ea. Cum, căpitan?

Lorq îşi aşeză mâinile pe genunchii osoşi.

— Lynceos! Idas!

Pe doi dintre pereţi, faţă în faţă, atârnau două rame aurite de trei metri. În cea aşezată chiar deasupra capului Şoarecelui, Idas stătea la locul lui, sub lumina propriului computer. În partea cealaltă a camerei, în cealaltă ramă, cu părul şi pleoapele strălucind, palidul Lynceos şedea ghemuit, conectat la cablurile sale.

— Când sunteţi la comenzi, fiţi atenţi şi la ceea ce spun.

— În regulă, căpitane, a murmurat Idas, ca un om care vorbeşte în somn.

Lorq se ridică şi îşi încrucişă braţele.

— Au trecut mulţi ani de când a trebuit să pun prima dată această întrebare. Persoana care mi-a dat un răspuns a fost Dan.

— Dan orbul? întrebă Şoarecele.

— Dan care a sărit? zise Katin.

Căpitanul dădu afirmativ din cap.

— În locul acestui transportor masiv… spuse Lorq şi privi în sus, acolo unde falsele stele goneau pe plafonul înalt, întunecat, pentru a le reaminti că, deşi stăteau lângă o piscină, cu ferigi şi bucăţi de stâncă, goneau printre planetele universului.

— …am avut o navă de curse la care se conecta Dan. Într-o noapte, în Paris, am întârziat prea mult la o petrecere, iar Dan m-a adus înapoi acasă, în Ark. Tot drumul a pilotat nava singur, cu mine la bord. Celălalt membru cuplat al echipajului, un student oarecare, s-a speriat şi a decis că era vremea să se reîntoarcă la şcoală, zise Lorq dând din cap. Bravo lui. Dar eu eram la ananghie. Cum puteam face rost de suficient illyrion pentru a distruge compania Red-Shift înainte ca aceasta să ne distrugă pe noi? Cine m-ar fi putut ajuta? I-am spus asta lui Dan într-o seară, când beam împreună lângă hangarul navei spaţiale. Puteam face rost de el dintr-o stea? Dan şi-a băgat degetul pe sub breteaua pantalonilor şi s-a uitat la una dintre diafragmele de protecţie împotriva vântului ce se deschideau pe plafonul barului şi a spus: „Odată am fost absorbit de o novă”.

Lorq privi prin încăpere şi adăugă:

— Asta m-a făcut să mă ridic în capul oaselor şi să ascult.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Şoarecele.

— Cum se face că a supravieţuit pentru a mai intra după aceea în alta? Asta vreau să ştiu, zise Katin.

Acesta puse turnul din nou pe tabla de şah şi se întinse comod pe sfera gelatinoasă.

— Să fim serioşi… Unde a fost Dan în timpul acelui foc de artificii?

— Când steaua a explodat, făcea parte din echipajul unei nave care transporta provizii spre una dintre staţiile de cercetare ale Institutului Alkane.

Şoarecele îşi aruncă din nou privirea la Tyÿ şi la Sebastian, care ascultau aşezaţi lângă treptele de la capătul rampei. Tyÿ amesteca din nou cărţile.

— După o mie de ani de studii efectuate atât din apropiere, cât şi de la mare distanţă, e cumva deprimant să constaţi cât de puţine lucruri ştim, de fapt, despre fenomenele care au loc în centrul celei mai dezastruoase dintre catastrofele spaţiale. Structura stelei nu se modifică, numai organizarea materiei din interiorul acesteia este perturbată de un proces ce nu este încă suficient de bine înţeles. Poate fi efectul unor oscilaţii periodice. Poate fi chiar o farsă a demonului lui Maxwell. Cele mai îndelungate acumulări observate au fost de un an şi jumătate, dar acestea au fost identificate după ce erau deja în desfăşurare. Timpul efectiv de care o novă are nevoie pentru a atinge intensitatea maximă, din momentul exploziei, este de numai câteva ore. În cazul unei supernove iar în galaxia noastră au fost observate numai două, una în secolul al XIII-lea în Cassiopeia, şi alta în anul 2400, al cărei nume nu este menţionat, nefiind posibilă studierea de aproape a niciuneia dintre ele –, explozia se desfăşoară probabil pe durata a două zile; în cazul unei supernove strălucirea se intensifică de câteva sute de mii de ori. Perturbările rezultate în spectrul luminos şi în cel radio ale unei supernove sunt mai intense decât lumina combinată a tuturor stelelor din galaxie. Institutul Alkane a descoperit alte galaxii pur şi simplu datorită apariţiei unei supernove în interiorul lor, iar distrugerea aproape totală a unei singure stele a făcut vizibilă o întreagă galaxie de câteva miliarde de stele.

Tyÿ plimba cărţile dintr-o mână în alta.

— Ce lui Dan întâmplat? întrebă Sebastian, ţinându-şi creaturile cât mai aproape de picioare.

— Nava lui s-a abătut de la traseu şi a fost atrasă prin centrul stelei chiar în timpul primei sale ore de implozie, după care a fost propulsată afară, pe partea cealaltă.

Ochii galbeni îl priviră fix pe Katin. Pe chipul cu cicatrice al lui Lorq era greu să sesizezi nuanţele subtile ale sentimentelor acestuia.

Katin, obişnuit cu astfel de provocări, îşi lăsă umerii în jos şi încercă să se afunde în fotoliu.

— Au fost avertizaţi cu numai câteva secunde înainte. Singurul lucru pe care căpitanul l-a putut face a fost să decupleze toate impulsurile senzoriale receptate de cyborgii conectaţi.

— Fără contact vizual au zburat? întrebă Sebastian.

Lorq dădu afirmativ din cap.

— Înainte să te întâlnească, Dan a fost într-o novă; în prima, zise Katin.

— Corect.

— Ce s-a întâmplat în a doua?

— Ceva mai mult decât ce s-a întâmplat anterior. Am mers la Institutul Alkane şi am cercetat ce s-a petrecut acolo. Carena navei a fost deteriorată de loviturile puternice ale particulelor care zburau liber, aproximativ în momentul în care se găsea în centrul novei. Singurele elemente care se pot desprinde şi care pot penetra zona de protecţie din jurul navei trebuie să fi fost constituite din materia nucleară aproape compactă aflată în centrul stelei. Ar trebui să fie formată din elemente cu nuclee masive, de cel puţin trei sau patru ori mai mari decât masa atomică a uraniului.

— Vrei să spui că nava a fost bombardată cu meteoriţi de illyrion? întrebă Şoarecele.

— Unul dintre lucrurile care s-au întâmplat în a doua novă…

Lorq îl privi din nou pe Katin.

— …a fost că, ulterior organizării în mare secret a celei de-a doua expediţii, după identificarea unei noi nove cu ajutorul mătuşii mele de la Institutul Alkane, fără ca nimeni să ştie de ce vrem să mergem acolo, după lansarea expediţiei şi în timpul desfăşurării acesteia, am încercat să reproduc cât mai fidel posibil condiţiile în care a avut loc primul accident, cel în care nava lui Dan a fost absorbită de stea, prin efectuarea întregii manevre fără contact vizual; i-am ordonat echipajului să decupleze impulsurile senzoriale din cabinele lor de control. Dan, în ciuda ordinelor primite, a hotărât că vrea să arunce o privire la fenomenele pe care nu le-a văzut data trecută.

Lorq se ridică şi se întoarse cu spatele la echipaj.

— Nici măcar nu eram într-o regiune ce putea reprezenta un pericol fizic pentru navă. Deodată, am simţit cum unul dintre rotoarele navei se învârte nebuneşte. Apoi, l-am auzit pe Dan ţipând.

Lorq se întoarse din nou cu faţa la ei.

— Am întors şi am ajuns cu greu înapoi în Dragon, unde am profitat de curenţii cosmici pentru a ajunge la Soare şi pentru a ateriza pe staţia Triton. Secretul a fost deconspirat cu două luni în urmă.

— Secretul? întrebă Katin.

Zâmbetul contorsionat al lui Lorq i se lărgi pe întreaga faţă.

— Nu mai este niciun secret. Am ajuns pe staţia Triton din Dragon în loc să caut un adăpost în Pleiade. Le-am dat liber membrilor echipajului şi le-am cerut să le spună tot ce ştiau cât mai multor oameni posibil. L-am lăsat pe acel nebun să hoinărească şi să vorbească vrute şi nevrute în jurul portului, până când Hell[3] l-a înghiţit. Am aşteptat. Şi am aşteptat până când am obţinut ceea ce voiam. După care v-am recrutat chiar din locul unde era cea mai mare aglomeraţie în port. V-am spus ce voiam să fac. Voi cui i-aţi spus? Câţi oameni m-au auzit când v-am spus aceste lucruri? Câtor oameni nu le-aţi şoptit nehotărâţi: „E o nebunie să faci asta, nu?”

Mâna lui Lorq se încleştă de un colţ al stâncii.

— Ce aşteptai?

— Un mesaj de la Prince.

— L-ai primit?

— Da.

— Ce spunea?

— Mai contează? zise Lorq şi scoase nişte sunete care semănau destul de mult cu un râs, doar că acestea i se ridicau din stomac. Încă nu l-am ascultat.

— De ce nu? întrebă Şoarecele. Nu vrei să afli ce spune?

— Ştiu ce vreau să fac şi asta e suficient. Ne vom întoarce la Institutul Alkane şi vom identifica o altă nouă. Matematicienii mei au propus zeci de teorii ce ar putea

explica fenomenul care ne permite intrarea în stea. În toate acestea, efectul s-ar anula la sfârşitul acelor prime ore în timpul cărora strălucirea stelei ajunge la intensitatea maximă.

— Cât de mult timp nova are nevoie ca să moară? întrebă Sebastian.

— De câteva săptămâni, probabil de două luni. O supernovă are nevoie de până la doi ani pentru a se micşora.

— Mesajul, zise Şoarecele. Nu vrei să ştii ce are de spus Prince?

— Tu vrei?

Katin se aplecă peste tabla de şah.

— Da, eu vreau.

Lorq începu să râdă.

— În regulă atunci, zise el.

Traversă încăperea. Atinse încă o dată panoul de control de pe fotoliul Şoarecelui.

În rama cea mai mare de pe peretele înalt, fantezia de lumini se stinse în interiorul ovalului cu margine aurită.

— Aşadar, asta ai făcut în toţi aceşti ani! spunea Prince.

Şoarecele privea obrajii emaciaţi ai lui Prince, iar propriile lui maxilare se încleştară zgomotos; îşi ridică ochii spre părul lui rar, pieptănat pe spate şi se încruntă. Îşi împinse scaunul înainte, iar degetele îi fremătau pentru a configura, ca pe syrynx, nasul turtit, obrajii vineţii, supţi ai lui Prince.

Katin îşi holbă ochii. Agăţă covorul cu sandalele când, involuntar, s-a retras din faţa imaginii.

— Nu îmi dau seama ce vrei să faci. Nici nu îmi pasă. Dar…

— Este Prince acesta? şopti Tyÿ.

— …vei eşua. Crede-mă, zise Prince zâmbind.

Vocea şoptită a lui Tyÿ se transformă într-un gâfâit.

— Nu. Nici măcar nu ştiu unde mergeţi. Dar fii atent! Eu voi ajunge primul acolo. Iar după aceea, spuse el şi îşi ridică mâna înmănuşată, vom mai vedea.

Prince îşi întinse mâna astfel încât palma lui acoperi

întregul ecran. Apoi degetele îi zvâcniră; se auzi un zăngănit de sticlă.

Tyÿ scoase un ţipăt uşor.

Prince lovise cu degetul în lentila camerei de transmitere a mesajelor, spărgând-o.

Şoarecele îi aruncă o privire lui Tyÿ, care scăpase cărţile pe jos.

Creaturile înlănţuite dădeau din aripi; curentul de aer împrăştie cărţile lui Tyÿ pe covor.

— Le ridic eu, spuse Katin.

Se aplecă şi întinse spre podea mâinile lui stângace. Lorq începu din nou să râdă.

Una dintre cărţi se întorsese pe covor chiar lângă piciorul Şoarecelui. Tridimensional în interiorul metalului laminat, o stea strălucea deasupra unei mări negre. Deasupra mării, cerul era animat de flăcări. Pe ţărm, doi băieţi goi se ţineau de mână. Cel brunet privea steaua cu ochii întredeschişi şi cu o expresie de uimire pe faţa luminoasă. Cel cu părul foarte blond se uita la umbrele lor de pe nisip.

Râsul lui Lorq, aidoma unor explozii repetate, se rostogoli în încăpere.

— Prince a acceptat provocarea, zise Lorq şi lovi cu palma în stâncă. Bine! Foarte bine! Credeţi că ne vom întâlni sub soarele în flăcări?

Îşi ridică mâna, strânsă într-un pumn.

— Îi pot simţi mâna blestemată. Bine! Foarte bine!

Şoarecele ridică repede cartea. Îşi duse privirea de la căpitan spre ecranul de observare, unde nuanţele schimbătoare ale dispozitivului multicromatic luară locul feţei şi mâinii lui Prince. (Iar acolo, pe pereţii din partea opusă, în ramele lor mai mici, stăteau întunecatul Idas şi palidul Lynceos.) Privirea Şoarecelui căzu din nou asupra celor doi băieţi de dedesubtul stelei în flăcări.

În timp ce îi privea, degetele de la piciorul stâng i se încleştară pe covor, iar cele de la piciorul drept i se strânseră pe talpa cizmei; frica îi lovea în coapse, i se răsucea în nervii din şira spinării. Deodată, lăsă cartea să-i

alunece în sacul syrynxului. Degetele îi zăboviră în interiorul sacului de piele, transpirându-i pe suprafaţa laminată. Fără să o vadă, imaginea era şi mai înspăimântătoare. Îşi trase mâna afară şi-o şterse de şold, după care se uită pe furiş în jur să verifice dacă nu cumva îl văzuse cineva.

Katin privea cărţile pe care le ridicase de jos.

— Cu astea te jucai, Tyÿ? Cu cărţi de Tarot? zise el şi se uită în sus. Şoarece, eşti ţigan. Pun pariu că ai mai văzut aşa ceva. Ridică mai sus cărţile, astfel încât Şoarecele să le poată vedea.

Fără să se uite, Şoarecele dădu aprobator din cap. Îşi tot ştergea mâna de şold şi încercă să se abţină. (Lângă foc stătea o femeie masivă – îmbrăcată într-o rochie murdară cu imprimeu –, iar bărbaţii mustăcioşi şedeau în jurul ei, dedesubtul colţului de stâncă ce reflecta lumina focului, urmărind cărţile ce scânteiau în mâinile ei grase. Dar aceasta se întâmplase…)

— Hei, spuse Tyÿ. Tu mie dă-mi-le.

Femeia se întinse să îşi ia cărţile.

— Pot să mă uit la întregul pachet? întrebă Katin.

Ochii ei cenuşii se măriră.

— Nu.

În voce i se simţea suprinderea.

— Îmi pare rău, zise Katin derutat. Nu am vrut să…

Tyÿ luă cărţile.

— Citeşti în cărţi? o întrebă Katin, încercând să îşi ascundă stânjeneala de pe chip.

Tyÿ dădu aprobator din cap.

— Citirea în cărţile de Tarot este foarte răspândită în Federaţie, spuse Lorq, care stătea pe stânca sculptată. Spun cărţile tale ceva despre mesajul lui Prince?

Când se întoarse, ochii îi străluceau ca o piatră jasp, ca aurul.

— Poate cărţile despre mine şi Prince ţie spun ceva?

Şoarecele fu surprins să constate cât de uşor trecuse căpitanul la dialectul din Pleiade. Zâmbi în sinea lui.

Lorq se ridică de pe stâncă.

— Ce cărţile au de spus despre aventura aceasta din noapte?

Privindu-i pe sub sprâncenele dese şi blânde, Sebastian trase mai aproape de el siluetele întunecate ale fiarelor.

— Eu vreau să văd ce arată. Da. Unde în cărţi suntem eu şi Prince?

„Dacă Tyÿ le-ar citi, aş avea posibilitatea să văd mai bine pachetul”, îşi zise Katin şi zâmbi răutăcios.

— Da, Tyÿ. Spune-ne despre expediţia căpitanului, interveni Katin. Cât de bine ştie să citească în cărţi, Sebastian?

— Niciodată Tyÿ nu greşeşte.

— Tu câteva clipe ai văzut faţa lui Prince. În cutele de pe chipul unui om destinul este scris, spuse Lorq şi îşi înfipse pumnii în şolduri. Din cicatricele de pe al meu poţi spune spre ce destin cutele duc?

— Nu, căpitane… spuse Tyÿ şi privirea îi căzu pe mâinile ei.

Cărţile păreau prea mari pentru degetele ei încremenite.

— Eu cărţile numai aranjez şi citesc, zise ea.

— Nu am mai văzut pe cineva citind Tarotul de când eram la şcoală, spuse Katin şi se uită înapoi la Şoarece. La seminarul de filosofie era un personaj din Pleiade expert în Tarot. Cred că odată puteam fi considerat un admirator entuziast al *Cărţii lui Thot,* aşa cum a fost denumită de cineva la începutul secolului XX. Eu aş numi textele mai degrabă… zise el şi făcu o pauză pentru a obţine confirmarea lui Tyÿ… *Cartea Graalului?*

Tyÿ nu îi oferi însă niciun sprijin.

— Hai, citeşte-mi în cărţi, Tyÿ.

Lorq îşi lăsă pumnii să îi alunece de-a lungul corpului.

Vârfurile degetelor femeii se odihneau pe pachetul de cărţi aurite. De la locul ei din partea de jos a rampei, cu ochii cenuşii ascunşi pe jumătate sub pleoape, se uita printre Katin şi Lorq.

Apoi spuse:

— O voi face!

— Şoarece, zise Katin. Vino aici şi priveşte. Spune-ne ce

crezi despre spectacol…

Şoarecele se ridică.

— Hei…!

Se întoarseră cu toţii spre vocea stupefiată.

— Credeţi în aşa ceva?

Katin ridică dintr-o sprânceană.

— M-ai numit *pe mine* superstiţios pentru că am scuipat în râu? Iar acum tu ghiceşti viitorul în cărţi!

Cercelul îi scânteia în ureche

Katin se încruntă.

Mâna lui Tyÿ ezita deasupra pachetului de cărţi de joc.

Şoarecele îndrăzni să înainteze până la jumătatea covorului.

— Chiar vrei să încerci să le ghiceşti viitorul în cărţi? E o prostie. Nu e decât o superstiţie!

— Nu, nu este, Şoarece, îl contrazise Katin. Cineva ar putea crede că tocmai tu, dintre toţi oamenii…

Şoarecele flutură din mână şi râse răguşit, ca un lătrat.

— Katin şi cărţile. Chiar că e ciudat!

— Şoarece, de fapt cărţile nu prezic nimic. Ele pur şi simplu reflectă un comentariu pertinent, competent, asupra situaţiilor actuale…

— Cărţile nu sunt competente! Sunt doar bucăţi de metal şi plastic. Ele nu ştiu…

— Şoarece, cele şaptezeci şi opt de cărţi de Tarot înfăţişează simboluri şi imagini mitologice care au revenit constant şi au persistat de-a lungul a patruzeci şi cinci de secole de istorie a umanităţii. Cineva care înţelege aceste simboluri poate iniţia un dialog despre o anumită situaţie. Nu este nimic superstiţios în treaba asta. *Cartea Schimbărilor,* chiar şi *Astrologia Caldeeană* se transformă în superstiţii numai atunci când sunt utilizate abuziv, mai degrabă pentru a dirija decât pentru a îndruma şi a sugera.

Şoarecele scoase din nou acel sunet gutural.

— Serios, Şoarece! Totul e perfect logic. Vorbeşti ca unul care a trăit acum o mie de ani.

— Hei, căpitane! zise Şoarecele şi parcurse restul

distanţei.

Uitându-se pe după braţul lui Lorq, îşi concentră privirea asupra pachetului de cărţi de joc din poala lui Tyÿ.

— Tu crezi în lucrurile astea? întrebă Şoarecele, iar mâna i se lăsă pe antebraţul lui Katin, ca şi cum astfel l-ar fi putut ţine nemişcat.

Ochii de tigru de dedesubtul sprâncenelor ruginii sugerau o mare suferinţă; dar Lorq rânjea.

— Tyÿ, mie în cărţi ghiceşte-mi!

Femeia întoarse pachetul şi trecu cărţile dintr-o mână într-alta.

— Căpitan, tu una alege.

Lorq se aşeză pe vine ca să le poată vedea. Apoi îşi puse arătătorul pe una dintre cărţi.

— Se pare că e *Cosmosul,* zise el, numind cartea respectivă. În această cursă, universul marele premiu este.

Lorq privi în sus la Şoarece şi la Katin.

— Credeţi că ar trebui să încep cu *Cosmosul?*

Încadrată de umerii lui masivi, „marea suferinţă” care i se citea pe chip deveni mai subtilă.

Şoarecele îi răspunse la întrebare strângându-şi buzele.

— Fă-o, zise Katin.

Lorq trase cartea:

Prin ceaţa dimineţii abia se distingeau mestecenii de tisă şi de arbuştii decorativi; în poiană, o siluetă dezbrăcată sărea şi se zbenguia în lumina albastră a zorilor.

— Ah, zise Katin, Hermafroditul care dansează – uniunea tuturor principiilor masculine şi feminine.

Îţi frecă lobul urechii între două degete.

Timp de aproape trei sute de ani, cam de la sfârşitul secolului al XVIII-lea până după începerea călătoriilor spaţiale, a existat un set de cărţi de Tarot cu semnificaţii profund creştine, desenate de un prieten al lui William Butler Yeates, care au devenit atât de populare, încât aproape au distrus imaginile originale.

Atunci când Lorq înclină cartea, imagini de animale străluciră şi dispărură în dumbrava plină de mister. Mâna Şoarecelui se strânse pe braţul lui Katin. Îşi ridică bărbia

ca pentru a întreba.

— Fiarele apocalipsei, îi răspunse Katin şi arătă peste umărul căpitanului, spre cele patru colţuri ale dumbravei. Taurul, Leul, Vulturul, iar acea creatură mică, ciudată, asemănătoare unei maimuţe, acolo în spate, este zeul pitic Bes, originar din Egipt şi Anatolia, protector al femeilor în travaliu, osânditorul avarilor, un zeu înspăimântător şi generos. Există o statuie a lui, destul de faimoasă: îndesat, rânjind, cu colţi, împreunându-se cu o leoaică.

— Mda, zise încet Şoarecele. Am văzut acea statuie.

— Ai văzut-o? Unde?

— Într-un muzeu, răspunse el, ridicând din umeri. În Istanbul, cred. Un turist m-a dus acolo când eram copil.

— Of, rosti Katin şi căzu pe gânduri. Eu m-am mulţumit numai cu holograme tridimensionale.

— Numai că zeul nu este deloc pitic. Este… zise Şoarecele, iar vocea lui aspră se stinse atunci când îşi ridică privirea spre Katin… poate de două ori mai înalt decât tine.

Îşi roti ochii aducându-şi aminte acea imagine, şi i se văzu albul globilor oculari traversat de vinişoare.

— Căpitan Von Ray, tu bine Tarot cunoşti? întrebă Sebastian.

— Cred că mi s-a citit în cărţi de cam şase ori, le explică Lorq. Mamei mele nu îi plăcea când mă opream să-i ascult pe prezicătorii care îşi aveau instalate măsuţele pe străzi dedesubtul zonei unde se intersectau panourile de protecţie împotriva vântului. Odată, când aveam cinci sau şase ani, am reuşit să îmi pierd urma. Pe când rătăceam într-o zonă din Ark pe care n-o mai văzusem niciodată înainte, m-am oprit şi mi s-a prezis viitorul.

Lorq începu să râdă. Şoarecele nu-şi putu da seama de adevărata semnificaţie a expresiei care i se forma acestuia pe chip, se aşteptase la o izbucnire de furie.

— Când m-am întors acasă şi i-am mărturisit totul mamei, aceasta s-a supărat foarte tare şi mi-a spus că nu trebuie să mai fac aşa ceva niciodată.

— Ştia că totul nu era decât o prostie! murmură

Şoarecele.

— Ce au spus cărţile? întrebă Katin.

— Ceva despre o moarte în familia mea.

— Şi a murit cineva?

— Cam o lună mai târziu unchiul meu a fost ucis.

Katin fu surprins de afirmaţie. Unchiul căpitanului Lorq Von Ray?

— Dar tu cărţile nu cunoşti bine? întrebă Sebastian încă o dată.

— Numai numele unora dintre ele – *Soarele, Luna, Spânzuratul.* Dar semnificaţia lor eu nu am studiat niciodată.

— Aha, zise Sebastian şi dădu din cap. Prima carte aleasă întotdeauna a ta este. Dar *Cosmos* o carte din Arcana Majoră este. O fiinţă umană ea nu poate reprezenta. Nu o poţi alege.

Lorq se încruntă. Era nedumerire pe chipul lui, dar semăna a furie. Interpretând-o greşit, Sebastian se opri.

— În pachetul de Tarot, spuse Katin, sunt cincizeci şi şase de cărţi din Arcana Minoră – similare celor cincizeci şi două de cărţi de joc, numai că au valeţi, cavaleri, regine şi regi pentru cărţile de curte. Acestea se ocupă de problemele obişnuite ale oamenilor: dragoste, moarte, impozite – lucruri de felul ăsta. Mai există alte douăzeci şi două de cărţi: Arcana Majoră, care cuprinde cărţi ca *Nebunul* sau *Spânzuratul.* Acestea reprezintă entităţi cosmice primordiale. Nu poţi alege una dintre ele pentru a te reprezenta pe tine.

Lorq se uită la cartea de joc timp de câteva clipe.

— De ce nu? întrebă el şi îşi ridică privirea la Katin.

Chipul lui era golit de orice expresie.

— Îmi place această carte. Tyÿ mi-a spus să aleg şi am ales.

Sebastian îşi ridică mâna.

— Dar…

Degetele subţiri ale lui Tyÿ se încleştară pe încheietura mâinii însoţitorului ei.

— El a ales, spuse ea.

Sclipirile metalice ale ochilor femeii treceau de la Sebastian la căpitan şi apoi la cartea de joc.

— Aici pune-o, zise Tyÿ şi îi făcu semn să aşeze cartea jos. Căpitanul ce carte vrea poate alege.

Lorq aşeză cartea pe covor, cu capul dansatorului spre el şi cu picioarele spre Tyÿ.

— *Cosmosul* inversat, murmură Katin.

Tyÿ îşi ridică privirea.

— Inversat pentru tine, în poziţia corectă pentru mine este, spuse aceasta cu vocea ascuţită.

— Căpitane, prima carte pe care ai ales-o nu prezice nimic, zise Katin. De fapt, prima carte pe care o alegi înlătură din interpretare toate posibilităţile pe care le reprezintă.

— Ce spune această carte? întrebă Lorq.

— Aici masculinul şi femininul se unesc, răspunse Tyÿ. Sabia şi potirul, toiagul şi vasul se îmbină. Îndeplinire şi ceva succes înseamnă; starea cosmică de conştiinţă divină semnifică. Victorie.

— Şi toate acestea nu mi se vor mai întâmpla în viitor? întrebă Lorq, iar pe faţa lui se citea din nou acea expresie de mare suferinţă. Foarte bine atunci! Ce fel de întrecere ar fi dacă aş şti că urmează să înving?

— Inversarea ei semnifică obsesia faţă de un lucru, încăpăţânare, spuse Katin. Refuzul de a afla…

Brusc, Tyÿ strânse cărţile şi întinse pachetul.

— Tu, Katin, să termini prezicerea vrei?

— Ce?… Eu… îmi pare rău. Nu am vrut să… Oricum, nu ştiu decât semnificaţia câtorva cărţi.

Marginile urechilor i se înroşiră.

— O să tac.

O aripă mătură podeaua.

Sebastian se ridică în picioare şi uşui creaturile. Una dintre ele îşi flutură aripile pe umărul lui. O adiere, iar părul Şoarecelui îi gâdilă fruntea.

Acum erau toţi în picioare, cu excepţia lui Lorq şi a lui Tyÿ. Aceştia stăteau ghemuiţi, cu *Hermafroditul care Dansează* între ei.

Tyÿ amestecă şi întinse cărţile încă o dată, acum punându-le cu faţa în jos.

— Alege.

Degetele mari, cu unghiile îngroşate, apucară cartea şi traseră:

Un lucrător stătea înaintea unei bolţi duble de piatră, cu o freză de tăiat roca racordată la încheietura mâinii. Dispozitivul grava a treia stea cu cinci colţuri în partea de sus a pietrei. Lumina soarelui se răsfrângea în cameră şi pe figura pietrarului. Prin uşa întredeschisă se vedeau zorii unei dimineţi.

— *Trei de Pentagrame.* Această carte tu acoperi.

Şoarecele se uită la antebraţul căpitanului. Racordul oval aproape se pierdea între cele două tendoane vizibile la încheietură.

Şoarecele pipăi racordul de pe propriul lui braţ. Inserţia de plastic acoperea un sfert din lăţimea încheieturii: ambele racorduri aveau aceleaşi dimensiuni.

Căpitanul aşeză *Treiul de Pentagrame* pe *Cosmos.*

— Alege din nou.

Cartea ieşi întoarsă:

O persoană tânără cu părul negru, îmbrăcată într-o vestă de brocart, cu încălţăminte de piele argăsită în picioare, se sprijinea pe mânerul unei spade împodobit cu o şopârlă de argint pe care erau încrustate pietre preţioase. Silueta stătea în umbră, sub nişte stânci ascuţite; Şoarecele nu îşi dădu seama dacă era băiat sau fată.

— *Valetul de Spade* inversat. Această carte o încrucişezi.

Lorq aşeză cartea în cruce pe *Treiul de Pentagrame.*

— Alege din nou.

Deasupra ţărmului unei mări, pe un cer senin cu păsări, o singură mână, ieşind din vălătuci de ceaţă, ţinea un cerc cu o stea cu cinci colţuri în interiorul lui.

— *Asul de Pentagrame,* zise Tyÿ şi arătă sub cărţile încrucişate.

Lorq aşeză cartea acolo.

— Această carte sub tine stă, zise femeia. Alege.

O persoană înaltă, blondă, stătea pe poteca pietruită dintr-o grădină. Se uita în sus şi îşi ţinea o mână ridicată. O pasăre roşie se pregătea să i se aşeze pe braţ. Pe dalele din grădină erau sculptate nouă stele.

— *Nouăle de Pentagrame,* spuse Tyÿ şi arătă lângă grupul de cărţi aşezate pe mochetă. Această carte în spatele tău stă.

Lorq puse cartea acolo unde i se indicase.

— Alege.

Trase din nou o carte inversată:

În nori de furtună ardea un cer violet. Un fulger aprinsese vârful unui turn de piatră. Doi bărbaţi cădeau în gol de la balconul de sus. Unul purta haine scumpe. Îi puteai vedea inelele cu diamante şi ciucurii de aur ai sandalelor. Celălalt, care purta o vestă obişnuită de lucru, era desculţ şi avea barbă.

— *Turnul* inversat! murmură Katin. Vai! Ştiu ce… spuse el, dar se opri deoarece Tyÿ şi Sebastian se uitară la el.

— *Turnul* inversat, spuse Tyÿ şi arătă deasupra cărţilor dispuse pe covor. Aceasta deasupra ta stă.

Lorq aşeză cartea, după care o trase pe a şaptea.

— *Doiul de Spade* inversat.

Cu capul în jos:

O femeie legată la ochi stătea pe un scaun pe ţărmul oceanului, ţinând două spade încrucişate pe piept.

— Aceasta înaintea ta stă.

Cu trei cărţi în centru şi patru de jur împrejur, primele şapte cărţi formară o cruce.

— Alege din nou.

Lorq trase o carte.

— *Regele de Spade.* Aici îl pui.

Regele fu aşezat în stânga crucii.

— Încă o dată.

Lorq trase a noua carte.

— *Treiul de Bâte* inversat.

Cartea fu aşezată dedesubtul *Regelui.*

— *Diavolul…*

Katin se uită la mâna Şoarecelui. Degetele i se

încleştară, iar Şoarecele îl zgârie pe Katin pe braţ cu unghia mică.

— …inversat.

Degetele Şoarecelui se relaxară; Katin o privi din nou pe Tyÿ.

— Aici pui.

Diavolul cu capul în jos ajunse dedesubtul *Treiului de Bâte.*

— Şi alege.

— *Regina de Spade.* Această ultimă carte aici pui.

Lângă cruce era dispus un şir vertical din patru cărţi.

Tyÿ refăcu pachetul de cărţi.

Îşi mângâie uşor bărbia cu degetele. Aşa cum stătea aplecată peste cărţile strălucitoare, părul ei cenuşiu i se revărsă peste umeri.

— Îl vezi pe Prince acolo? o întrebă Lorq. Mă vezi pe mine şi steaua pe care o caut?

— Pe tine te văd; şi pe Prince. Mai văd şi o femeie. E cumva înrudită cu Prince, o femeie oacheşă…

— Păr negru, dar ochi albaştri? întrebă Lorq. Ochii lui Prince sunt albaştri.

Tyÿ dădu afirmativ din cap.

— Ai femeii tot albaştri.

— Aceea e Ruby.

— Cele mai multe cărţi spade şi pentagrame sunt. Mulţi bani eu văd. De asemenea, multă luptă pentru ei este peste tot.

— Cu şapte tone de illyrion? bolborosi Şoarecele. Nu trebuie să citeşti în cărţi pentru a vedea…

— Şşşş… zise Katin.

— Singura influenţă pozitivă de la Arcana Majoră *Diavolul* este. O carte de violenţă, de revoluţie, de luptă este. Dar şi naşterea înţelegerii spirituale înseamnă. Stelele la începutul prezicerii tale stau. Ele cărţi de bani şi bogăţie sunt. Cărţile de spade pe ele din urmă ajung; cărţi de putere şi conflict. *Treiul de Bâte* simbol al intelectului şi creativităţii este. Deşi numărul de bâte trei este şi mic, prezicerea importantă este. Asta bine este. Dar cupele –

simbol al sentimentelor şi dragostei în special – lipsesc. Rău este. Pentru a fi bune, bâtele trebuie cupe să aibă.

Tyÿ ridică de pe podea cărţile din centrul crucii: *Kosmos, Treiul de Pentagrame, Valetul de Spade.*

— Acum… zise Tyÿ, apoi făcu o pauză.

Cei patru bărbaţi traseră aer în piept la unison.

— Tu, aşa cum lumea vede la tine. Cartea ce te acoperă de nobleţe, de aură aristocratică, vorbeşte. De asemenea, anumite calităţi pe care le ai…

— Ai spus că ai fost cândva căpitan în navele de curse, nu-i aşa? întrebă Katin.

— De sporirea bogăţiei eşti preocupat, spune cartea asta. Dar *Valetul de Spade* tu îl încrucişezi.

— Acela e Prince?

Tyÿ negă printr-o mişcare a capului.

— O persoană mai tânără este. Cineva aproape de tine acum este. Cineva pe care cunoşti. Un bărbat foarte tânăr, brunet poate…

Katin fu primul care se uită la Şoarece.

— …care se va interpune cumva între tine şi steaua ta în flăcări.

Acum Lorq privi peste umăr.

— Hei. Ştiţi ce… zise Şoarecele şi se încruntă la ceilalţi. Ce aveţi de gând să faceţi? Să vă debarasaţi de mine la prima escală din cauza unor cărţi idioate de joc? Crezi că vreau să îţi stric planurile?

— Chiar dacă el afară te dă, zise Tyÿ, uitându-se în sus, asta nimic nu ar schimba.

Căpitanul îl bătu uşor pe Şoarece pe umăr.

— Nu pune asta la inimă, Şoarece.

— Dacă nu crezi în ele, căpitane, de ce îţi pierzi timpul ascultând…? spuse Şoarecele, dar se opri deoarece Tyÿ schimbase poziţia cărţilor.

— În trecutul tău recent, zise Tyÿ, *Asul de Pentagrame* stă. Din nou mulţi bani, dar spre un scop anume îndreptaţi.

— Organizarea acestei expediţii trebuie să fi costat o avere, comentă Katin.

— Ba chiar mai mult? zise Sebastian, iar degetele lui

mângâiară capul uneia dintre creaturile sale.

— În trecutul îndepărtat, *Nouăle de Pentagrame* stă. Din nou o carte de bogăţie este. Tu cu succesul obişnuit eşti. De cele mai bune lucruri tu te-ai bucurat. Dar în viitorul apropiat *Turnul* inversat este. De obicei asta înseamnă…

— …că mergi direct la temniţă. Să nu mergi. Să nu… zise Katin şi i se înroşiră din nou urechile când Tyÿ îl fulgeră cu privirea. Să nu recuperezi două sute de lire sterline.

Katin tuşi.

— Întemniţare această carte înseamnă. O mare casă se prăbuşeşte.

— Familia Von Ray a încurcat-o?

— A cui casă este nu spun.

Auzind acestea, Lorq izbucni în râs.

— Dincolo de ea, *Doiul de Spade* inversat stă. La patimi nefireşti, căpitane, atent să fii.

— Ce înseamnă asta? întrebă Şoarecele.

Dar Tyÿ se mişcase deja de la crucea din şapte cărţi la şirul de patru.

— La capul strădaniilor tale *Regele de Spade* stă.

— Acela e prietenul meu, Prince?

— El este. Viaţa ta el o poate schimba. El un om puternic este şi uşor la înţelepciune te poate conduce; dar şi la moarte, zise Tyÿ, după care se uită în sus cu chipul vizibil tulburat. De asemenea, toate vieţile noastre… El…

Văzând că s-a oprit, Lorq o întrebă:

— Ce este, Tyÿ?

Vocea ei, deja calmă, deveni mai profundă şi mai coerentă.

— Sub el…

— Ce este sub el, Tyÿ?

— …*Treiul de Bâte* inversat stă. De ajutorul pe care el îl oferă să te fereşti. Cea mai bună apărare împotriva dezamăgirii speranţa este. Dedesubtul acesteia *Diavolul* este. Dar inversat. Tu, înţelegerea spirituală a cui am vorbit o vei primi. În…

— Hei, zise Şoarecele şi se uită în sus la Katin. Ce a

văzut?

— Şşşş.

— …în competiţia care va urma, lucrurile pe faţă se vor da. Ceea ce se află dedesubt din ce în ce mai ciudat va părea. Şi, deşi *Regele de Spade* zidurile realităţii înapoi le va ridica, în spatele lor pe *Regina de Spade* o vei descoperi.

— Asta e… Ruby? Spune-mi Tyÿ, vezi steaua?

— Nicio stea. Numai femeia, întunecată şi puternică asemenea fratelui ei, umbra ei cade…

— Din lumina cărei stele?

— Umbra ei peste tine şi peste Prince cade…

Lorq îşi flutură mâna deasupra cărţilor.

— Şi soarele?

— Umbra ta în noapte cade. Stele pe cer eu văd. Dar încă niciun soare…

— Nu! interveni Şoarecele. Totul e o prostie! O absurditate! Nimic, căpitane!

Şoarecele îşi înfipse unghia în braţul lui Katin, iar acesta şi-l smuci într-o parte.

— Nu îţi poate spune nimic cu ele!

Şoarecele ţâşni brusc. Cu cizma călcă între creaturile lui Sebastian. Acestea se înălţară şi bătură din aripi, prinse în lanţurile lor.

— Hei, Şoarece! Ce faci…

Cu piciorul desculţ răvăşi cărţile aşezate în ordine.

— Hei!

Sebastian îşi trase înapoi creaturile înaripate.

— Aici, cuminte să staţi!

Mângâie pe rând capetele creaturilor, masându-le în linişte cu degetele în spatele urechilor întunecate şi al fălcilor.

Dar Şoarecele păşea deja furios pe rampa care traversa piscina. Sacul i se lovea de şold la fiecare pas. Apoi băiatul se făcu nevăzut.

— Mă duc după el, căpitane.

Katin o luă la fugă spre rampă.

După ce creaturile se liniştiră şi se aşezară la picioarele

lui Sebastian, Lorq se ridică.

Stând în genunchi, Tyÿ îşi ridica de pe podea cărţile împrăştiate.

— Pe voi doi înapoi la rotoare vă trimit, zise Lorq. Pe Lynceos şi pe Idas din cart îi schimb.

În timp ce buna dispoziţie i se transforma în agonie, îngrijorarea i se vedea pe chip sub forma unui rictus.

— Voi la camerele voastre mergeţi! le ordonă căpitanul.

Lorq o apucă pe Tyÿ de braţ când aceasta se ridică. Trei expresii se puteau citi pe faţa ei, una după cealaltă: suprindere, teamă, iar a treia o copie pe cea de pe chipul lui.

— Pentru ce ai citit în cărţi, Tyÿ, eu ţie îţi mulţumesc.

Sebastian se apropie pentru a-i desprinde mâna din cea a căpitanului.

— Din nou, îţi mulţumesc.

În interiorul coridorului ce ducea spre puntea navei *Roc,* proiecţiile stelare se deplasau pe suprafaţa peretelui negru. Rezemat de cel albastru, Şoarecele stătea cu picioarele încrucişate pe podea şi cu sacul în poală. Mâinile lui frământau pielea sacului. Se uita insistent la luminile ce se roteau în jurul lui.

Katin mergea pe culoar, cu mâinile la spate.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? îl întrebă el pe Şoarece pe un ton amical.

Acesta se uită în sus şi urmări cu privirea steaua ce părea că iese din urechea lui Katin.

— În mod sigur îţi place să îţi complici viaţa.

Steaua se deplasă în jos şi dispăru prin podea.

— Fiindcă veni vorba, ce carte ai băgat în sac?

Şoarecele îşi întoarse rapid privirea spre Katin şi clipi.

— Observ foarte repede asemenea lucruri.

Katin se sprijini de peretele înstelat. Proiectorul din tavan care reproducea noaptea de afară îi desena puncte luminoase pe faţa lui mică, pe abdomenul lung şi plat.

— Ce-ai făcut nu e cea mai bună cale de a te pune bine cu căpitanul. Ai nişte idei stranii, Şoarece – deşi trebuie să

admit că sunt fascinante. Dacă cineva mi-ar fi spus acum, în secolul al XXXII-lea, că voi face parte din acelaşi echipaj cu o persoană vădit sceptică faţă de Tarot, nu l-aş fi crezut. Chiar vii de pe Pământ?

— Da, vin de pe Pământ.

Lui Katin mai că nu-i venea să creadă.

— Dacă stau să mă gândesc bine, cred că asemenea idei învechite nu puteau veni de altundeva decât de pe Pământ. Atâta timp cât acolo sunt oameni din timpul marilor migraţii spaţiale, aveţi de-a face cu nişte culturi suficient de sofisticate pentru a înţelege lucruri cum ar fi Tarotul. Nu m-aş mira să aflu că într-un oraş din deşertul Mongoliei Superioare există cineva care încă mai crede că Pământul pluteşte pe o farfurie de pe spatele unui elefant aşezat pe un şarpe încolăcit pe o broască ţestoasă ce înoată în marea veşniciei. Într-un fel sunt bucuros că nu m-am născut acolo, oricât de fascinant ar fi acel loc. Acolo se nasc nişte tipuri spectaculoase de nevrotici. Exista un personaj la Harvard… zise Katin şi se opri uitându-se la Şoarece. Eşti un puşti ciudat. Iată-te aici, pilotând acest transportor spaţial, un produs al tehnologiei secolului al XXXII-lea, dar având în acelaşi timp capul plin de o mulţime de idei învechite, demodate de o mie de ani. Arată-mi ce ai şterpelit.

Şoarecele îşi băgă mâna în sac şi scoase cartea. Se uită la ea pe toate părţile, până când Katin se aplecă şi i-o luă.

— Îţi aminteşti cine ţi-a spus să nu crezi în Tarot? îl întrebă Katin şi se uită atent la carte.

— Mi-a spus… răspunse Şoarecele, strângând în mâini sacul de piele. O femeie. Atunci când eram foarte mic, să fi avut vreo cinci sau şase ani.

— Şi ea era ţigancă?

— Mda. A avut grijă de mine. Avea şi ea cărţi ca ale lui Tyÿ. Numai că nu erau tridimensionale. Când hoinăream prin Franţa şi prin Italia, le prezicea oamenilor viitorul. Era expertă în Tarot. Ştia ce înseamnă fiecare imagine şi toate celelalte. Şi atunci mi-a spus. A zis că, indiferent ce susţin ceilalţi, totul nu e decât o înşelătorie, o păcăleală.

Mi-a spus că ţiganii au răspândit cărţile de Tarot.

— E adevărat. Probabil ţiganii le-au adus din Orient în Occident în secolele al XI-lea şi al XII-lea. Şi în mod sigur au ajutat la răspândirea lor în Europa în următoarele cinci sute de ani.

— Chiar asta mi-a spus şi ea: că acele cărţi au aparţinut prima dată ţiganilor, iar ţiganii ştiau că e o înşelătorie. Şi că nu trebuie niciodată să crezi în ele.

Katin zâmbi.

— O idee foarte romantică. Şi eu mă împac bine cu ea: ideea că toate acele simboluri filtrate de-a lungul a cinci mii de ani de mitologie sunt fundamental lipsite de sens şi nu influenţează deloc mintea şi acţiunile omului aduce a nihilism. Din nefericire, ştiu prea multe despre aceste simboluri pentru a fi de acord cu această idee. Chiar şi aşa, sunt interesat de ceea ce spui. Aşadar, această femeie care a avut grijă de tine când erai copil citea în cărţile de Tarot şi, totuşi, insista că erau o înşelătorie?

— Mda, zise Şoarecele şi lăsă sacul din mână. Doar că...

— Doar că? întrebă Katin după ce Şoarecele se opri.

— Doar că, într-o noapte – chiar înainte de sfârşit... Nu mai era nimeni acolo în afară de noi, ţiganii. Aşteptam într-o peşteră şi era noapte. Eram toţi speriaţi pentru că urma să se întâmple ceva. Toţi şuşoteau între ei despre asta, iar dacă unul dintre copii se apropia, încetau să mai vorbească. Iar în acea noapte, ea a ghicit în cărţi –, dar nu ca şi când ar fi fost o păcăleală. Şi toţi stăteau în întuneric în jurul focului, ascultând-o. Iar dimineaţa următoare cineva m-a trezit devreme, pe când soarele se ridica dintre munţi deasupra oraşului. Toată lumea pleca. Nu m-am dus cu mama – femeia care ghicise în cărţi. Nu am revăzut niciodată pe nimeni. Cei cu care am plecat au dispărut şi ei curând. Am ajuns, în cele din urmă, singur în Turcia, zise el şi atinse cu degetul un obiect a cărui formă se observa prin pielea sacului. Dar, în acea noapte, când ea citea în cărţi la lumina focului, îmi amintesc că eram îngrozitor de speriat. Vezi tu, şi ei erau speriaţi. Şi nu voiau să ne spună din ce cauză. Însă acel lucru îi speriase suficient de tare

pentru a întreba cărţile – chiar dacă ştiau că totul nu era decât o înşelătorie.

— Presupun că în momentul în care lucrurile devin grave, oamenii apelează la bunul simţ şi renunţă la superstiţii, cel puţin până îşi salvează pielea, zise Katin încruntându-se. Despre ce crezi că era vorba?

Şoarecele ridică din umeri.

— Probabil erau unii pe urmele noastre. Ştii cum e cu ţiganii. Toţi cred că sunt hoţi. Şi noi credeam asta. Poate că ne fugăreau cei din oraş. Pe Pământ, nimănui nu îi plac ţiganii. Şi asta se întâmplă pentru că nu muncim.

— *Tu* munceşti destul de mult, Şoarece. De-asta mă mir că te-ai băgat în încurcătura aceea cu Tyÿ. Îţi pătezi bunul renume.

— N-am mai umblat cu ţiganii de când aveam şapte sau opt ani. Pe lângă asta, mi-am luat racordurile. Chiar dacă am făcut asta după ce m-am înscris la Cooper Astronautics din Melbourne.

— Serios? Atunci trebuie să fi avut cel puţin cincisprezece sau şaisprezece ani. Clar *este* destul de târziu. Pe Lună ni le luam pe ale noastre la trei sau la patru ani, ca să putem folosi computerele educative de la şcoală.

Katin părea preocupat.

— Vrei să spui că existau grupuri întregi de adulţi, bărbaţi şi femei, cu copii, care rătăceau pe Pământ din oraş în oraş, dintr-o ţară într-alta, fără racorduri?

— Mda. Aşa cred.

— Fără racorduri nu prea ai ce face.

— În mod sigur, nu.

— Nu mă mir că voi, ţiganii, eraţi hăituiţi. Un grup de adulţi care călătoresc fără facilităţi de conectare! zise Katin dând din cap. Dar de ce nu vi le-aţi luat?

— Aşa suntem noi, ţiganii. Nu le-am avut niciodată. Nu le-am dorit niciodată. Eu le-am luat pe ale mele deoarece eram de capul meu şi – ei bine, cred că era mai uşor aşa.

Şoarecele îşi sprijini antebraţele pe genunchi.

— Oricum, ăsta nu era un motiv să vină şi să ne alunge

din oraşe de fiecare dată când ne aşezam tabăra într-un loc, spuse el. Îmi amintesc că, odată, au pus mâna pe doi ţigani şi i-au ucis. I-au snopit în bătaie până când cei doi aproape că şi-au dat duhul, iar, după aceea, le-au tăiat braţele şi i-au atârnat cu capul în jos de copaci să li se scurgă sângele şi să moară…

— Şoarece… zise Katin, iar chipul i se schimonosi.

— Atunci eram doar un copil, dar îmi aduc aminte. Poate tocmai de aceea mama s-a hotărât în cele din urmă să întrebe cărţile ce să facă, deşi nu credea în ele. Poate de aceea ne-am despărţit.

— Dar numai în Dragon, spuse celălalt. Numai pe Pământ.

Şoarecele îşi întoarse spre el chipul oacheş.

— De ce, Katin? Hai, spune-mi, de ce ne-au făcut asta.

Ultima lui propoziţie nu suna ca o întrebare. În schimb, în ea şi în vocea lui răguşită se simţea indignarea.

— Deoarece oamenii sunt idioţi, şi înguşti la minte, şi speriaţi de orice este diferit, zise Katin, apoi închise ochii. De aceea eu prefer sateliţii naturali. Chiar şi pe unul mare este greu să găseşti atât de mulţi oameni la un loc pentru ca aşa ceva să se întâmple.

Katin deschise ochii şi spuse:

— Şoarece, gândeşte-te la asta. Căpitanul Von Ray are racorduri. Este unul dintre cei mai bogaţi oameni din univers. Totuşi, la fel are orice miner, sau măturător de stradă, sau barman, sau funcţionar, sau tu. În Federaţia Pleiadelor sau în Coloniile Exterioare, este un fenomen în totalitate transcultural – un mod de a considera toate maşinile ca extensii directe ale omului, aspect acceptat în cadrul tuturor categoriilor sociale, de la Ashton Clark încoace. Înainte de această discuţie, aş fi spus că este, de asemenea, un fenomen în totalitate transcultural şi pe Pământ. Asta înainte să îmi reaminteşti că, în strania noastră lume ancestrală, unele incredibile anacronisme culturale mai supravieţuiesc şi astăzi. Dacă luăm în considerare numai faptul că un grup de ţigani neracordaţi, săraci, care încearcă să muncească acolo unde nu există

nimic de lucru, care ghicesc viitorul printr-o metodă pe care nu o mai înţeleg, în timp ce restul universului a reuşit să ajungă la înţelegerea pe care strămoşii aceloraşi ţigani o aveau acum o mie cinci sute de ani – eunuci ce nu ascultau de nicio lege şi locuiau în oraşe, acest lucru e cel mai deranjant posibil pentru bărbaţii şi femeile racordate care muncesc. Eunuci? Când te legi la o mare maşinărie, numeşti acest lucru conectare; nu ai crede dacă îţi spun de unde vine această expresie. Nu, nu înţeleg de ce s-a întâmplat. Dar înţeleg un pic cum s-a întâmplat, zise Katin, dând din cap aprobator. Pământul este un loc ciudat. Am mers la şcoală acolo timp de patru ani, şi abia atunci am început să-mi dau seama cât de puţin înţeleg din ceea ce se întâmplă pe Pământ. Aceia dintre noi care nu ne-am născut în acel loc probabil că nu vom înţelege niciodată în totalitate. Chiar şi în restul Dragonului, cred că ducem o viaţă mult mai simplă.

Katin se uită la cartea din mâna Şoarecelui.

— Ştii cum se numeşte cartea pe care ai furat-o?

Şoarecele aprobă cu o mişcare a capului.

— *Soarele.*

— Ştii că, dacă tot şterpeleşti cărţi, acestea nu vor mai apărea în prezicere. Căpitanul era foarte dornic să o tragă chiar pe asta.

— Ştiu, zise Şoarecele, plimbându-şi degetele de-a lungul curelei sacului. Cărţile vorbeau deja despre faptul că eu m-aş interpune între el şi soarele lui; şi atunci am şterpelit cartea din pachet.

Katin îi întinse cartea.

— De ce nu o duci înapoi? Iar când o faci, ai putea foarte bine să îţi ceri scuze pentru scandalul pe care l-ai stârnit.

Şoarecele privi în jos timp de o jumătate de minut. După aceea, se ridică în picioare, luă cartea şi porni de-a lungul coridorului.

Katin îl urmări dispărând după colţ. Apoi, îşi încrucişă braţele, şi îşi lăsă capul în jos cugetând. Iar mintea îi rătăci prin praful lipsit de strălucire al lunilor pe care şi le amintea.

Stând pe coridorul cufundat în tăcere şi meditând, în cele din urmă, Katin închisese ochii. Cineva îl trase de poale, iar el tresări.

— Hei…!

Lynceos (cu Idas ca o umbră lângă umărul lui) se apropie de el şi îi scoase din buzunar recorderul prins de lanţ. Cei doi priveau caseta încrustată cu pietre preţioase.

— Ce face…?

— …acest lucru, îi termină Idas întrebarea.

— Te-ar deranja dacă mi l-ai da înapoi?

Ceea ce stârnise enervarea lui Katin era faptul că cei doi îi întrerupseseră şirul gândurilor. Iritarea lui se accentuă din cauza indiscreţiei lor.

— Am văzut că te jucai cu el în port, zise Idas şi luă obiectul din mâinile albe ale fratelui său.

— Ştii ce… zise Katin.

Idas îi returnă dispozitivul.

— Mulţumesc! zise el şi vru să pună obiectul la loc în buzunar.

— Arată-ne cum funcţionează…

— …şi la ce îl foloseşti.

Katin se opri şi răsuci recorderul în mâini.

— Nu e decât un recorder matricial în care dictez observaţiile mele şi le îndosariez. Îl folosesc pentru a scrie un roman.

Idas spuse:

— Hei, ştiu ce…

— …şi eu. De ce vrei să…

— …de ce trebuie să scrii unul…

— …de ce nu faci pur şi simplu o psihoramă…

— …este mult mai uşor. Suntem şi noi…

— …în el?

Katin vru să spună mai multe lucruri deodată şi începu să râdă.

— Dragii mei, care sunteţi ca sarea şi piperul, eu nu pot gândi aşa! zise el şi, pentru un moment, păru să mediteze la ceva. Nu ştiu de ce vreau să scriu un roman. Sunt sigur

că ar fi mai uşor să realizez o psihoramă dacă aş avea echipamentul, banii şi relaţiile necesare într-un studio de psihorame. Totuşi, nu asta vreau să fac. Şi nu am nici cea mai vagă idee dacă voi veţi apărea în el sau nu. Încă nu am început să mă gândesc serios la subiect. Fac însemnări referitoare la forma pe care o va avea.

Cei doi se încruntară.

— La structură, la estetică în ansamblu. Ştiţi, nu te aşezi la birou şi începi să scrii, pur şi simplu. Trebuie să te gândeşti. Romanul reprezenta o formă de artă. Trebuie să-l reinventez înainte de a putea scrie unul. Acela pe care vreau *eu* să îl scriu.

— Of, spuse Lynceos.

— Sigur ştii ce este un roman…

— …desigur că ştiu. Aţi văzut Război…

— …şi Pace. Mda. Dar aceea a fost o psihoramă…

— …cu Che-ong în rolul Natashei. Dar subiectul a fost…

— …preluat dintr-un roman? Aşa este, eu…

— …îţi aminteşti acum?

— Hm, zise Idas şi dădu din cap, întunecat, în spatele fratelui său. Numai că… adăugă el adresându-se lui Katin… Cum se face că nu ştii despre ce vrei să scrii?

Katin ridică din umeri.

— Atunci poate vei scrie ceva despre noi, dacă tot nu ştii încă ce…

— …îl putem da în judecată dacă spune ceva despre noi care nu este…

— Hei! îl întrerupse Katin. Trebuie să găsesc un subiect în jurul căruia se poate scrie un roman. V-am mai spus, nu ştiu dacă veţi fi în el sau…

— …până la urmă, ce fel de lucruri ai acolo, în recorder? întrebă Idas, care stătea lângă umărul lui Lynceos.

— Poftim? Aşa cum v-am spus: însemnări pentru carte.

— Să le auzim.

— Ştiţi ce, nu doriţi să… ezită Katin, apoi ridică din umeri.

Apăsă un buton înconjurat de rubine şi porni una dintre înregistrări.

— Trebuie luat în considerare faptul că romanul – indiferent cât este de intim, de psihologic sau de subiectiv – reprezintă întotdeauna o proiecţie psihică a timpului căruia îi aparţine.

Vocea lui Katin se auzea prea tare şi prea repede. Dar, vorbind astfel, nu-şi pierdea şirul gândurilor.

— Pentru a scrie cartea, trebuie să conştientizez cum este concepută istoria în zilele noastre.

Mâna lui Idas părea un epolet negru pe umărul fratelui său. Cu ochi ca de scoarţă şi coral, cei doi fraţi se încruntau, concentrându-se.

„Istoria?” Acum trei mii cinci sute de ani, istoria a fost inventată de Herodot şi Tucidide. Aceştia au definit-o ca studiul evenimentelor ce au loc în timpul propriei vieţi. Iar în următorii o mie de ani, istoria nu a reprezentat nimic altceva. O mie cinci sute de ani mai târziu, în Constantinopol, Ana Comnena, cu inteligenţa ei riguroasă (şi utilizând în esenţă un limbaj similar celui al lui Herodot) a scris istoria sub forma unui studiu al evenimentelor determinate de acţiunea oamenilor, evenimente atent documentate. Mă îndoiesc că această încântătoare prinţesă bizantină chiar credea că evenimentele existau numai dacă se scrie despre ele. Dar întâmplările nemenţionate în cronici erau considerate de bizantini în afara obiectului de studiu istoric. Însă, între timp, întregul concept s-a schimbat. Peste încă o mie de ani am ajuns în secolul ce a debutat cu primul conflict global şi s-a încheiat cu prima confruntare iminentă între planete. Cumva, a apărut o teorie conform căreia istoria nu reprezintă nimic altceva decât o serie ciclică de creşteri şi descreşteri, pe măsură ce o civilizaţie îi ia locul alteia. Evenimentele ce nu se încadrau în acest ciclu erau considerate nesemnificative din punct de vedere istoric. Pentru noi, astăzi, este dificil să sesizăm diferenţele dintre Spengler şi Toynbee, deşi în perioada aceea, din toate relatările rezulta că modurile lor de abordare erau considerate diametral opuse. Din punctul nostru de vedere, ei nu par decât să evite răspunsuri clare

referitoare la localizarea şi datarea unui nou ciclu. Iar acum, după ce au mai trecut o mie de ani, trebuie să ne confruntăm cu De Biling şi Brobling, 34-Alvin şi Studiul Crespburg. Din simplul fapt că sunt contemporani, presupun că împărtăşesc aceeaşi concepţie istorică. Dar câte răsărituri de soare n-am văzut sclipind dincolo de docurile din Charles, în timp ce mă plimbam semeţ pe străzi, întrebându-mă dacă eram adeptul teoriei lui Saunder privind Transmiterea Integrală a Istoriei sau dacă rezonam cu teoriile lui Broblin. Dar vedeam lucrurile îndeajuns de bine ca să ştiu că, după alţi o mie de ani, aceste divergenţe vor părea tot atât de nesemnificative ca şi disputa a doi teologi din Evul Mediu referitoare la câţi îngeri – doisprezece sau douăzeci şi patru – pot dansa în vârful unui ac.

„Însemnarea cinci mii trei sute opt. Să nu trec niciodată cu vederea aspectul platanilor pe fundal purpuriu…”

Katin închise recorderul.

— Oh, spuse Lynceos. A fost destul de ciudat…

— Interesant, zise Idas. Ţi-ai dat vreodată seama…

— Se referă la istorie…

— …care este conceptul istoric al timpului nostru?

— Ei bine, de fapt, am făcut-o. Serios, este o teorie destul de interesantă. Dacă aţi vrea să…

— Îmi închipui că trebuie să fie foarte complicată, remarcă Idas. Vreau să spun…

— …pentru ca oamenii de acum să o înţeleagă…

— Deşi pare surprinzător, nu este, zise Katin. Tot ce trebuie să faceţi este să vă daţi seama cum privim…

— Poate pentru oamenii care vor trăi în vremurile viitoare…

— …nu va fi atât de dificil.

— Serios! Nu aţi remarcat cum întreaga structură socială este văzută ca… interveni din nou Katin.

— Nu ştim multe despre istorie, zise Lynceos şi se scărpină în părul creţ şi argintiu. Nu cred că…

— …o putem înţelege acum…

— Desigur că puteţi, spuse Katin. Vă pot explica foarte…

— Poate mai târziu…
— …în viitor…
— …va fi mai uşor.
Cei doi fraţi se înclinară dintr-odată în faţa lui – unul oacheş, altul alb – şi zâmbiră. Gemenii se întoarseră şi plecară.
— Hei, strigă Katin în urma lor. Nu vreţi să…? Vreau să spun, pot să vă ex… of.
Katin se încruntă şi-şi puse mâinile în şolduri, urmărindu-i pe gemeni cum se îndepărtau agale. Spatele negru al lui Idas, ca un ecran, reflecta fragmente de constelaţii. După o clipă, Katin ridică recorderul, apăsă un buton şi vorbi pe un ton scăzut:
— Însemnarea numărul douăsprezece mii opt sute zece: Inteligenţa duce la apariţia alienării şi a nefericirii la…
Opri recorderul. Clipind, se uită după gemeni.

— Căpitane?
În capul scării, Lorq îşi desprinse mâna de pe uşă şi privi în jos.
Şoarecele îşi vârî degetul mare într-o crăpătură din partea laterală a pantalonilor şi se scărpină pe coapsă.
— Ăă… căpitane? zise Şoarecele, apoi scoase cartea de joc din sac. Aici e Soarele tău.
Lorq îşi încruntă sprâncenele ruginii.
Ochii lui galbeni îl fixară pe băiat.
— Eu… am împrumutat-o de la Tyÿ. I-o voi returna…
— Vino aici, Şoarece.
— Da, domnule.
Şoarecele o porni în sus pe scara în spirală. Apa clipocea şi mici valuri se loveau de marginea piscinei. Umbra lui urcând cădea pe filodendronii de pe perete. Cu un picior desculţ şi cu altul în cizmă, mersul Şoarecelui era uşor şchiopătat.
Lorq deschise uşa. Intrară în camera căpitanului.
Primul gând care îi trecu prin minte Şoarecelui fu: „Camera lui nu este mai mare ca a mea”.
Al doilea: „Sunt mult mai multe lucruri în ea”.

În afară de computere, pe pereţi, pe podea şi pe tavan erau ecrane de proiecţie. În toată acea dezordine mecanică, nu exista nimic care să individualizeze cabina – nici măcar o poză.

— Ia să vedem, zise Lorq şi se aşeză pe cablurile înfăşurate pe cuşetă, apoi examină cartea de joc.

Nefiind invitat să ia şi el loc pe cuşetă, Şoarecele dădu deoparte o cutie cu scule şi se aşeză turceşte pe podea.

Deodată, genunchii lui Lorq înţepeniră, pumnii se încordară, umerii se zguduiră, fălcile se încleştară. Apoi, convulsia trecu, iar el se ridică din nou în picioare. Inspiră atât de profund, încât şireturile vestei i se strânseră pe piept.

— Vino şi stai aici, zise el şi lovi cu palma marginea cuşetei.

Dar Şoarecele nu făcu decât să se răsucească pe podea şi să se apropie de genunchii lui Lorq.

Acesta se aplecă în faţă şi puse cartea pe jos.

— Pe-asta ai furat-o?

Încruntarea de pe fruntea lui i se citea şi-n ochi. (Dar Şoarecele se uita la carte.)

— Dacă asta ar fi prima expediţie pe care o organizez pentru a găsi o novă… râse Lorq. Şase oameni energici şi bine antrenaţi, care studiaseră detaliile misiunii sub hipnoză, ştiau etapele derulării întregii afaceri la fel de bine cum îşi cunoşteau bătăile inimii şi formau un tot unitar la fel de strâns precum straturile ce formează o bandă bimetalică. Să furi de la echipaj…?

Lorq începu din nou să râdă, dând uşor din cap.

— Eram atât de sigur în privinţa lor. Cel mai sigur eram în privinţa lui Dan.

Căpitanul îl trase părinteşte de păr.

— Îmi place mai mult acest echipaj, zise el şi îi arătă cartea cu degetul. Ce vezi acolo, Şoarece?

— Ei bine, cred… doi tineri care se joacă sub…

— Se joacă? întrebă Lorq. Arată ca şi cum s-ar juca?

Şoarecele se lăsă pe spate şi îşi strânse sacul la piept.

— Ce vezi, căpitane?

— Doi tineri ţinându-se de mâini, gata de luptă. Observi cum unul are pielea deschisă la culoare, iar celălalt are tenul întunecat? Văd dragostea împotriva morţii, lumina împotriva întunericului, haosul împotriva ordinii. Văd ciocnirea tuturor principiilor opuse, care există sub… soare. Îl văd pe Prince şi mă văd pe mine.

— Cine e cine?

— Nu ştiu, Şoarece.

— Ce fel de persoană este Prince Red, căpitane?

Lorq îşi lovi pumnul stâng de palma mâinii drepte.

— L-ai văzut pe ecranul color, tridimensional. Mai are rost să întrebi? Bogat ca Cresus, un psihopat răsfăţat; are un singur braţ şi o soră atât de frumoasă încât eu…

Se ridică de pe cuşetă.

— Tu eşti de pe Pământ, Şoarece. Aceeaşi planetă de pe care vine şi Prince. Am vizitat-o de multe ori, dar nu am trăit niciodată acolo. Poate că ştii deja. De ce ar trebui cineva de pe Pământ, cineva care se bucură de toate avantajele pe care bogăţiile din Dragon i le poate oferi, când a fost copil, adolescent sau bărbat…

Lorq se opri din vorbit. Se aşeză din nou pe cuşetă.

— Nu mai contează. Ia-ţi harpa diabolică şi interpretează-mi ceva. Dă-i drumul. Vreau să văd şi să aud.

Şoarecele începu să scotocească prin sac. O mână prinse gâtul de lemn, iar cealaltă alunecă pe suprafeţele curbate şi lustruite ale syrynxului; îşi încordă degetele, îşi închise gura şi ochii. Concentrarea i se transformă în încruntare; apoi, se relaxă.

— Spui că are un singur braţ?

— Sub mănuşa aceea neagră cu care a spart ecranul nu există nimic altceva decât mecanisme.

— Asta înseamnă că îi lipseşte un racord, zise Şoarecele încet, cu vocea lui răguşită. Nu ştiu cum este acolo de unde vii tu; dar a trăi pe Pământ fără racorduri e aproape cel mai cumplit lucru care ţi se poate întâmpla. Căpitane, ai mei nu au avut niciunul, iar Katin tocmai a terminat de explicat cum această experienţă m-a făcut atât de josnic.

Şoarecele scoase syrynxul din sac.

— Ce vrei să interpretez? îl întrebă el pe Lorq, încercând să genereze câteva note, câteva lumini.

Lorq se uită din nou la carte.

— Cântă pur şi simplu. Trebuie să ne racordăm curând pentru a ajunge la Institutul Alkane. Dă-i drumul. Mai repede. Ţi-am spus să cânţi.

Mâna Şoarecelui se lăsă spre…

— Şoarece?

…şi se îndepărtă fără să atingă coardele.

— De ce ai furat cartea?

Şoarecele ridică din umeri.

— Era pur şi simplu acolo. A căzut pe podea lângă mine.

— Dar dacă ar fi fost altă carte – *Doiul de Cupă, Nouăle de Bâte* –, ai fi luat-o de jos?

— Cred că da.

— Eşti sigur că această carte nu are ceva special? Dacă ar fi fost oricare alta în locul ei, ai fi lăsat-o acolo sau ai fi dat-o înapoi…?

De unde venise, Şoarecele n-ar fi putut spune, dar îl cuprinse din nou frica. Pentru a o înfrunta, se răsuci şi îl prinse pe Lorq de genunchi.

— Ştii ce, căpitane, nu lua în seamă ce spun cărţile. Te voi ajuta să ajungi la acea stea, înţelegi? Vin cu tine, iar tu vei câştiga. Nu îi da crezare unei nebune dacă îţi spune altceva!

În timpul conversaţiei, Lorq fusese absorbit de propriile lui gânduri. Acum privi cu atenţie la figura smeadă, încruntată, de lângă el.

— Ţine minte să îi dai nebunei cartea înapoi după ce pleci de aici. Vom ajunge curând pe Vorpis.

Nu se mai putu abţine mult timp. Buzele i se deschiseră într-un râs aspru.

— Căpitane, încă mai cred că se joacă.

Şoarecele veni din nou în faţa cuşetei. Îşi puse piciorul descălţat pe sandala lui Lorq, ca un căţeluş ce stă lângă stăpânul lui, şi atinse coardele.

Luminile clipiră deasupra dispozitivelor, rubin şi cupru, în arpegii amintind de clavecin; Lorq îl privi pe tânărul de

la picioarele lui. Ceva se întâmplase cu el. Nu ştia motivul. Dar, pentru prima dată în mulţi ani, privea pe cineva din considerente care nu aveau nimic de-a face cu steaua lui. Nu îşi dădea seama ce vedea. Cu toate acestea, se lăsă pe spate şi privi la imaginile create de Şoarece.

Aproape inundând întreaga cabină, Şoarecele deplasă miriadele de lumini strălucitoare în jurul unei mari sfere, în acelaşi tempo cu succesiunile frânte de note ale unei fugi grave şi disonante.

Capitolul 5

Dragon, Vorpis, Phoenix, 3172

Planeta?

Vorpis.

„O planetă are atât de multe în ea, pe ea…”

— Bine aţi venit, călătorilor…

„… în timp ce o lună”, îşi zise Katin când ieşeau de pe astrodrom prin porţile scăldate în lumina zorilor, „o lună îşi păstrează splendorile cenuşii miniaturizate în stânci şi praf.”

— …Vorpis are o zi de treizeci şi trei de ore, o gravitaţie suficient de puternică pentru a creşte ritmul cardiac cu trei bătăi peste valoarea normală de pe Pământ de-a lungul unei perioade de aclimatizare de şase ore…

Trecură pe lângă coloana înaltă de o sută de metri. Solzii poleiţi de lumina răsăritului ieşeau din vălătucii de ceaţă ce se roteau pe platou: Şarpele, animat şi mecanic, simbol al acestui sector aurit al întunericului, trepida pe suportul lui. Când echipajul păşi pe autorampă, un soare oval farda în lumină roşie vânătăile nopţii.

— …cu patru oraşe având peste cinci milioane de locuitori. Vorpis produce cincisprezece procente din cantitatea de dynaplast necesară în constelaţia Dragonului. În zonele umede ecuatoriale, mai mult de treizeci de categorii de minerale sunt extrase din roca lichidă. Aici, în regiunile tropicale polare, atât arolatul, cât şi aqualatul sunt vânaţi de purtătorii de plase de-a lungul canioanelor dintre podişuri. Vorpis este renumit în toată galaxia pentru Institutul Alkane, aflat în capitala Emisferei Nordice, Phoenix…

Trecură de raza de acoperire a serviciului vocal de informaţii, după care se lăsă liniştea. Pe măsură ce şoseaua îi ridica de pe trepte, Lorq, aflat între membrii echipajului, privea către piaţă.

— Căpitane, unde acum mergem? întrebă Sebastian.

Bărbatul luase din navă numai una dintre creaturile lui. Aceasta îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, cocoţată pe umărul lui osos.

— Vom lua un vehicul de transport prin ceaţă pentru a ajunge în oraş, iar, apoi, la Institutul Alkane. Cine vrea poate să vină cu mine să se plimbe prin muzeu sau poate să-şi ia câteva ore libere pentru a vizita oraşul. Dacă cineva doreşte să rămână în navă…

— Şi să ratăm şansa de a vedea Institutul Alkane…?

— Costă mult intrarea?

— Dar căpitanul are o mătuşă ce lucrează acolo…

— Aşadar putem intra pe gratis, conchise Idas.

— Nu vă faceţi griji din cauza asta, zise Lorq, în timp ce coborau rampa spre danele unde erau ancorate vehiculele de transport prin ceaţă.

Polar Vorpis era brăzdat de terase stâncoase, iar multe dintre acestea se întindeau pe câţiva kilometri pătraţi. Între terasele stâncoase, vapori grei de ceaţă se roteau şi curgeau, imiscibili cu atmosfera de azot şi oxigen de deasupra. Pulberea de oxid de aluminiu şi sulfatul de arsenic din hidrocarburile vaporizate, expulzate din suprafaţa accidentată, umpleau spaţiul dintre podişurile stâncoase. Chiar dincolo de podişul pe care era amplasat astrodromul, era un altul, pe care creşteau plante specifice regiunilor sudice de pe Vorpis, dar cultivate acolo pentru a forma un parc natural (castaniu, ruginiu, stacojiu). Pe cea mai mare terasă stâncoasă se afla oraşul Phoenix.

Vehiculele de transport prin ceaţă, planoare acţionate inerţial de sarcinile statice acumulate între atmosfera ionificată pozitiv şi oxidul ionizat negativ, înaintau ca nişte ambarcaţiuni prin stratul de suprafaţă al ceţii.

În spaţiul unde se adunau călătorii, orele de plecare afişate se derulau sub cărămizile transparente, urmate de săgeţi ce direcţionau mulţimea spre danele de îmbarcare:

ANDROMEDA PARK – PHOENIX – MONTCLAIR

Iar o pasăre mare din care se scurgeau picături de foc

venea în urma bocancilor multicolori, a picioarelor goale şi a sandalelor.

Pe puntea vehiculului de transport prin ceaţă, Katin se sprijinea de balustradă, uitându-se prin peretele de plastic la vălătucii albi, care se spărgeau şi se desfăceau deasupra soarelui, pentru a se sfărâma în cele din urmă de carenă.

— Te-ai gândit vreodată, zise Katin în momentul în care Şoarecele se apropie de el sugând o acadea, cât de greu i-ar fi unui om din trecut să înţeleagă ce se întâmplă în prezent? Să ne imaginăm că cineva a murit, să zicem, în secolul al al XXVI-lea, şi se trezeşte aici, acum. Îţi dai seama cât de înspăimântat şi de derutat ar fi numai dacă s-ar învârti în jurul acestui vehicul?

— Serios? zise Şoarecele şi scoase acadeaua din gură. Vrei să o termini tu? Eu nu mai vreau.

— Muţumesc. Să ne gândim numai la, spuse Katin, iar maxilarul lui ezită puţin când dinţii începură să zdrobească zahărul cristalin de pe băţ, igienă. A existat o perioadă de o mie de ani, între aproximativ 1500 şi 2500, în care oamenii pierdeau incredibil de mult timp şi energie numai pentru a menţine lucrurile *curate.* Această perioadă a luat sfârşit atunci când a fost descoperit leacul pentru ultima boală transmisibilă, iar însăşi apariţia ei a devenit imposibilă. Exista o afecţiune greu de imaginat, cunoscută sub denumirea de „răceală”, pe care, chiar şi în secolul al XXV-lea, puteai să fii destul de sigur că o vei contracta cel puţin o dată pe an. Presupun că atunci exista o anumită justificare pentru acest fetiş: se pare că s-a stabilit un fel de corelaţie între murdărie şi boli. Dar, după ce teama de contagiune s-a transformat într-o preocupare învechită, ideea de igienă a devenit la fel de perimată. Totuşi, dacă omul nostru de acum cinci sute de ani te-ar vedea mergând pe această punte cu un picior încălţat şi cu unul descălţat, iar după aceea cum te aşezi la masă fără a te mai deranja să îţi speli piciorul – îţi poţi *imagina* cât de tulburat ar fi?

— Vorbeşti serios?

Katin dădu afirmativ din cap.

Ceaţa se dispersă scânteind în jurul unei coloane de

piatră.

— Ideea de a face o vizită la Institutul Alkane m-a inspirat, Şoarece. Elaborez acum o întreagă teorie a istoriei. Are legătură cu romanul meu. Te deranjează să îmi acorzi câteva clipe? Îţi voi explica. Mi-am dat seama că dacă cineva ia în considerare… spuse Katin şi se opri.

Trecu suficient timp pentru ca o serie de expresii să se succeadă pe faţa Şoarecelui.

— Ce voiai să spui? întrebă el, după ce se convinsese că nimic din agitaţia cenuşie din jur nu îi atrăsese atenţia lui Katin. Care-i treaba cu teoria ta?

— Cyana Von Ray Morgan!

— Ce?

— *Cine,* Şoarece. Cyana Von Ray Morgan. Indirect, tocmai mi-a trecut o idee prin minte: chiar acum mi-am dat seama cine este mătuşa căpitanului, custodele Institutului Alkane. Când Tyÿ a citit în cărţile ei de Tarot, căpitanul a menţionat un unchi care a fost ucis când el era doar un copil.

Şoarecele se încruntă.

— Da…

Katin dădu din cap, simulând neîncrederea.

— Cine, *ce?* întrebă Şoarecele.

— Morgan şi Underwood.

Şoarecele se uită în jos, lateral şi în celelalte direcţii unde oamenii caută sensurile pierdute ale unor asocieri.

— Presupun că s-a întâmplat înainte de a te naşte, spuse în cele din urmă Katin. Dar trebuie să fi auzit de ea, să fi văzut undeva ceva despre asta. Întreaga afacere a fost urmărită peste tot în galaxie, prin proiecţii psihoramice, în timp ce era în derulare. Aveam numai trei ani atunci, dar…

— Morgan l-a asasinat pe Underwood! exclamă Şoarecele.

— Underwood, zise Katin, l-a asasinat pe Morgan. Dar ai prins idea.

— În Ark, spuse Şoarecele. În Pleiade.

— Iar miliarde de oameni din toată galaxia au urmărit evenimentul prin proiecţii psihoramice. Atunci nu puteam

avea mai mult de trei ani. Eram acasă, pe Lună, şi vizionam inaugurarea cu părinţii mei, când acel personaj extraordinar, îmbrăcat într-o vestă albastră, s-a desprins din mulţime şi a fugit prin Chronaiki Plaza cu acel cablu în mână.

— A fost strangulat! exclamă Şoarecele. Morgan a fost strangulat! Am văzut o psihoramă despre asta! Odată, când mă aflam în Mars City, anul trecut, când navigam pe ruta triunghiulară, am văzut totul prezentat sub formă de scurt-metraj. Era însă numai o parte dintr-un documentar despre nu mai ştiu ce.

— Underwood aproape i-a retezat capul lui Morgan, continuă Katin. În reluările pe care le-am văzut după aceea, au tăiat secvenţa morţii efective. Dar cele peste cinci miliarde de oameni au experimentat aceleaşi trăiri ca şi omul pe cale de a depune jurământul pentru al doilea termen de Secretar al Pleiadelor, atacat brusc de un nebun şi ucis. Toţi l-am simţit în spate pe Underwood; am auzit-o pe Cyana Morgan ţipând şi am simţit cum se zbătea să îl tragă de acolo; l-am auzit pe deputatul Kol-syn strigând după al treilea agent de pază – această parte a stat la baza confuziei care a apărut în cadrul investigaţiei ulterioare – şi l-am simţit pe Underwood cum ne înfăşura strâns acel cablu în jurul gâtului, l-am simţit cum ne taia în carne; din mâna dreaptă zvâcneam, în timp ce de mâna stângă se încleştase doamna Tai; şi am murit.

Katin dădu din cap.

— Apoi, acel stupid operator al proiectorului – numele lui era Naibn'n, iar din cauza prostiei lui aproape s-a trezit cu creierul ars de un grup de smintiţi ce credeau că este implicat în conspiraţie – a rotit psihomatul spre Cyana, în loc să-l rotească spre asasin. Dacă ar fi făcut asta, am fi putut vedea cine era asasinul şi încotro fugea. Iar pentru următoarele treizeci de secunde toţi am intrat în pielea femeii isterice aplecate peste cadavrul soţului ei, în mijlocul unei confuzii generale, amplificată de diplomaţi, deputaţi şi patrule la fel de isterice, care se uitau la Underwood cum se ascundea şi îşi făcea loc prin mulţime,

dispărând apoi fără urmă.

— Nu au arătat partea asta în Mars City. Dar o ţin minte pe soţia lui Morgan. Ea e mătuşa căpitanului?

— Trebuie să fie sora tatălui lui.

— De unde ştii?

— Ei bine, în primul rând, numele: Von Ray Morgan. Îmi amintesc că am citit odată, cu şapte sau opt ani în urmă, că avea ceva legături cu Institutul Alkane. Se credea că este o femeie foarte inteligentă şi foarte sensibilă. Pentru aproximativ doisprezece ani de la asasinat a reprezentat punctul de maxim interes al acelei extraordinar de sofisticate părţi a societăţii, aflate în continuă mişcare între Dragon şi Pleiade; fusese văzută la Flame Beach de pe Planeta lui Chobe şi împreună cu cele două fetiţe ale ei pe unele regate spaţiale. A petrecut mult timp cu verişoara ei, Laile Selvin, ce a fost, timp de un mandat, Secretară a Federaţiei Pleiadelor. Emisiunile oscilau întotdeauna între dorinţa de a o face protagonista ştirilor de scandal şi respectul pe care i-l datorau în urma evenimentului teribil care pusese capăt vieţii lui Morgan. Astăzi, dacă apare la evenimente artistice sau mondene, Cyana devine din nou subiect de ştiri, totuşi, în ultimii ani, au mai lăsat-o puţin în pace. Dacă în momentul de faţă *este* custode al Institutului Alkane, probabil s-a implicat prea mult în această activitate pentru a-i mai păsa de publicitate.

— Am auzit de ea, zise Şoarecele, întărindu-şi spusele printr-o mişcare a capului şi privind în sfârşit în sus.

— La un moment dat, ajunsese probabil cea mai cunoscută femeie din galaxie, zise Katin.

— Crezi că ne vom întâlni cu ea?

— Hei, spuse Katin ţinându-se cu mâinile de balustradă şi aplecându-se pe spate. Ar fi ceva! Poate voi scrie în romanul meu despre asasinarea lui Morgan, un fel de lucrare de istorie contemporană.

— Ah, da! exclamă Şoarecele. Cartea ta.

— Ceea ce mă ţine pe loc e faptul că nu găsesc un subiect. Mă întreb ce ar spune doamna Morgan despre această idee. Ah, aş face ceva total diferit de reportajele

senzaţionale care au fost prezentate în psihorame chiar după eveniment. Vreau să încerc să creez o operă de artă echilibrată, bine documentată, care abordează subiectul sub forma unui eveniment ce a zguduit încrederea unei întregi generaţii în lumea organizată şi raţională a omului…

— Din nou, cine a ucis pe cine?

— Underwood… Ştii ce, chiar acum mi-am dat seama, era de vârsta mea când a făcut-o, când l-a strangulat pe Secretarul Morgan.

— Ca să nu fac o greşeală dacă o întâlnesc. L-au prins, nu-i aşa?

— A rămas în libertate două zile, s-a predat de două ori şi a fost eliberat de tot atâtea ori, împreună cu cele peste o mie două sute de persoane care au mărturisit crima în primele patruzeci şi opt de ore; a ajuns până la astrodrom, unde avea de gând să se întâlnească cu cele două soţii ale lui de pe una dintre staţiile miniere din Coloniile Exterioare, când a fost arestat în biroul de emigrare. Aici e suficient material pentru o duzină de romane! Doream un subiect semnificativ din punct de vedere istoric. Chiar dacă nu din alte motive, va reprezenta o posibilitate de a-mi transmite teoria. Care, aşa cum eram pe cale să îţi spun…

— Katin?

— Ăă… da!

Privirea lui, care până atunci fusese fixată asupra norilor arămii, coborî din nou spre Şoarece.

— Ce e aia?

— Ce anume?

— Acolo!

Printre colinele de ceaţă sfărâmate, se văzu o sclipire metalică. După aceea, o plasă neagră ieşi unduindu-se din valuri. Cu un diametru de aproximativ zece metri, plasa zvâcni din pâclă. Agăţat cu mâinile şi picioarele de partea ei centrală, cu vesta umflată de vânt şi cu părul negru fluturându-i pe chipul acoperit de o mască, un bărbat dirija plasa într-un defileu, până ce fu înghiţit de ceaţă.

— Cred, zise Katin, că este unul dintre purtătorii de

plase care vânează arolaţi, sau poate aqualaţi, în canioanele dintre platouri.

— Serios? Ai mai fost pe aici înainte…

— Nu. La universitate am văzut zeci de exponate ale Institutului Alkane. Aproape fiecare şcoală mai importantă este conectată izosenzorial cu ei. Dar nu am fost niciodată aici personal; pur şi simplu am ascultat informaţiile auditive când ne aflam pe astrodrom.

— Aha.

Alţi doi purtători apărură, instalaţi pe plasele lor. Ceaţa scânteia. În timp ce aceştia coborau, încă trei îşi făcură apariţia.

— Sunt o ceată întreagă.

Purtătorii înaintară vijelios prin ceaţa care se înălţa electrică şi dispărură pentru ca apoi să se ivească din nou.

— Plase, medită Katin, aplecându-se peste balustradă. O imensă reţea ce se extinde între stele, prin timp…

Vorbea încet şi delicat. Purtătorii de plase dispărură.

— Teoria *mea*: dacă te gândeşti la societate ca la… zise Katin, după care îşi coborî privirea, la auzul unui sunet delicat ca o boare de vânt.

Şoarecele îşi scosese syrynxul. De sub degetele negricioase, tremurânde, lumini cenuşii se roteau şi se împleteau.

Prin imitaţiile de ceaţă, reţele aurii sclipeau şi se înălţau pe o melodie hexatonică. Aerul era înmiresmat şi rece; se simţea mirosul vântului; dar nu şi forţa lui.

Trei, cinci, o mulţime de pasageri se adunară ca să privească. Dincolo de balustradă, purtătorii de plase apărură încă o dată, iar cineva, dându-şi seama ce voia să reprezinte tânărul, interveni:

— Oooo, înţeleg ce…

Dar se opri când şi ceilalţi avură aceeaşi reacţie.

Reprezentaţia luă sfârşit.

— Asta minunat a fost!

Şoarecele privi în sus. Tyÿ stătea pe jumătate ascunsă în spatele lui Sebastian.

— Mulţumesc, zise el şi zâmbi larg, după care, dădu să

își pună instrumentul la loc în sac.

Văzu ceva și își ridică din nou privirea.

— Am ceva pentru voi, spuse el și își vârî mâna în sac. Am găsit-o pe podea, când eram în *Roc.* Cred că voi ați scăpat-o.

Șoarecele își aruncă privirea spre Katin și văzu cum încruntarea de pe chipul acestuia dispărea. După aceea, se uită la Tyÿ și simți cum buzele i se destind într-un surâs la vederea zâmbetului ei.

— Eu ție îți mulțumesc, zise ea și puse cartea în buzunarul exterior al jachetei sale. Ție cartea ți-a plăcut?

— Ce spui?

— Tu la fiecare carte pe care o primești trebuie să te gândești.

— Tu te-ai gândit? îl întrebă Sebastian.

— Oh, da. M-am uitat la ea mult timp. Eu și căpitanul.

— Asta bine este, spuse Tyÿ și zâmbi.

Dar Șoarecele deja nu mai era atent, examinând preocupat cureaua sacului.

În Phoenix, Katin întrebă:

— Sigur nu vrei să mergi?

Șoarecele părea din nou preocupat de sacul lui.

— Nu.

Katin ridică din umeri.

— Credeam că-ți va plăcea.

— Am mai văzut muzee și înainte. Vreau numai să mă plimb un timp pe-aici.

— Bine, spuse Katin. E în regulă. Ne vedem când revenim la astrodrom.

Katin se întoarse și urcă treptele în fugă, în spatele căpitanului și al restului echipajului. Ajunseră la autorampa care îi transporta în sus, printre stâncile ascuțite, spre strălucitorul Phoenix.

Șoarecele se uită în jos la ceața care se scurgea de-a lungul pietrelor. Cele mai mari nave, tocmai coborâseră din una, erau în partea stângă; cele mai mici în partea dreaptă. Podurile se arcuiau peste stânci, trecând peste

crevasele ce tăiau terasele de piatră.

Şoarecele se scărpină atent în ureche cu unghia de la degetul mic şi plecă.

Aproape întreaga lui viaţă, tânărul ţigan încercase să trăiască folosindu-se doar de ochi, de urechi, de nas şi de degetele de la mâini şi de la picioare. De cele mai multe ori, în timpul vieţii, reuşise. Dar, din când în când, aşa cum se întâmplase în *Roc,* atunci când Tyÿ citea în cărţi, sau după aceea, în timpul discuţiilor pe care le avusese cu Katin şi cu căpitanul, fusese obligat să accepte că evenimentele care se petrecuseră în trecutul lui îi influenţau acţiunile prezente. Apoi, urmă o analiză a propriilor lui stări interioare. Iar odată cu această introspecţie reveni vechea lui teamă. Îşi dăduse deja seama că personalitatea lui avea două feţe deranjante. Pe una o putea linişti atingând plăcile reactive ale syrynxului. În timp ce, pentru a o linişti pe cealaltă, avea nevoie de lungi perioade de solitudine în care să se autoanalizeze.

Dădu formă gândurilor lui:

Optsprezece, nouăsprezece?

Poate. Oricum, am depăşit de patru ani vârsta la care copiii sunt consideraţi capabili să înţeleagă, vârsta raţiunii, aşa cum este ea numită. Şi pot vota în Dragon. Deşi nu am făcut-o niciodată. Din nou păşesc, printre stâncile şi terenurile de aterizare ale unui alt port spaţial. Unde te duci, Şoarece? Unde ai fost şi ce ai de gând să faci când ajungi la destinaţie? Stai jos şi cântă pentru o vreme. Numai că trebuie să însemne mai mult decât asta. Mda. Înseamnă ceva pentru căpitan. Aş vrea să mă pot agita şi eu aşa pentru o lumină pe cer. Şi aproape pot să o fac atunci când îl aud pe căpitan cum vorbeşte despre ea. Cine altul ar mai fi în stare să declanşeze energiile din harfa mea pentru a imita soarele? Şi unde mai punem că şi lumina e destul de strălucitoare. Orbul Dan… mă întreb cum era. Cine n-ar vrea ca tot restul vieţii lui să aibă ochii şi mâinile întregi? Să mă stabilesc pe o planetă, să am parte de femei şi să fac copii? Nu. Mă întreb dacă Katin este fericit cu toate teoriile şi însemnările şi iar

însemnările lui. Ce s-ar întâmpla dacă aş încerca să cânt la syrynxul meu aşa cum se străduieşte el să-şi scrie cartea – gândind şi verificând? De un lucru sunt sigur, dacă aş face asta n-aş mai avea timp să îmi pun asemenea întrebări neplăcute. Cum ar fi: Ce crede căpitanul despre mine? Se împiedică de mine, râde, apoi îl ridică pe Şoarece de jos şi îl bagă în buzunar. Dar înseamnă mai mult decât asta! Căpitanul are steaua lui nebună. Cicatricea aia nebună. Katin alcătuieşte reţele întregi de cuvinte pe care nimeni nu le ascultă. În schimb eu, Şoarecele? Un ţigan cu un syrynx în loc de laringe. Dar, pentru mine, este de ajuns. Căpitane, unde mă duci? Hai! În mod sigur voi merge. Acolo este locul meu, nicăieri altundeva. Să cred că voi afla în sfârşit cine sunt când voi ajunge acolo? Sau este adevărat că o stea care moare emite atât de multă lumină încât să pot vedea…

Şoarecele traversă următorul pod ţinându-şi degetele mari înfipte în buzunare, uitându-se în jos.

Se auzi sunetul unor lanţuri.

Îşi ridică privirea.

Lanţurile se târau peste un tambur de trei metri, trăgând o formă afară din ceaţă. Pe stânca din faţa unui depozit, bărbaţii şi femeile se îndreptară spre maşinăria uriaşă. În cabina lui, operatorul macaralei încă avea masca pe faţă. Acoperită de plase, fiara îşi făcu apariţia din ceaţă, cu înotătoarele zbătându-i-se nebuneşte. Plasele zăngăniră.

Arolatul (sau putea la fel de bine să fie un aqualat) avea o lungime de douăzeci de metri. Macaralele mai mici îşi coborâră cârligele. Purtătorii plaselor, ce se ţineau de coastele fiarei, le prinseră.

Pe măsură ce Şoarecele cobora printre bărbaţi pentru a se uita în prăpastie, cineva strigă:

— Alex e rănit!

O schelă cu o echipă de cinci oameni fu coborâtă cu ajutorul unui scripete.

Fiara se potolise. Căţărându-se pe plase ca pe nişte banale scări, cei cinci bărbaţi desfăcură o parte dintre

legături. Purtătorul atârna în mijlocul plasei, slăbit.

Unul dintre bărbaţi aproape că îşi scăpă legăturile; purtătorul rănit se răsuci spre coastele albastre ale creaturii.

— Ţine-l acolo, Bo!

— În regulă este! L-am prins!

— Ridică-l încet.

Şoarecele privea prin ceaţă. Primul purtător ajunse la stâncă, iar legăturile se loviră de piatră şi căzură zăngănind pe o lungime de trei metri. Urcă, trăgând plasa după el. Îşi desfăcu curelele de la încheietura mâinii, îşi decuplă conectoarele din braţe, se lăsă în genunchi şi îşi extrase racordurile de pe gleznele ude. Acum trăgea după el plasa sprijinită pe umăr, mergând de-a lungul docului larg. Flotoarele de ceaţă de la marginea plasei preluau o mare parte din greutatea acesteia, susţinând-o în aer. „Fără ele”, îşi zise Şoarecele, „fără a lua în considerare atracţia gravitaţională uşor mai mare, întregul mecanism de capturare ar fi cântărit probabil câteva sute de kilograme”.

Alţi trei purtători apărură deasupra crestei stâncoase trăgând plasele după ei, cu părul negru, atârnându-le ud în jurul măştilor; doar unul avea părul roşu şi cârlionţat, care îi stătea ciufulit. Alex şchiopăta între doi camarazi.

Încă patru purtători urcară. Un bărbat blond şi îndesat tocmai îşi decuplase plasa din încheietura stângă când începu să se holbeze la Şoarece. Vizoarele roşii care îi protejau ochii scânteiară pe masca neagră atunci când îşi înclină capul.

— Hei, ce e chestia aia pe care o ai la şold? întrebă bărbatul cu voce guturală.

Cu mâna liberă îşi dădu pe spate părul des.

Şoarecele privi spre şold, apoi din nou spre cel care vorbise.

— Cum?

Dintr-o smucitură, bărbatul îşi desprinse plasa de piciorul stâng. Cel drept era desculţ.

— Un syrynx senzorial este, nu?

Şoarecele rânji.

— Mda.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Un puşti ce chiar ca diavolul putea cânta odată am cunoscut… spuse el şi se opri lăsându-şi capul în jos.

Apucă masca de sub bărbie şi trase de ea. Apărătoarea gurii şi vizoarele oculare se desprinseră.

Când îşi dădu seama, Şoarecele simţi în gât ceva ca un gâdilat, o altă formă de manifestare a defectului său de vorbire. Îşi încleştă fălcile şi deschise buzele; după care îşi uni buzele şi îşi relaxă maxilarele. Nici aşa nu putea vorbi. Încercă să întrebe ceva; dar tot ce reuşi fu o exclamaţie necontrolată, rostită pe un ton răguşit:

— Leo!

Chipul bărbatului se destinse.

— Tu, Şoarece!

— Leo, ce faci…? Dar…!

Leo lăsă să îi cadă plasa de pe cealaltă încheietură. Cu o smucitură a piciorului îşi desprinse racordul de pe gleznă, după care, apucă legăturile cu o mână.

— Tu cu mine la casa de plasă vii! Cinci ani… ba nu… dar mai mult…

Neştiind ce să facă, Şoarecele continua să rânjească. Prinse şi el cu o mână legăturile şi traseră plasa împreună, cu ajutorul flotoarelor de ceaţă, peste stâncă.

— Hei, Caro, Bolsum, acesta Şoarecele este!

Doi dintre bărbaţi se întoarseră.

— Voi, puştiul despre v-am vorbit, vă amintiţi? Acesta el este. Hei, Şoarece, nu te-ai înălţat aproape deloc! Au trecut câţi ani, şapte, opt? Şi tu, încă syrynx ai?

Leo se uită la sacul Şoarecelui.

— Tu bun eşti, pariu pun. Dar tu bun ai fost.

— Ai făcut vreodată rost de un syrynx al tău, Leo? Am putea cânta împreună…

Leo clătină din cap cu un zâmbet stânjenit.

— În Istanbul ultima dată un syrynx am avut. Nu după aceea. Până acum, tot am uitat.

— Of, spuse Şoarecele, deznădăjduit.

— Hei, acesta este syrynxul senzorial pe care tu din Istanbul furat?

— De atunci nu m-am despărţit de el.

Leo izbucni în râs şi îşi lăsă braţul pe umerii osoşi ai Şoarecelui. Râsul (oare Şoarecele simţise că Leo se îngrăşase?) se rostogolea printre cuvintele pescarului:

— Şi tu, în tot acest timp, la syrynx ai cântat? Tu acum pentru mine cânţi. Desigur! Tu pentru mine mirosurile şi sunetele şi culorile vei reproduce.

Şoarecele simţea cum degetele groase ale lui Leo îi învineţeau umărul pe sub vestă.

— Hei, Bo, Caro, acum un cântăreţ adevărat de syrynx veţi vedea.

Cei doi purtători de plase se întoarseră:

— Chiar ştii să cânţi la chestia aia?

— Acum şase luni a fost aici un tip care putea gâdila coardele şi putea produce nişte… zise unul dintre bărbaţi, desenând două curbe în aer cu mâinile lui pline de cicatrici, după care îl împunse pe Şoarece cu cotul. Ştii ce vreau să spun?

— Şoarecele poate mai bine de atât interpreta! insistă Leo.

— Leo nu mai contenea să ne vorbească despre acest puşti pe care l-a cunoscut pe Pământ. Ne-a spus că el l-a învăţat să interpreteze, dar când i-am dat lui Leo syrynxul… zise el şi clătină din cap râzând.

— Dar acesta puştiul este, exclamă Leo, ţinându-l pe Şoarece pe după umeri.

— Cum?

— Oh!

— Acesta Şoarecele este!

Împreună cu Şoarecele intrară în clădirea de depozitare.

De pe rafturile înalte, plasele se legănau formând labirinturi. Purtătorii îşi agăţară plasele pe cârlige care coborau din tavan cu ajutorul scripeţilor. Odată întinse astfel, un purtător putea repara legăturile rupte şi putea reseta cuplajele care făceau posibile deplasarea şi configuraţia plasei în conformitate cu impulsurile nervoase

transmise prin racorduri.

Doi purtători împingeau afară o maşinărie imensă, prevăzută cu o mulţime de dinţi.

— Ce-i asta?

— Cu asta ei arolatul tranşează.

— Arolat?

— Asta noi vânăm. Aqualaţi în jurul Podişului Negru ei vânează.

— Aha!

— Dar, Şoarece, ce aici faci? îl întrebă Leo în timp ce se deplasau printre plasele zornăitoare. O vreme în plase vrei să stai? Pentru un timp cu noi să munceşti vrei? Eu o echipă ştiu care de un nou om are nevoie…

— Sunt în permisie dintr-o navă care face escală aici o vreme. Este vorba de nava *Roc,* căpitanul Von Ray.

— Von Ray? Navă din Pleiade este?

— Corect.

Leo coborî cârligele din tavan şi începu să întindă plasa.

— Ce în Dragon face?

— Căpitanul trebuie să se oprească la Institutul Alkane pentru nişte informaţii tehnice.

Leo trase de lanţul scripetelui, iar cârligele urcară zornăind încă trei metri. Începu apoi să întindă următoarea plasă.

— Von Ray, da. Acea navă bună trebuie să fie. Când prima dată în Dragon am venit, zise el şi răsuci legăturile negre peste următorul cârlig, nimeni din Pleiade în Dragon niciodată nu a fost. Unul sau doi, poate. Eu singur am fost.

Legăturile se fixară la locul lor cu un pocnet. Leo trase din nou de lanţ. Partea superioară a plasei intră în lumina care pătrundea prin geamurile de sus.

— În zilele acestea, mulţi oameni din Federaţie am întâlnit. Zece pe acest ţărm lucrează. Iar navele tot timpul vin şi pleacă, zise el şi clătină trist din cap.

Cineva îl strigă de dincolo de zona de lucru.

— Hei, unde e doctorul? întrebă femeia, iar vocea ei reverberă printre plase. Alex aşteaptă deja de cinci minute.

Leo trase de plasă pentru a se asigura că e bine fixată. Privi înapoi, spre uşă.

— Nu îţi face griji. Doctorul aici va veni, strigă Leo şi îl prinse pe Şoarece de umăr. Tu cu mine vii!

Merseră printre plasele suspendate, în timp ce alţi purtători încă le mai agăţau în cârlige.

— Hei, ai de când să cânţi la chestia aia?

Leo şi Şoarecele priviră în sus, de unde se auzise vocea.

Purtătorul coborî jumătate din lungimea plasei, după care sări pe podea.

— Asta vreau să văd.

— Sigur va cânta, exclamă Leo.

— Ştii, eu chiar… zise Şoarecele.

Oricât de bucuros era că îl întâlnise pe Leo, îi plăcuse mai mult să fie singur cu gândurile lui.

— Bine! spuse purtătorul. Fiindcă Leo doar despre asta a vorbit până acum.

În timp ce înaintau printre plase, şi alţi purtători de plase li se alăturară.

Alex stătea la baza scărilor care urcau spre balconul de observare. Se ţinea cu mâna de umăr şi îşi sprijinea capul pe trepte. Din când în când, fălcile i se încleştau de durere.

— Ştii ce, îi spuse Şoarecele lui Leo, de ce nu mergem şi noi undeva să bem ceva? Vom sta şi de vorbă, poate. Vă voi cânta înainte să plecăm…

— Acum tu cânţi, insistă Leo. Mai târziu vorbim.

Alex deschise ochii.

— Acesta e tipul despre care ne povesteai, Leo? întrebă Alex şi o grimasă îi apăru pe chip.

— Vezi, Şoarece, după atâţia ani, o reputaţie tu ai.

Leo trase aproape un bidon cu lubrifianţi care scrâşni pe ciment şi spuse:

— Acum tu stai jos.

— Te rog, Leo, zise Şoarecele în greacă. Chiar că nu prea am chef. Prietenul tău nu se simte bine şi nu vrea să fie deranjat…

— *Malakas!* zise Alex, după care scuipă o spumă sângerie printre dinţii lui şubrezi. Interpretează ceva. Aşa

n-o să mă mai gândesc la durere. La naiba, când are de gând să vină unitatea aia medicală?

— Ceva pentru Alex tu cântă.

— Numai că… zise Şoarecele şi se uită la purtătorul de plasă rănit, apoi la ceilalţi bărbaţi şi femei care stăteau de-a lungul peretelui.

Un zâmbet apăru pe faţa congestionată de durere a lui Alex.

— Cântă-ne ceva, Şoarece.

Acesta nu voia să cânte, dar cedă:

— În regulă!

Scoase syrynxul din sac şi îşi aplecă uşor capul pentru a-şi trece cureaua instrumentului pe după gât.

— Probabil unitatea medicală va ajunge aici chiar în mijlocul reprezentaţiei, comentă Şoarecele.

— Sper să ajungă cât mai curând, zise Alex gemând. Ştiu că am cel puţin un braţ rupt. Nu îmi simt deloc piciorul, iar ceva sângerează înăuntru… spuse el şi scuipă din nou sânge. Trebuie să ies din nou pe traseu în două ore. Sper să mă peticească rapid. Dacă nu fac traseul în această după-amiază, îl dau în judecată pe doctor. Mi-am plătit blestematele de asigurări medicale.

— Te face ca nou, îl asigură unul dintre purtători. Până acum, nu au dat greş niciodată. Ţine-ţi gura şi lasă-l pe puşti să interpreteze…

Se opri din vorbit deoarece Şoarecele îşi începuse deja numărul.

Lumina bătea în geamuri şi le schimba culoarea în arămiu. Faţada concavă a Institutului Alkane era alcătuită din mii de ferestre rotunde.

Katin se plimba pe poteca de lângă râul ce se încolăcea în jurul grădinii muzeului. Râul, aceeaşi pâclă densă ce forma oceanele de pe Vorpisul polar, scotea aburi la mal. Drept înainte, curgea pe sub zidul boltit, incandescent.

Căpitanul mergea suficient de departe în faţa lui Katin pentru ca umbrele lor să aibă aceeaşi lungime pe pietre. Printre fântânile arteziene, nivelul de sus transporta

încontinuu platforme întregi de vizitatori, câteva sute o dată. Dar, în câteva secunde, aceştia dispăreau pe potecile colorate ce se unduiau printre stâncile acoperite cu cuarţ. Pe un piedestal de bronz, în zona de focalizare a panourilor reflectante, la câteva sute de metri în faţa muzeului, cu silueta ei graţioasă sculptată în marmură, fără braţe, strălucitoare în lumina roşiatică a dimineţii era Venus din Milo.

Lynceos îşi miji ochii roz, apoi îşi întoarse privirea de la fluxul intens de lumină. Idas, aflat lângă el, se uită înainte şi înapoi, în sus şi în jos.

Tyÿ, ţinându-l de mână pe Sebastian, mergea după el, iar părul ei flutură când creatura cocoţată pe umărul lui dădu din aripi.

„Acum, lumina devine albastră”, îşi zise Katin pe când treceau pe sub boltă în holul uriaş. „Într-adevăr, nicio lună nu are suficientă atmosferă naturală pentru a provoca o asemenea difracţie spectaculoasă. Cu toate acestea, îmi este dor de solitudinea lunară. Această structură răcoroasă din plastic, metal şi piatră a fost odată cea mai mare clădire construită de om. Cât de departe am ajuns faţă de secolul al XXVII-lea. Există acum oare în toată galaxia cel puţin zece clădiri mai mari decât aceasta? Douăzeci? O situaţie stranie pentru un savant rebel: conflictul dintre tradiţia astfel personificată şi caracterul absurd al arhitecturii ei demodate.”

Cyana Morgan trăia în acest sarcofag al istoriei umane. Se potrivea cu zicala: şoimul alb îşi cloceşte ouăle pe resturi de oase.

De plafon era suspendat un ecran octogonal pe care erau afişate anunţuri publice. Acum, rula o fantezie luminoasă.

— Aş vrea o legătură cu numărul interior 739-E-6, îi spuse căpitanul Von Ray unei tinere de la biroul de informaţii.

Aceasta îşi întoarse palma în sus şi tastă butoanele de pe dispozitivul de comunicaţii conectat la încheietura mâinii.

— Desigur.

— Alo, Iepuraş? zise Lorq.

— Lorq Von Ray! exclamă tânăra de la birou cu o voce care nu era a ei. Ai venit să o vezi pe Cyana?

— Aşa e, Iepuraş. Dacă nu e ocupată, aş vrea să urc şi să vorbesc cu ea.

— Doar o clipă, să verific.

Iepuraşul, oriunde s-ar fi aflat acesta în stupul uriaş din jurul lor, îi dădu frâu liber tinerei suficient de mult timp pentru ca aceasta să ridice surprinsă dintr-o sprânceană.

— Aţi venit aici să vă întâlniţi cu Cyana Morgan? întrebă ea cu propria-i voce.

— Corect, zise Lorq zâmbind.

În acel moment Iepuraşul îşi făcu din nou apariţia:

— E în regulă, Lorq. Se va întâlni cu tine în South West 12. E mai puţin aglomerat acolo.

Lorq se întoarse spre echipaj.

— De ce nu vă plimbaţi puţin prin muzeu? Într-o oră o să obţin ceea ce vreau.

— Chiar trebuie să meargă cu acel *lucru* prin muzeu? întrebă tânăra şi se încruntă la Sebastian. Aici nu avem locuri speciale pentru animale de companie.

La care Iepuraşul răspunse:

— Bărbatul acesta face parte din echipajul tău, Lorq, nu-i aşa? Creatura pare dresată.

Fata se întorsese spre Sebastian.

— Va fi cuminte?

— Sigur cuminte va fi, răspunse Sebastian şi mângâie gheara încleştată pe umărul lui.

— O poţi lua cu tine, spuse Iepuraşul prin intermediul tinerei de la birou. Cyana a plecat deja spre locul de întâlnire.

Lorq se întoarse spre Katin.

— Nu vrei să vii cu mine?

Katin încercă să nu pară surprins.

— În regulă, căpitane.

— South West 12, spuse tânăra. Urcaţi cu ascensorul un nivel. Mai doriţi ceva?

— Nu, răspunse Lorq şi se întoarse spre echipaj. Ne

vedem mai târziu.

Katin îl urmă.

Capul unui dragon de trei metri era amplasat pe nişte blocuri de marmură lângă ascensorul în spirală. Katin privi cu atenţie nervurile de pe cerul gurii de piatră.

— Tatăl meu l-a donat muzeului, îi spue Lorq, atunci când se urcară în ascensor.

— Aha!

— Provine din New Brazillia.

În timp ce urcau în jurul coloanei centrale, se activă cama mecanismului de siguranţă.

— Când eram copil, obişnuiam să mă joc în gura unui dragon ca ăsta.

Turiştii, care păreau din ce în ce mai mici, forfoteau la etajul inferior.

Tavanul de aur îi primi în interiorul lui.

Apoi ieşiră din ascensor.

Tablourile erau dispuse la anumite distanţe de sursa principală de lumină a galeriei. Becurile cu lentile multiple proiectau asupra fiecărei rame suspendate cea mai bună aproximare (aşa cum fusese ea stabilită de numeroşii savanţi ai Institutului Alkane) a luminii în care fiecare tablou fusese pictat iniţial: artificială sau naturală, soare roşu, soare alb, galben sau albastru.

Katin se uită la cele aproximativ douăsprezece persoane ce se plimbau prin expoziţie.

— Va mai întârzia un minut, un minut şi ceva, spuse căpitanul. E destul de departe.

— Aşa, zise Katin şi citi titlul expoziţiei.

Imagini ale lumii din care fac parte

Deasupra lor era un ecran de dimensiuni mai reduse decât ale aceluia din hol, pe care rulau anunţuri.

Chiar atunci era afişată o informaţie conform căreia tablourile şi fotografiile erau toate realizate de artişti din ultimii trei sute de ani. Ele prezentau bărbaţi şi femei la lucru sau în momente de destindere, pe diversele planete

unde trăiau. Aruncând o privire pe lista artiştilor, Katin se întristă să constate că recunoştea numai două nume.

— Am vrut să vii cu mine pentru că doream să vorbesc cu cineva care înţelege despre ce este vorba.

Surprins, Katin se uită la căpitan.

— Steaua mea, nova. În mintea mea aproape că m-am acoperit cu strălucirea ei. Cu toate acestea, dincolo de toată acea strălucire, rămân un simplu om. Tot timpul, cei din jurul meu au făcut de obicei ceea ce am vrut eu să facă. Dacă nu se întâmpla asta…

— Îi obligai?

Lorq îşi miji ochii galbeni.

— Când nu făceau ce voiam eu, am descoperit ce *puteau* face şi îi foloseam pentru acea activitate în schimb. Întotdeauna va veni cineva care să ocupe celelalte locuri de muncă. Vreau să vorbesc cu o persoană care înţelege. Dar o simplă discuţie nu este suficientă pentru a reda întreaga semnificaţie. Aş vrea să îţi pot arăta efectiv ce înseamnă acest lucru.

— Eu… Cred că nu înţeleg.

— Vei înţelege.

Portretul unei femei (Bellatrix IV): Îmbrăcămintea îi era demodată de douăzeci de ani. Stătea lângă o fereastră, zâmbind în lumina de aur a unui soare nepictat.

Mergeţi cu Ashton Clark (nu erau date despre locaţie): Un bărbat în vârstă. Salopeta de lucru îi era demodată de două sute de ani. Se pregătea să se deconecteze singur de la un echipament masiv de lucru. Maşinăria era atât de mare că nu îţi puteai da seama ce era cu adevărat.

— E ceva care mă nedumereşte, Katin. Familia mea, cel puţin cea din partea tatălui, este din Pleiade. Cu toate acestea, am crescut vorbind, în propria casă, ca un locuitor al Constelaţiei Dragonului. Tatăl meu făcea parte din nucleul dur al vechii gărzi din Pleiade, care încă mai păstrează atât de multe idei moştenite de la strămoşii lor de pe Pământ şi din Dragon; numai că era vorba de un Pământ mort deja de cincizeci de ani în momentul în care primii dintre aceşti pictori au pus mâna pe o pensulă. Când

mă voi hotărî să întemeiez o familie stabilă, copiii mei vor vorbi probabil la fel. Nu ţi se pare ciudat că tu şi eu suntem probabil mai apropiaţi decât sunt eu de, să zicem, Tyÿ şi Sebastian?

— Eu sunt de pe Lună, îi reaminti Katin. Cunosc Pământul numai datorită vizitelor prelungite pe care le-am făcut acolo. Nu este planeta mea.

Lorq îi ignoră remarca.

— Sunt situaţii în care eu, Tyÿ şi Sebastian suntem foarte asemănători. La nivelul sensibilităţii fundamentale şi definitorii, noi trei suntem mai apropiaţi decât sunt eu de tine.

Din nou, lui Katin îi trebui o secundă stânjenitoare ca să priceapă agonia care se vedea pe chipul distrus al lui Lorq.

— Unele dintre reacţiile noastre într-o anumită situaţie sunt mai previzibile pentru noi decât pentru tine; da, ştiu că asemănările nu merg mai departe.

Lorq făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu eşti de pe Pământ, Katin, dar Şoarecele este. La fel şi Prince. Unul este o haimana; celălalt este… Prince Red. Există între ei o relaţie asemănătoare cu cea dintre mine şi Sebastian? Ţiganul mă fascinează. Nu îl înţeleg. Nu în modul în care cred că te înţeleg pe tine. Nu îl înţeleg nici pe Prince.

Portretul unui purtător de plasă. Katin se uită la dată: acel purtător de plasă, cu trăsăturile lui gânditoare de negroid, cernuse ceţurile cu două sute optzeci de ani în urmă.

Portretul unui tânăr. Contemporan, da. Stătea în picioare în faţa unei păduri de… copaci? Nu. Erau orice altceva, numai copaci nu.

— La mijlocul secolului XX, în 1950 ca să fiu mai exact, zise Katin şi îl privi pe căpitan, exista o ţărişoară pe Pământ, numită Marea Britanie, care, în conformitate cu sondajele, avea cam cincizeci şi şapte de dialecte ale limbii engleze reciproc incomprehensibile. Mai exista de asemenea o ţară mare, numită Statele Unite, cu o populaţie de aproape patru ori mai numeroasă decât cea a

Marii Britanii şi cu o suprafaţă de peste şase ori mai mare. Existau variante de accentuare a cuvintelor, dar în numai două mici enclave alcătuite din mai puţin de douăzeci de mii de oameni se vorbea într-un mod ce ar fi putut fi definit ca reciproc incomprehensibil cu limba standard. Am apelat la aceste două exemple pentru a-mi susţine punctul de vedere deoarece în ambele ţări se vorbea, de fapt, aceeaşi limbă.

Portretul unui copil plângând
(2852 d.H. Vega IV).
Portretul unui copil plângând
(3052 d.H. New Brazillia II).

— Ce *vrei* să spui, Katin?

— Statele Unite au fost produsul acelui cumul de explozii informaţionale, al deplasărilor de populaţie, al transferurilor de date, al dezvoltării producţiei cinematografice, al emisiunilor de radio şi de televiziune, care au standardizat limbajul şi modul de gândire, dar, cu toate acestea, nu gândirea în sine, ceea ce însemna că o persoană A se putea înţelege nu numai cu o persoană B, dar la fel de bine şi cu persoanele X, W şi Y. Oamenii, informaţiile şi ideile se disemineazǎ astăzi în toată galaxia mult mai repede decât o făceau pe teritoriul Statelor Unite în 1950. Potenţialul de înţelegere este comparativ mai mare. Tu şi eu ne-am născut aproape la marginile opuse ale galaxiei. Cu excepţia unui sfârşit de săptămână pe care l-am petrecut la Universitatea Dragonului din Centauri, acum mă aflu pentru prima dată în afara sistemului solar. Cu toate acestea, noi doi, din punctul de vedere al structurii informaţionale, suntem mult mai apropiaţi decât erau un locuitor din Cornwall şi unul din Ţara Galilor cu o mie de ani în urmă. Aminteşte-ţi acest lucru când îl judeci pe Şoarece sau pe Prince Red. Deşi Marele Şarpe se încolăceşte în jurul coloanei sale pe o sută de planete diferite, oamenii din Pleiade şi din Coloniile Exterioare îl recunosc; stilul de realizare a mobilei din Republica Vega

spune acelaşi lucru despre proprietarii ei şi aici şi în altă parte; Ashton Clark are aceeaşi semnificaţie atât pentru mine, cât şi pentru tine. Morgan l-a asasinat pe Underwood şi astfel a devenit parte a experienţei amândurora… spuse Katin şi se opri, deoarece Lorq se încruntase.

— Vrei să spui că Underwood l-a asasinat pe Morgan.

— Oh, da, desigur… Asta am vrut să spun… bălmăji el şi se vedea cum stânjeneala îi îmbujorase obrajii. Da… Dar n-am intenţionat să…

Printre tablouri, se apropia de ei o femeie în alb. Părul îi era aranjat într-o coafură înaltă, argintie.

Era zveltă.

Era în vârstă.

— Lorq! zise ea şi îşi întinse braţele spre el. Iepuraş mi-a spus că eşti aici. Mă gândeam să mergem sus, în biroul meu.

„Desigur”, îşi zise Katin. Cele mai multe dintre fotografiile cu ea pe care ar fi putut să le vadă, fuseseră făcute cu cincisprezece, douăzeci de ani înainte.

— Cyana, îţi mulţumesc. Am fi putut veni noi sus. Dar nu am vrut să te deranjăm. Poate că erai ocupată. N-o să dureze mult.

— Prostii. Veniţi amândoi. Analizam ofertele pentru o jumătate de tonă de sculpturi luminoase de pe Vega.

— Din perioada Republicii? întrebă Katin.

— Din păcate, nu. În acest caz, am fi putut scăpa uşor de ele. Dar acestea sunt cu o sută de ani prea recente pentru a valora ceva. Veniţi.

În timp ce îi conducea printre tablourile agăţate pe pereţi, se uită în jos, la brăţara lată din metal care îi acoperea racordul de la încheietura mâinii. Unul dintre microcadrane emitea o lumină intermitentă.

— Scuză-mă, tinere, zise Cyana, întorcându-se spre Katin. Ai cumva la tine… vreun recorder?

— Da… da, am.

— O să te rog să nu îl foloseşti aici.

— Ah, nici nu intenţionam să…

— În ultima vreme mai puţin, dar am avut de multe ori probleme cu asigurarea confidenţialităţii, zise femeia şi aşeză o mână ridată pe braţul lui. Există un câmp de ştergere automată care va îndepărta toate datele din recorder dacă acesta va fi activat.

— Katin face parte din echipajul meu, Cyana. Dar e un echipaj foarte diferit de cel pe care l-am avut anterior. Nu mai există secrete între noi.

— Aşa am presupus şi eu, zise femeia şi îşi retrase mâna, iar Katin o văzu cum cade pe brocartul alb.

Katin şi Lorq îşi ridicară privirile atunci când femeia spuse:

— Când am sosit la muzeu în această dimineaţă, am găsit un mesaj pentru tine de la Prince.

Cei trei ajunseră la capătul galeriei.

Cyana se întoarse iute spre Lorq.

— Te cred pe cuvânt că nu există secrete între voi.

Sprâncenele i se încruntară strălucitoare ca metalul.

Sprâncenele lui Lorq aveau culoarea metalului ruginit; linia lor era întreruptă de cicatrice. „Totuşi”, îşi zise Katin, „aceasta trebuie să fie una dintre trăsăturile lor ereditare”.

— E pe Vorpis?

— N-am idee.

Uşa se deschise, iar cei trei trecură în următoarea încăpere.

— Dar ştie că eşti aici. Nu asta contează cel mai mult?

— Am aterizat pe astrodrom cu o oră şi jumătate în urmă. Plec în seara asta.

— Mesajul a sosit acum aproximativ o oră şi douăzeci şi cinci de minute. Semnalele de identificare a sursei au fost în mod convenabil bruiate astfel încât operatorii să le poată urmări cu mare greutate. Încă întâmpină dificultăţi cu localizarea…

— Nu te osteni… îi spuse Lorq Cyanei, după care i se adresă lui Katin. Mă întreb ce vrea să-mi spună de data asta.

— Vom afla destul de repede, zise Cyana. Ai afirmat că nu există secrete. Totuşi, aş prefera să vorbesc în biroul

meu.

În galerie, domnea o mare dezordine: un spaţiu de depozitare sau materiale încă neselectate pentru o expoziţie.

Katin vru să întrebe, dar Lorq i-o luă înainte:

— Cyana, ce sunt toate vechiturile astea?

— Cred că…

Femeia se uită la data imprimată cu aur prin procedee de decalcomanie pe cutia veche de lemn – 1923: Aeolian Corporation.

— Da, este o colecţie de instrumente muzicale din secolul XX. Acesta este un *ondes* Martenot, inventat de compozitorul francez cu acelaşi nume în 1942. Aici avem, spuse ea şi se aplecă să citească eticheta, un pian mecanic Duo Arts fabricat în 1931. Iar acest obiect este aparatul automat care imită sunetul viorii, Mills Violano-Virtuoso, realizat în 1916.

Katin privi prin capacul de sticlă din partea frontală a violanei.

Coarde şi ciocane, clape, sisteme de activare de la distanţă şi pene atârnau în umbră.

— Cum funcţiona?

— Era instalat în baruri şi în parcuri de distracţii. Oamenii introduceau o monedă şi aparatul începea să cânte automat la vioara aflată pe standul de acolo, cu acompaniamentul unui pian mecanic programat pe un sul perforat de hârtie.

Cyana îşi puse unghia de argint pe o listă cu titluri.

— *Balul Fanfaronilor din Darktown.*

Cei trei continuară să meargă printre grămezile de teremine, banjouri Encore şi flaşnete.

— Unii dintre noii noştri specialişti pun la îndoială preocuparea institutului faţă de secolul XX. Aproape una din patru galerii ale noastre îi este dedicată, zise Cyana, încrucişându-şi mâinile pe brocart. Probabil nu le convine faptul că acest secol a reprezentat preocuparea tradiţională a oamenilor de ştiinţă timp de opt sute de ani; refuză să accepte ceea ce este atât de evident. La

începutul acelui secol uimitor, omenirea era formată din mai multe societăţi care trăiau pe o singură planetă; la sfârşitul lui, devenise deja ceea ce suntem noi acum: o societate omogenizată informaţional care trăia pe mai multe planete. De atunci, numărul planetelor a crescut; omogenitatea noastră informaţională şi-a schimbat de mai multe ori natura, a trecut prin câteva evenimente catastrofice, dar în linii mari a rămas aceeaşi. Interesul academic trebuie să se concentreze asupra perioadei în care omul s-a transformat substanţial: secolul în care am devenit ceea ce suntem.

— Nu mă interesează trecutul, spuse Lorq. Nu am timp pentru aşa ceva.

— Pe mine mă intrigă, zise Katin. Vreau să scriu o carte; probabil va trata acea perioadă.

Cyana se uită la el.

— Chiar vrei? Ce fel de carte?

— Un roman, cred.

— Un roman?

Treceau pe sub ecranul de afişare a anunţurilor: cenuşiu.

— Vrei să scrii un roman. Fascinant! Cu câţiva ani în urmă am avut un prieten anticar ce a încercat să scrie un roman. Nu a terminat decât primul capitol. Dar a spus că a fost o experienţă foarte relevantă care i-a dat posibilitatea să vadă din interior cum se derulează exact procesul de scriere.

— De fapt, lucrez la el de ceva timp, preciză Katin.

— Minunat. Poate, dacă îl termini, îi vei permite Institutului să realizeze o înregistrare psihică sub hipnoză a experienţei tale creative. Avem o maşină de tipărit funcţională din secolul al XXII-lea. Poate vom imprima câteva milioane de exemplare şi le vom distribui, împreună cu un documentar psihoramic de analiză, bibliotecilor şi altor instituţii educaţionale. Sunt sigură că pot stârni interesul celor din consiliul de administraţie.

— Nu m-am gândit niciodată să o tipăresc… zise Katin.

Ajunseră la următoarea galerie.

— Singurul mod în care poţi face asta este la Institutul Alkane. Ţine minte acest lucru.

— Aşa… voi face.

— Când aveţi de gând să faceţi ordine în toată harababura asta, Cyana?

— Dragă nepoate, avem mult mai mult material decât putem expune. Trebuie să stea undeva. În muzeu sunt peste o mie două sute de galerii publice şi şapte sute de galerii particulare. Precum şi trei mii cinci sute de spaţii de depozitare. Cunosc destul de bine conţinutul celor mai multe dintre acestea. Dar nu pe tot.

Se plimbau pe sub ogive. Vertebrele se arcuiau spre tavan. Luminile reci care cădeau din plafon proiectau umbra dinţilor şi al alveolelor pe piedestalul de bronz pe care se afla un craniu de mărimea şoldului unui elefant.

— Pare un exponat de osteologie reptiliană, pentru comparaţia între Pământ şi… spuse Katin, uitându-se atent prin cutiile toracice. Nu îmi dau seama de unde provine lucrul acesta.

Omoplat, pelvis, claviculă…

— Cât de departe e biroul tău, Cyana?

— Cam opt sute de metri în linie dreaptă, aşa cum zboară arolatul. Luăm următorul ascensor.

Merseră prin galeria cu ogive până ajunseră la lift.

Ascensorul în spirală îi ridică zeci de etaje.

Un coridor de alamă.

Un alt coridor, cu un perete de sticlă…

Katin simţi cum i se taie răsuflarea: tot oraşul Phoenix se desfăşura sub ei, de la turnurile centrale la cheiurile înconjurate de ceaţă. Deşi clădirea Institutului Alkane nu mai deţinea recordul de înălţime din galaxie, era de departe cea mai înaltă construcţie din oraş.

O rampă se curba în centrul clădirii. De-a lungul peretelui de marmură, atârnau cele şaptesprezece pânze din secţiunea Dehay, *Sirius Inferior.*

— Acestea sunt…

— Falsurile reproducerilor moleculare ale lui Nyles Folvin, făcute în anul 2800 pe Vega. Mult timp au fost mai

celebre decât originalele, care sunt expuse jos, în Camera Verde Sudică. Dar aceste falsuri au o istorie atât de bogată, încât Iepuraşul a hotărât să le expună aici.

Încă o uşă.

— Am ajuns, zise Cyana.

Uşa se deschise în întuneric.

— Acum, nepoate… zise femeia, iar, când păşiră înăuntru, trei fascicule de lumină, emise de undeva de sus, îi înconjurară proiectându-se pe covorul negru. Eşti atât de bun să-mi explici de ce te-ai întors? Şi ce e toată povestea asta cu Prince?

Se întoarse spre Lorq.

— Cyana, vreau o altă novă, spuse căpitanul.

— Poftim?

— Ştii că a trebuit să abandonez prima expediţie. Voi încerca din nou. Nu am nevoie de o navă specială. Ne-am dat seama de asta ultima dată. Am un echipaj nou; şi tactici noi.

Reflectoarele îi urmăreau de-a lungul covorului.

— Dar, Lorq…

— Înainte, făcusem o planificare meticuloasă, mecanismele erau bine unse, angrenate, puse în mişcare de propria noastră încredere în meticulozitatea de care am dat dovadă. Acum, nu suntem decât o bandă de şobolani disperaţi şi avem în mijlocul nostru un Şoarece; iar singurul lucru care ne animă este propria mea indignare. Dar e greu să fugi de aşa ceva, Cyana.

— Lorq, nu poţi pur şi simplu să pleci din nou şi să repeţi…

— Şi căpitanul s-a schimbat, Cyana. Înainte, *Roc* naviga cu o jumătate de om, un om care cunoştea numai victoria. Dar acum sunt un om întreg. Cunosc la fel de bine şi înfrângerea.

— Dar ce vrei de la mine…

— Institutul Alkane a studiat la un moment dat o stea. Era pe punctul de a se transforma într-o novă. Vreau să-mi spui numele ei şi data probabilă de explozie.

— Şi ai de gând să pleci aşa, pur şi simplu? Şi ce se

întâmplă cu Prince? El ştie de ce cauţi nova?

— Nu îmi pasă absolut deloc. Spune-mi numele stelei, Cyana.

Şovăiala i se vedea pe trăsăturile emaciate. Femeia atinse ceva pe brăţara de argint.

O nouă lumină apăru:

Din podea se ridică un panou de control cu o mulţime de butoane. Cyana se aşeză pe banca ce apăru tot atunci şi examină luminile indicatoare.

— Nu ştiu dacă e bine ceea ce fac, Lorq. Indignare spui? Dacă decizia nu ar afecta în atât de mare măsură viaţa mea şi pe a voastră, aş fi bucuroasă să îţi dau informaţiile pe care le ceri. Mulţumită lui Aaron am ajuns custode aici.

Atinse consola, iar deasupra lor apărură…

— Până acum am fost la fel de bine primită în casa lui Aaron Red pe cât am fost în aceea a propriului meu frate. Dar lucrurile au evoluat până într-un punct din care acest lucru s-ar putea să nu mai fie posibil. M-ai adus chiar în această situaţie: să fiu nevoită să iau o decizie care va pune capăt unei perioade de mare relaxare şi calm pentru mine.

…stelele.

Katin îşi dădu dintr-odată seama de adevăratele dimensiuni ale camerei. La o distanţă de aproximativ cincisprezece metri, alcătuită din puncte de lumină, atârna rotindu-se o proiecţie holografică a galaxiei.

— Avem acum în derulare câteva expediţii de cercetare. Nova pe care ai ratat-o a fost acolo.

Cyana atinse un buton, iar o stea dintre miliarde de alte stele străluci atât de intens, încât Katin îşi strânse pleoapele. După aceea, nova îşi reduse strălucirea, iar pe structura sub formă de cupolă apărură din nou stelele.

— În momentul de faţă, avem o expediţie ce supraveghează o acumulare de…

Se opri.

Se întinse şi deschise un mic sertar.

— Lorq, mă îngrijorează toată povestea asta…

— Continuă, Cyana. Am nevoie de numele stelei. Vreau o

înregistrare cu coordonatele ei galactice. Îmi vreau soarele.

— Voi face tot ce pot ca să ţi-l dau. Dar, mai întâi, va trebui să-i faci pe plac unei femei în vârstă.

Cyana scoase din sertar, spre surprinderea lui Katin, căruia i se opri în gât exclamaţia de mirare, un pachet de cărţi.

— Vreau să văd ce spun cărţile de Tarot, spuse mătuşa lui Lorq.

— Mi s-a citit deja în cărţi pentru această misiune. Dacă îmi pot dezvălui coordonatele galactice de care am nevoie, e în regulă. Altfel, nu am timp de ele.

— Mama ta era de pe Pământ şi întotdeauna arăta acea neîncredere vagă a pământenilor faţă de misticism, deşi îi recunoştea raţional beneficiile. Sper că semeni cu tatăl tău.

— Cyana, mi s-a dat deja în cărţi. O a doua citire nu îmi poate spune nimic nou.

Cyana aranjă cărţile în evantai, cu faţa în jos.

— Poate au să îmi spună mie ceva. Oricum, nu vreau să-ţi citesc în toate cărţile. Alege numai una.

Katin îl privi pe căpitan cum trage o carte şi se întrebă dacă acele cărţi o avertizaseră cu privire la după-amiaza sângeroasă petrecută în Chronaiki Plaza cu un sfert de secol în urmă.

Pachetul nu era unul obişnuit, tridimensional, ca cel al lui Tyÿ. Imaginile erau desenate. Cărţile erau galbene, puteau foarte bine să fie din secolul al XVII-lea sau chiar de mai înainte.

Pe cartea lui Lorq, un cadavru dezbrăcat atârna de un copac, legat cu o sfoară de glezne.

— *Spânzuratul,* spuse Cyana şi închise pachetul. Inversat. Ei bine, nu pot spune că sunt surprinsă.

— Cyana, *Spânzuratul* nu semnifică acumularea unor importante cunoştinţe spirituale?

— *Inversat,* îi reaminti femeia. Vor fi obţinute cu un preţ mare, adăugă ea, după care luă cartea şi o puse împreună cu restul pachetului înapoi în sertar. Acestea sunt

coordonatele stelei de care ai nevoie.

Apăsă pe alt buton.

O panglică de hârtie se înfăşură în palma ei. Dinţi minusculi de metal o perforară. O ridică să o citească.

— Toate coordonatele sunt aici. O ţinem sub observaţie de doi ani. Ai noroc. Momentul exploziei a fost estimat peste zece sau cincisprezece zile.

— Foarte bine, zise Lorq, luând banda de hârtie. Vino, Katin.

— Dar cum rămâne cu Prince, căpitane?

Cyana se ridică de pe bancă.

— Nu vrei să îţi vezi mesajul?

Lorq se opri.

— Dă-i drumul.

Katin observă cum ceva prinde viaţă pe chipul lui Lorq. Se deplasă spre consolă, în timp ce Cyana căuta fişierul în care se afla mesajul.

— L-am găsit, zise ea şi apăsă pe buton.

Din cealaltă parte a camerei, Prince se întoarse spre ei.

— Ce dracu' – spuse vocea lui Prince, în timp ce mâna învelită în mănuşa neagră lovi o cupă de cristal şi suportul ei gravat în relief de pe masă – îţi închipui că faci, Lorq?

Mâna lui Prince se retrase; pumnalul şi bastonul de lemn sculptat căzură zăngănind pe podea în cealaltă parte a încăperii.

— Cyana, şi tu îl ajuţi, nu-i aşa? Eşti o căţea nerecunoscătoare. *Sunt* supărat. *Sunt* furios! Eu sunt Prince Red – eu reprezint Dragonul! Sunt un Şarpe infirm, dar vă voi strânge de gât!

Prince îşi încordă degetele negre pe faţa de masă din damasc, iar dedesubtul ei se auzi cum lemnul se făcea ţăndări.

Katin îşi reprimă uimirea pentru a doua oară.

Mesajul era o proiecţie 3-D. Printr-o fereastră care nu se vedea prea clar din spatele lui Prince, peste micul dejun spulberat, intra lumina dimineţii unei stele – probabil a Soarelui.

— Pot face orice, orice vreau. Iar voi încercaţi să mă

împiedicaţi, spuse Prince, aplecându-se peste masă.

Katin se uită la Lorq, apoi la Cyana Morgan.

Mâna ei palidă, cu venele reliefate, îşi prinse veşmântul din brocart.

Lorq, cu faţa brăzdată de cicatrici şi cu pumnii strânşi, se sprijini de punctul de control; între două degete ţinea un comutator.

— M-ai insultat, Lorq. Pot să-ţi fac foarte mult rău, pur şi simplu din capriciu. Îţi aduci aminte de petrecerea aia când am fost obligat să îţi sparg capul ca să te învăţ bunele maniere? Probabil nici nu-ţi mai aminteşti de tânărul pe care l-ai adus cu tine – neinvitat, aş putea adăuga – la mica mea serată. Numele lui era Brian Anthony Sanders, un tânăr banal, bădăran, stupid şi insuportabil. Chiar înainte de a fi prezentaţi, a făcut unele comentarii insultătoare cu privire la mâna mea. Am râs şi nu le-am luat în seamă, aşa cum am învăţat să fac. Chiar am reacţionat politicos, am răspuns întrebărilor lui grosolane ca şi cum nu ar fi avut nicio importanţă. Dar nu le-am uitat niciodată. După petrecere, când s-a întors la universitate, şi-a găsit bursa anulată şi a fost acuzat că a trişat la examenele finale din semestrul anterior, motiv pentru care, şi sunt bucuros să o spun, a fost imediat exmatriculat. După cinci ani, pentru că încă nu uitasem, l-am pus pe un contabil să viziteze firma unde lucra atunci. O săptămână mai târziu, a fost concediat pentru delapidarea câtorva mii de lire sterline de la angajatorii lui şi a fost condamnat la trei ani de muncă forţată din această cauză. În loc de detenţie, după câte am auzit, îşi susţinuse încontinuu nevinovăţia, până când a ajuns bătaia de joc a celorlalţi deţinuţi. Cinci ani mai târziu, ţin minte că deja nu o mai ducea atât de bine (probabil ţi-l aminteşti ca pe un tânăr mai degrabă corpolent; între timp, se transformase într-un bărbat numai piele şi os), când i-am pus din nou pe oamenii mei să-l vâneze, nu a fost deloc greu să îi plaseze în secret nişte droguri în blocul de nefamilişti în care locuia, astfel că a fost aruncat în stradă şi de acolo. Doi ani după aceea, când m-am hotărât să dedic încă o oră din timpul meu

pentru a vedea ce puteam face pentru a-i distruge şi mai rău viaţa, am descoperit că tot nu avea unde să locuiască şi că începuse să aibă probleme serioase cu băutura. Şi să vezi ironia sorţii: când am dat de el chiar într-un şanţ lângă autostrada ce ducea la nişte hangare de depozitare din spatele astrodromului, dormea într-un container de tablă care fusese odată utilizat pentru a transporta un cuplaj de turbină intra-atmosferică fabricat de Red-Shift. Iar undeva, într-un accident ce avusese loc între timp, îşi pierduse trei degete de la mâna stângă; pentru asta, trebuie să mă crezi, nu sunt deloc responsabil. Dar atunci, nu mai avea pur şi simplu niciun ban pentru a merge să le înlocuiască. În acel moment, nu a fost prea greu să îi orientez interesul exact spre acele droguri din cauza cărora rămăsese, de fapt, fără locuinţă – o tânără femeie plătită de mine l-a dus într-un apartament adevărat timp de o lună, i-a administrat zilnic doze mari de droguri, apoi a dispărut şi l-a lăsat din nou în stradă, ca să îşi amintească de ea numai prin prisma dependenţei astfel dobândite. Ultima dată când am făcut o verificare, de fapt, cu numai trei luni în urmă, am aflat că, după o spectaculoasă carieră de recidivist, încercând să facă rost de bani pentru viciul de care nu mai putea scăpa, Brian Anthony Sanders a murit, acum mai puţin de un an, de frig, într-o fundătură dintr-un oraş lipsit de importanţă, cu câteva milioane de locuitori, pe o planetă îngheţată aflată la mii de ani-lumină de tine sau de mine, fără îndoială blestemându-i pe zeii hazardului care i-au compromis toate planurile de a-şi asigura o viaţă fericită – ca şi cum ar fi fost în mod special alergic la… ghinionul care îl distrugea. Gândul că în toată acea nenorocire eu am reprezentat factorul perturbator continuu îmi dă o senzaţie minunată, revigorantă, Lorq. Într-adevăr, e ceva la care toată lumea se gândeşte: să îi facă pe bădărani şi pe neghiobi să plătească pentru neghiobia lor tot restul vieţii. Ei bine, s-a întâmplat că m-am născut suficient de puternic pentru a pune lucrurile în aplicare. Te asigur că sentimentul de satisfacţie este la fel de intens pe cât îţi poţi imagina. Cu totul, nu am avut nevoie de mai mult de

cinci ore, întinse pe parcursul unui întreg deceniu. Totuşi, în momentele mele mai grandioase, mă simt îndreptăţit să afirm că… *eu* l-am ucis! Înţelegi, am mai făcut asta cu alte peste douăzeci de persoane care, de-a lungul anilor, m-au enervat aşa cum a făcut-o el. Nici nu costă chiar atât de mult, iar satisfacţia e foarte mare. Acum, ţine minte acest lucru, Lorq Von Ray: însăşi prezenţa ta reprezintă o insultă pentru mine. Voi face tot ce este posibil pentru ca această insultă să nu rămână nepedepsită. Sunt pregătit să petrec mult mai mult timp, pe o perioadă mult mai scurtă, pentru a te ucide!

Cyana Morgan se uită dintr-odată la nepotul ei şi îi văzu mâna pe comutator.

— Lorq, ce faci…?

Femeia îl prinse de încheietura mâinii; Lorq o apucă la rândul lui de încheietură şi îi desprinse mâna de a lui.

— Ştiu mult mai multe despre tine decât ultima dată când ţi-am trimis un mesaj, spuse Prince de la masă.

— Lorq, ia mâna de pe comutator! insistă Cyana. Lorq… îi zise ea, iar din cauza frustrării, vocea i se frânse.

— Ultima dată când ţi-am vorbit, am spus că te voi opri. Acum îţi spun că, dacă e nevoie să te ucid pentru a te opri, o voi face. Pe data viitoare, spuse Prince, iar mâna lui înmănuşată se îndreptă spre el.

Degetul arătător îi tremura…

În timp ce Prince dispărea de pe ecran, Cyana se eliberă din strânsoarea mâinii lui Lorq. Comutatorul făcu clic în poziţia decuplat.

— *Ce* îţi închipui că faci?

— Căpitane…?

Dedesubtul stelelor care se roteau se auzi râsul lui Lorq.

Cyana vorbea nervoasă:

— Ai trimis mesajul lui Prince prin sistemul public de anunţuri! Acel nebun blasfemiator a fost văzut pe fiecare ecran din institut!

Furioasă, lovi placa de acţionare.

Luminile indicatoare se diminuară.

Panoul de control şi banca se retraseră în podea.

— Mulţumesc, Cyana. Am obţinut ceea ce am vrut.

Un agent de pază al muzeului năvăli în încăpere. Un fascicul de lumină căzu pe el atunci când bărbatul păşi peste pragul uşii.

— Vă rog să mă scuzaţi, îmi pare foarte rău, dar a fost... numai o clipă.

Agentul de pază apăsă pe dispozitivul de comunicare de la încheietura mâinii.

— Cyana, ţi-ai pierdut minţile, sau ce e cu tine?

— Pentru Dumnezeu, Iepuraş. A fost un accident.

— Un accident! Era Prince Red, nu-i aşa?

— Desigur că el a fost. Ştii ce, Iepuraş...

Lorq îl prinse pe Katin de umăr.

— Vino.

Îl lăsară pe agentul de pază/Bunny să se certe cu Cyana.

— De ce...? întrebă Katin de lângă umărul căpitanului.

Sub Sirius #11 (falsul lui Folvin) strălucea într-o cascadă purpurie în spatele lui.

— Ţi-am spus că nu-ţi pot spune încă ce am vrut să fac. Poate că asta ţi-a demonstrat ceva. Vom merge să-i luăm pe ceilalţi.

— Cum îi vom găsi? Încă mai rătăcesc prin muzeu.

— Crezi?

Lorq o luă din loc.

În galeriile inferioare era haos.

— Căpitane...

Katin încercă să-şi imagineze miile de turişti care fuseseră martorii izbucnirii furibunde a lui Prince; îşi reaminti confruntarea lor iniţială din *Roc.*

Vizitatorii mişunau pe podeaua de onix a Salonului FitzGerald.

„Dacă asta e idea lor despre o nouă operă de artă...”

„Să o prezinţi aşa, fără niciun anunţ, nu cred că a fost foarte...”

„Dar mie mi s-a părut foarte reală!”

Alegoriile iridiscente ale geniului secolului XX scăldau în lumină pereţii boltiţi. Copiii sporovăiau cu părinţii lor.

Studenţii flecăreau unii cu alţii. Lorq merse printre ei, urmat îndeaproape de Katin.

Coborâră scările în spirală, până în holul de deasupra capului de dragon.

O creatură neagră fâlfâi deasupra mulţimii, după care fu trasă înapoi.

— Ceilalţi trebuie să fie cu el, strigă Katin, arătându-l pe Sebastian.

Katin cobora pe lângă falca de piatră a dragonului. Lorq i-o luase înainte pe dalele albastre.

— Căpitane, tocmai l-am văzut pe…

— Prince Red, la fel ca în navă…

— Pe ecranele de anunţuri, a fost…

— A fost peste tot în muzeu. Ne-am întors…

— Aici ca să te găsim…

— Când te întorci. Căpitane, ce…

— Să mergem, zise Lorq şi îi opri pe gemeni punând câte o mână pe umărul fiecăruia. Sebastian! Tyÿ! Trebuie să ne întorcem la debarcader şi să îl luăm pe Şoarece.

— Şi să plecăm de pe planeta asta, spre nova noastră!

— Prima dată să ajungem la debarcader. După aceea, vom discuta unde mergem în continuare.

Îşi făcură loc spre galeria cu ogive.

— Cred că ar trebui să plecăm înainte ca Prince să ajungă aici, spuse Katin.

— De ce? întrebă Lorq.

Katin încercă să înţeleagă ce se ascundea în spatele chipului căpitanului.

Era de nepătruns.

— Trebuie să sosească un al treilea mesaj. Îl voi aştepta.

Apoi, ajunseră în grădina zgomotoasă şi aurie.

— Mulţumesc, doctore, zise Alex.

Bărbatul îşi masă braţul: îşi strânse pumnul, îl flexă, îşi îndoi încheietura.

— Hei, puştiule, zise el, întorcându-se spre Şoarece. Ştii ceva, chiar te pricepi să interpretezi la syrynx. Îmi pare rău că unitatea medicală a sosit chiar în mijlocul

reprezentaţiei. Dar îţi mulţumesc oricum.

Îi zâmbi, după care se uită la ceasul de pe perete.

— Cred că îmi voi face tura până la urmă. *Malakas!* strigă el şi o luă în jos, printre plasele zornăitoare.

Leo îl întrebă trist:

— Acum deoparte îl pui?

Şoarecele trase de cureaua sacului şi ridică din umeri.

— Poate că o să interpretez şi mai târziu.

Îşi trecu braţul pe sub curea. După aceea, degetele îi coborâră pe pliurile din piele.

— Ce s-a întâmplat, Leo?

Pescarul îşi vârî mâna stângă în buzunarul pantalonilor murdari.

— Tu chiar acum pe mine foarte nostalgic m-ai făcut, băiete, zise Leo, după care îşi băgă în buzunar şi mâna dreaptă. Deoarece atâta timp a trecut şi tu doar un băiat nu mai eşti.

Leo se aşeză pe trepte. Un zâmbet i se putea vedea pe buze.

— Eu aici fericit nu sunt, cred. Poate timpul să plec este. Nu-i aşa? zise el şi dădu aprobator din cap. Da.

— Chiar crezi asta? zise Şoarecele şi se întoarse ca să-l privească în ochi. De ce acum?

Leo îşi strânse buzele. Expresia aceea era cumva la fel de relevantă ca o ridicare din umeri.

— Când văd lucrurile vechi, ştiu cât de mult am nevoie de nou. Pe lângă asta, de mult timp să plec m-am gândit.

— Unde vrei să te duci?

— Spre Pleiade.

— Dar tu eşti din Pleiade, Leo. Am crezut că vrei să vezi ceva nou.

— Mai mult de o sută de planete în Pleiade sunt. Eu pe doar câteva am pescuit. Eu ceva nou vreau, da; dar, de asemenea, după aceşti douăzeci şi cinci de ani, acasă vreau.

Şoarecele se uită la trăsăturile aspre şi la părul spălăcit al lui Leo: familiaritate?

„O modelezi cum ai face cu o mască de ceaţă”, îşi zise

Şoarecele. „După aceea, o potriveşti pe faţa care trebuie să o poarte. Leo s-a schimbat atât de mult.”

Şoarecele, a cărui copilărie fusese atât de scurtă, îşi mai pierdu acum o parte din ea.

— Eu doresc numai noul, Leo. Nu aş vrea să merg acasă… chiar dacă aş avea una.

— Într-o zi, aşa cum eu tânjesc după Pleiade, tu Pământul sau Dragonul vei dori.

— Mda, zise Şoarecele şi îşi aranjă sacul pe umăr. Poate că o voi face. Şi de ce nu ar fi aşa, după douăzeci şi cinci de ani?

Răsună un ecou:

— Şoarece!

Se auzi din nou:

— Hei, Şoarece!

Şi din nou:

— Şoarece, eşti acolo?

— Hei! strigă Şoarecele, ridicându-se în picioare şi ducându-şi mâinile pâlnie la gură. Katin!

Când striga, vocea îi suna şi mai urât ca atunci când vorbea.

Înalt şi curios, Katin îşi făcu apariţia printre plase.

— Surpriză, surpriză. N-am crezut c-o să te găsesc. Mergeam de-a lungul debarcaderului şi i-am întrebat pe oameni dacă te-au văzut. Un individ mi-a spus că ai cântat aici.

— Şi-a terminat căpitanul treaba la Institutul Alkane? A obţinut ce voia?

— Şi ceva pe deasupra. Un mesaj de la Prince îl aştepta acolo. Căpitanul l-a difuzat prin sistemul de anunţuri publice, zise Katin şi începu să fluiere. Cumplit.

— Şi-a găsit nova?

— Da. Numai că mai aşteaptă ceva. Nu înţeleg ce.

— Şi, apoi, ne luăm zborul spre stea?

— Ba. Apoi, vrea să meargă în Pleiade. Avem de aşteptat mai multe săptămâni. Dar nu îmi cere să îţi spun ce vrea să facă acolo.

— În Pleiade? întrebă Şoarecele. Acolo o să fie nova?

Katin îşi întoarse palmele în sus.

— Nu cred. Poate se gândeşte că e mai sigur să-şi petreacă timpul într-un loc cunoscut.

— Aşteaptă o clipă! zise Şoarecele, întorcându-se spre pescar. Leo, poate căpitanul te va lua cu nava lui în Pleiade.

— Cum? întrebă uimit pescarul, iar bărbia pe care o ţinea sprijinită pe mâini îi alunecă.

— Katin, căpitanul Von Ray nu s-ar supăra să îl ducă pe Leo în Pleiade, nu-i aşa?

Katin încercă să se arate într-o oarecare măsură sceptic. Dar acest lucru se dovedi prea complicat, iar faţa îi rămase inexpresivă.

— Leo e un vechi prieten de-ai mei. Pe Pământ, când eram puşti, m-a învăţat să cânt la syrynx.

— Căpitanul are multe pe cap…

— Da, dar nu l-ar deranja dacă…

— Dar mult mai bine decât mine el cântă acum, exclamă Leo.

— Căpitanul sigur va fi de acord dacă i-aş cere eu.

— Eu cu căpitanul vostru probleme nu vreau să fac…

— Îl putem întreba amândoi, zise Şoarecele şi îşi împinse sacul la spate. Vino, Leo! Unde e căpitanul, Katin?

Katin şi Leo schimbară între ei priviri aşa cum fac adulţii care nu se cunosc, dar ajung să se întâlnească datorită entuziasmului tinerilor.

— Ei bine, să mergem!

Leo se ridică şi îi urmă pe cei doi.

Cu şapte sute de ani în urmă, primii colonişti de pe Vorpis au sculptat Esclaros de Nuages în marginea terasei de stâncă din Phoenix. Între danele de acostare ale vehiculelor de transport prin ceaţă şi debarcaderele unde andocau purtătorii de plase, treptele coborau în ceaţa albă. Acum, acestea erau ciobite şi uzate.

Văzând că în Phoenix, în timpul siestei de la amiază, nu era nimeni pe trepte, căpitanul ieşi printre zidurile brăzdate de vinişoare de cuarţ. Valuri peste valuri albe de

ceaţă se rostogoleau de la orizont, pe partea stângă cu nuanţe albăstrii de la umbră, pe partea dreaptă aurite de lumina soarelui, ca nişte miei zburdalnici.

— Hei, căpitane!

Lorq privi spre capul treptelor.

— Hei, căpitane, pot vorbi o clipă cu tine? întrebă Şoarecele, în timp ce cobora scările ca un crab, iar syrynxul îi sălta pe şold. Katin mi-a spus că vrei să mergi în Pleiade după ce plecăm de aici. Chiar acum am dat din întâmplare peste un cunoscut de pe Pământ, un vechi prieten. El m-a învăţat să cânt la syrynx, zise Şoarecele dând din cap. M-am gândit că, dacă tot mergem în acea direcţie, am putea cumva să-l ducem şi pe el acasă. A fost un prieten foarte bun al meu…

— În regulă, spuse căpitanul.

Şoarecelui mai că nu-i venea să creadă.

— Poftim?

— Sunt numai cinci ore până în Pleiade. Dacă se prezintă la navă la timp şi stă în cabina ta, din punctul meu de vedere nu e nicio problemă.

Şoarecele se scărpină pe ceafă.

— Ce grozav! Foarte bine, zise el şi începu să râdă. Mulţumesc, căpitane.

Şoarecele se întoarse şi urcă scările în fugă.

— Hei, Leo! strigă el şi sări ultimele trepte două câte două. Katin, Leo! Căpitanul spune că totul e în regulă.

Apoi strigă spre Lorq:

— Mulţumesc încă o dată!

Lorq mai coborî câteva trepte.

După un timp, se aşeză şi se sprijini cu umărul de zidul aspru.

Începu să numere valurile.

După ce numără câteva sute, se opri.

Soarele polar înconjura orizontul; mai puţine nuanţe aurii, mai multe albastre.

În ceaţa din faţa lui Lorq, apăreau chipuri care apoi se destrămau: Aaron Red; Dana; tatăl lui. Iar după aceea… un tânăr îndesat, plin de el, îmbrăcat într-o vestă nouă, gata

pentru petrecere; un australian rătăcitor, cinic faţă de tot ceea ce însemna fast şi putere.

„Prince l-a omorât pe unul dintre voi. Eu l-am ucis pe celălalt. Care dintre noi este un monstru mai mare…?”

Când zări plasa, mâinile îi alunecară în jos pe coapse şi i se opriră pe genunchii noduroşi.

Legăturile zăngăniră, lovindu-se de treptele de jos. După aceea, purtătorul se ridică în picioare, până la brâu în valurile albe ce se loveau de el. Flotoarele de ceaţă ridicau plasele. Cuarţul reflecta scântei albastre.

Lorq se sprijini de perete şi îşi înălţă capul.

Purtătorul cu părul negru urcă treptele, iar plasele din metal unduiau deasupra şi în spatele lui. Acestea loviră, zăngănind. Când mai avea de urcat câteva trepte, îşi scoase masca de ceaţă de pe faţă.

— Lorq?

Acesta îşi desfăcu mâinile.

— Cum m-ai găsit, Ruby? Ştiam că o vei face. Spune-mi, cum?

Ruby respira greu, neobişnuită cu greutatea pe care o ducea cu ea.

Şireturile dintre sâni i se întindeau şi slăbeau în ritmul respiraţiei.

— Când Prince şi-a dat seama că ai plecat de pe Triton, a trimis înregistrări în mai multe locuri unde ai fi putut ajunge. Cyana a fost numai una dintre ţinte. După aceea, m-a lăsat pe mine să primesc confirmarea mesajului recepţionat. Eram pe Planeta lui Chobe; aşa că, atunci când ai rulat înregistrarea la Institutul Alkane, am venit aici imediat, zise ea în timp ce plasele i se loveau de trepte. Odată ce am aflat că eşti pe Vorpis, în Phoenix… ei bine, a fost mult de lucru. Crede-mă, nu aş mai face-o încă o dată.

Ruby îşi puse mâna pe stâncă. Plasele zăngăneau.

— Îmi asum riscuri cu acest joc, Ruby. Ultima dată am încercat să îl joc cu ajutorul unui computer care stabilea mutările, zise el dând din cap. Acum îl joc cu mâinile, cu ochii şi cu urechile mele. Până acum nu e mai rău ca

înainte. Şi totul se desfăşoară mult mai repede. Întotdeauna mi-a plăcut viteza. Acesta e probabil singurul lucru care mă defineşte ca aceeaşi persoană pe care ai întâlnit-o prima dată.

— Prince mi-a spus ceva foarte asemănător cândva, demult, zise ea şi îşi ridică privirea. Faţa ta.

Durerea i se reflecta în ochi. Era suficient de aproape de Lorq pentru a-i atinge cicatricea. Mâna i se mişcă spre el, după care se retrase.

— De ce nu ai…? întrebă ea, dar se opri.

— Îmi este mai utilă aşa. Îi determină pe cei cu chipuri fine, netede, de pe aceste minunate planete noi, să mă servească.

— Ce fel de serviciu e acesta?

— Îmi reaminteşte de ce sunt aici.

— Lorq, zise Ruby, iar sentimentul de exasperare era tot mai clar în vocea ei. Ce faci? Ce crezi tu, sau familia ta, că puteţi câştiga din asta?

— Sper ca nici tu, nici Prince să nu aflaţi încă. Nu am încercat să ascund nimic. Dar vă trimit mesajul meu printr-o metodă mai degrabă arhaică. De cât timp crezi că are nevoie un zvon ca să ajungă de la mine la voi? întrebă Lorq, aşezându-se. Cel puţin o mie de oameni ştiu ce vrea Prince să facă. Le-am arătat mesajul lui în această dimineaţă. Nu mai există secrete, Ruby. Sunt multe locuri în care m-aş putea ascunde, dar într-un anumit loc rămân în văzul tuturor.

— Ştim că încerci să faci ceva care va distruge familia Red. Acesta este unicul lucru în care ai investi atât de mult timp şi efort.

— Aş vrea să-ţi spun că te înşeli, spuse Lorq. Dar tot nu ştii despre ce e vorba.

— Ştim că are ceva de-a face cu o stea.

Lorq dădu aprobator din cap.

— Lorq, vreau să strig la tine, să ţip: cine te crezi?

— Cine sunt eu să îi sfidez pe Prince şi pe frumoasa Ruby Red? *Eşti* frumoasă Ruby, iar eu stau singur în faţa frumuseţii tale, sub blestemul scopului meu. În ceea ce ne

priveşte pe noi, Ruby, planetele pe care am crescut nu ne-au pregătit cu adevărat pentru a ne îndeplini scopurile. Dacă supravieţuiesc, atunci o planetă, o sută de planete, un mod de viaţă va supravieţui. Iar dacă Prince supravieţuieşte… zise el, ridicând din umeri. Totuşi, poate nu *este* decât un joc. Ni se tot spune că trăim într-o lume lipsită de sens, că vieţile noastre nu au niciun fundament. Planete întregi sunt pe cale să se prăbuşească chiar acum în jurul nostru, iar eu nu vreau decât să mă joc. Lucrul pentru care am fost cu adevărat pregătit este să mă joc, să joc dur, cât de dur pot şi cu stil.

— Mă uimeşti, Lorq. Prince este atât de predictibil, spuse Ruby ridicând din sprâncene. Te surprinde? Eu şi Prince am crescut împreună. Dar tu eşti o necunoscută pentru mine. La acea petrecere, cu mulţi ani în urmă, când m-ai vrut, dorinţa făcea şi ea parte din joc?

— Nu… da… Sunt conştient că atunci nu ştiam regulile.

— Dar acum?

— Ştiu că unicul mod de a reuşi este să obţii singur ceea ce doreşti. Ruby, vreau ceea ce are Prince. Ba nu. Vreau să câştig ceea ce are Prince. Odată ce obţin ceea ce vreau, s-ar putea să-mi întorc spatele şi să arunc totul la gunoi. Dar vreau să câştig eu acel lucru. Ne luptăm, iar soarta câtor vieţi şi planete se va schimba? Da, ştiu toate acestea. Mi le-ai spus atunci: suntem oameni deosebiţi, chiar şi numai prin puterea pe care o avem. Dar, dacă aş încerca să mă gândesc tot timpul la acest lucru, aş fi ca paralizat. Aici sunt, în acest moment, în situaţia de faţă, cu toate aceste lucruri pe care trebuie să le fac. Tot ceea ce am învăţat, Ruby, este cum să joc. Orice fac – eu, persoana care sunt, care am devenit – trebuie să fac astfel încât să înving. Ţine minte asta. Mă simt dator să te avertizez. De aceea am aşteptat.

— Ce ai de gând să faci de simţi nevoia să te justifici atât de bombastic?

— Încă nu ştiu, zise Lorq râzând. Sună cam plictisitor, nu-i aşa? Dar este adevărat.

Ruby respiră adânc. Fruntea ei înaltă se încruntă atunci

când vântul îi suflă părul în faţă, peste umeri. Ochii îi erau umbriţi.

— Cred că sunt şi eu datoare să îţi dau acelaşi avertisment.

Lorq dădu aprobator din cap.

— Consideră că mi l-ai dat.

Ruby se ridică în picioare, lângă zid.

— Aşa o să fac.

— Bine.

După aceea, îşi dădu braţul înapoi, apoi îl smuci în faţă.

Treizeci de metri pătraţi de plasă metalică i se rotiră deasupra capului şi căzură pe el zornăind.

Legăturile i se prinseră de braţele ridicate şi îi făcură vânătăi. Lorq se clătină sub greutatea lor.

— Ruby…!

Aceasta îşi smuci înainte şi celălalt braţ, iar un alt strat de plasă căzu peste el.

Ruby se aplecă pe spate, iar plasele se strânseră, lovindu-l peste glezne. Lorq alunecă.

— Nu! Lasă-mă…

Printre ochiurile plasei, Lorq văzu că Ruby îşi pusese din nou masca: ochii îi erau ca nişte fragmente strălucitoare de sticlă; gura şi nările acoperite. Toată expresivitatea îi era definită de umerii fragili, de muşchii mici şi bine reliefaţi. Ruby se aplecă; pe stomac îi apărură cute. Circuitele adaptive îi amplificară de cinci sute de ori puterea braţelor. Lorq fu tras cu forţă în josul treptelor. Căzu şi se prinse de zid. Stânca şi metalul îi răniră braţele şi genunchii.

Puterea considerabilă a plasei avea ca urmare o precizie mai redusă de deplasare. Un val lovi plasa, iar Lorq se feri şi mai urcă două trepte. Însă Ruby lovi din nou; îl trase în jos încă patru trepte. Două dintre ele îl loviră în spate şi una în şold. Ruby continua să-l tragă în jos. Ceaţa îi mângâia pulpele picioarelor; femeia se îndrepta tot mai mult spre negurile sufocante. Se aplecă până când masca ei neagră ajunse la nivelul ceţii.

Lorq se trase din strânsoarea ei şi mai căzu cinci trepte.

Întins pe o parte, se prinse de plasă şi se ridică. Ruby se clătină pe picioare, dar Lorq simţi cum o altă margine de piatră îi zgârie umărul.

Bărbatul dădu drumul plaselor şi eliberă aerul pe care-l ţinea în piept. Încercă să evite o nouă lovitură.

Dar auzi strigătul de spaimă al lui Ruby.

Smucindu-se, îşi îndepărtă de pe faţă plasa şi deschise ochii. Se întâmpla ceva…

Ţâşni neagră, bătând din aripi printre ziduri.

Ruby îşi ridică un braţ încercând să o îndepărteze. Şi o perdea de plasă metalică se ridică de pe Lorq parcă explodând. Creatura se înălţă, ferindu-se. Peste douăzeci de kilograme de metal se prăbuşiră din nou în ceaţă. Ruby se clătină pe picioare şi dispăru.

Lorq mai căzu câteva trepte. Ceaţa îi atingea coapsele. Pâcla astringentă de arsenic îi produse ameţeli. Tuşi şi se prinse de o stâncă.

Creatura întunecată fâlfâia acum deasupra lui. Greutatea se ridică pentru o clipă; se târî în sus pe trepte, pe burtă. Trăgând în piept aerul mai proaspăt, ameţit şi cu răsuflarea tăiată, privi înapoi.

Plasa plutea deasupra lui, încleştată în luptă cu fiara. Se strădui să mai urce o treaptă, în timp ce creatura dădu din aripi şi se eliberă. Zalele îi căzură grele pe picior; alunecară pe trepte; dispărură.

Lorq se ridică şi încercă să se ia după creatura care zbura printre stânci. Trecu de ziduri, se roti de două ori, după care se aşeză pe umărul lui Sebastian.

Îndesatul cyborg conectat privea în jos de pe zid.

Lorq se clătină pe picioare, îşi închise ochii, scutură din cap, după care se urcă împleticindu-se pe Esclaros de Nuages.

Sebastian strângea banda de oţel în jurul ghearei încleştate a creaturii, atunci când Lorq ajunse lângă el, în partea de sus a scării.

— Din nou, eu… zise Lorq şi mai inspiră o dată, lăsându-şi mâna pe umărul lui Sebastian. Îţi mulţumesc.

Se uitară de pe stânci în ceaţa din larg, unde nu se

vedea niciun purtător de plase.

— Tu în mare pericol eşti.

— Aşa este.

Tyÿ traversă repede debarcaderul pentru a ajunge lângă Sebastian.

— Ce a fost asta? întrebă femeia, iar ochii ei vii aruncau sclipiri metalice de la un bărbat la altul. Eu pe ajutorul negru de vânătoare l-am văzut eliberat!

— E în regulă, îi spuse Lorq. Cel puţin acum. O întâlnire neplăcută cu *Regina de Spade* am avut. Dar animalul vostru m-a salvat.

Sebastian o luă de mână pe Tyÿ. Aceasta se linişti când degetele ei simţiră forma familiară a mâinii lui.

Sebastian întrebă serios:

— Timpul să plecăm este?

— Soarele tău să urmărim? spuse Tyÿ.

— Nu al meu. Al vostru.

Sebastian se încruntă.

— Spre Surorile Moarte şi Întunecate acum mergem, le spuse Lorq.

Umbră lângă umbră; umbră şi lumină, gemenii se apropiau traversând debarcaderul. Se putea vedea expresia uimită de pe chipul lui Lynceos. Dar nu şi pe cel al lui Idas.

— Dar… zise Sebastian.

Însă Tyÿ îl strânse de mână, iar bărbatul se opri.

Lorq nu răspunse întrebării nerostite.

— Pe ceilalţi îi luăm acum. Ceea ce am aşteptat am. Da, timpul să plecăm este.

Katin se întinse pentru a prinde plasa. Zăngănitul acesteia se auzi în toată clădirea.

Leo începu să râdă.

— Hei, Şoarece. În ultimul bar prietenul tău înalt prea mult a băut, cred.

Katin îşi recăpătă echilibrul.

— Nu sunt beat, zise el, ridicându-şi capul şi uitându-se în sus, spre plasele metalice. Mi-ar trebui de două ori pe

atât ca să mă-mbăt.

— Ciudat. Eu m-am matolit, zise Şoarecele şi îşi deschise sacul. Leo, mi-ai spus că vrei să cânt la syrynx. Ce vrei să vezi?

— Orice, Şoarece. Orice îţi place. Dă-i bătaie.

Katin scutură din nou plasele.

— De la o stea la alta, Şoarece: imaginează-ţi o reţea imensă ce se întinde peste toată galaxia, până acolo unde a ajuns omul. Acesta este cadrul în care se derulează astăzi istoria. Nu vezi? Asta e. Asta e teoria mea. Fiecare individ este un nod în reţea, iar firele dintre ele reprezintă conexiunile culturale, economice şi psihologice care menţin persoanele legate una de cealaltă. Orice eveniment istoric se manifestă sub forma unei oscilaţii a reţelei, zise el zornăind din nou plasa. Aceasta trece peste şi prin reţea, lărgind sau scurtând acele conexiuni culturale care îi leagă pe oameni unii de ceilalţi. Dacă evenimentul respectiv este catastrofal, conexiunile se rup. Reţeaua este sfâşiată pentru un timp. Disputa dintre Eiling şi 34-Alvin se referă numai la regiunea în care se produc oscilaţiile şi cât de departe se deplasează acestea. Dar vezi tu, viziunea lor generală este similară. Vreau să surprind amploarea şi anvergura acestei reţele în… în romanul meu, Şoarece. Vreau ca acesta să acopere întreaga reţea. Dar trebuie să găsesc subiectul central, acel eveniment semnificativ care zdruncină istoria să trepideze şi să facă legăturile din reţea să se izbească şi să strălucească pentru mine. Un satelit natural, Şoarece; aş vrea să mă retrag pe o stâncă minunată, să-mi aduc opera la perfecţiune şi să contemplu unduirea şi deplasarea reţelei. Asta e ceea ce vreau, Şoarece. Dar subiectul nu vrea să mi se-arate!

Şoarecele stătea pe podea şi căuta pe fundul sacului un buton ce se desprinsese de pe syrynx.

— De ce nu scrii chiar despre tine?

— Da, într-adevăr, bună idee! Şi cine ar citi romanul? Tu?

Şoarecele găsi butonul şi îl fixă înapoi la locul lui.

— Nu prea cred că sunt în stare să citesc ceva atât de

lung ca un roman.

— Dar dacă subiectul ar fi, să spunem, confruntarea dintre două mari familii, cum ar fi cea a lui Prince şi cea a căpitanului, nu ai *încerca,* totuşi, să o faci?

— Cât de multe însemnări ai făcut pentru această carte?

Şoarecele încercă să genereze un fascicul luminos în hangar.

— Nici măcar a zecea parte din câte am nevoie. Chiar dacă romanul este condamnat să nu reprezinte nimic mai mult decât o relicvă demodată într-un muzeu, va fi strălucit, zise el, clătinându-se pe plase. Va fi meşteşugit, adăugă, iar plasa metalică scrâşni.

Glasul bărbatului crescu în intensitate:

— O operă meticulos realizată; perfectă!

— M-am născut, spuse Şoarecele. Trebuie să mor. Sufăr. Ajută-mă. Uite, tocmai te-am ajutat să-ţi scrii cartea.

Katin se uită la degetele lui lungi, subţiri, care se sprijineau pe zalele metalice. După un timp spuse:

— Şoarece, câteodată mă faci să vreau să plâng.

Miros de migdale.

Miros de chimion.

Miros de nucşoară.

Melodii curgătoare care se armonizau.

Unghii roase, falange umflate; dosul palmelor lui Katin sclipea în culorile toamnei; peste podeaua de ciment, umbra lui dansa pe plase.

— Hei, iată, zise Leo râzând. Cântă, Şoarece! Cântă!

Iar umbrele continuară să danseze până când vocile începură să strige:

— Hei, sunteţi tot…

— …aici? Căpitanul ne-a spus…

— …să vă căutăm. Este…

— …timpul să plecăm. Veniţi…

— …plecăm!

Capitolul 6

Dragon/Federaţia Pleiadelor (trecerea navei Roc)

— Valetul de Bâte.

— *Dreptate.*

— *Judecată.* Levata mea. Regina de Cupă.

— Asul de Cupă.

— *Steaua.* Levata mea. *Ermitul.*

— Cu atuuri ea conduce, zise Leo râzând. *Moartea.*

— *Nebunul.* Levata mea este. Acum: Cavalerul de Pentagrame.

— Treiarul de Pentagrame.

— *Regele de Pentagrame.* Levata mea este. *Cinciul de Spade.*

— Diavolul.

— *Magicianul*; levata mea.

Katin se uita la tabla întunecată de şah, unde Sebastian, Tyÿ şi Leo, după o oră de rememorat amintiri, jucau Tarot-twhist la trei mâini.

Nu cunoştea bine jocul; dar ei nu ştiau asta, iar Katin se întreba de ce nu îl invitaseră şi pe el să joace. Urmări jocul timp de cincisprezece minute, privind peste umărul lui Sebastian (la picioarele căruia creatura stătea ghemuită), în timp ce mâinile păroase dădeau cărţile şi le desfăceau în evantai. Pornind de la cunoştinţele lui precare, Katin încerca să se gândească la o remarcă strălucită cu care să intervină şi el în joc.

Dar jucau atât de rapid…

Într-un final renunţă.

Dar în timp ce se îndrepta spre locul unde Şoarecele şi Idas stăteau pe rampă, cu picioarele atârnând în piscină, începu să zâmbească. Pipăi cu degetul mare butoanele de la capătul recorderului şi înregistră o altă însemnare.

Idas zise:

— Hei, Şoarece, ce-ar fi dac-aş învârti de acest buton…

— Fii atent! ţipă Şoarecele şi îndepărtă mâna lui Idas de

pe syrynx. O să-i orbeşti pe toţi din încăpere!

Idas se încruntă.

— Cel pe care l-am avut eu, când obişnuiam să mă joc cu aşa ceva, nu era prevăzut cu… zise acesta, iar vocea i se stinse.

Mâna Şoarecelui alunecă de pe lemn, pe oţel şi pe plastic. Degetele îi mângâiară coardele care scoaseră sunete neamplificate.

— Chiar poţi răni pe cineva dacă nu îl foloseşti corect. Este direcţional, iar intensitatea luminii şi a sunetelor pe care le poţi genera îi poate desprinde cuiva retina sau îi poate sparge timpanul. Ştii, pentru a face imaginile holografice opace, obiectul acesta utilizează un laser.

Idas dădu din cap.

— Nu am mânuit niciodată unul suficient de mult pentru a-mi da seama cum funcţionează în totalitate…

Se întinse pentru a atinge coardele mai puţin periculoase.

— Chiar că arată bine…

— Salut, spuse Katin.

Şoarecele mormăi ceva şi continuă să-şi acordeze instrumentul.

Katin se aşeză lângă Şoarece şi îl urmări timp de câteva momente.

— Chiar acum mi-a trecut prin cap ceva, spuse el. De nouă ori din zece, când trec pe lângă cineva şi îi spun „salut” sau când persoana cu care vorbesc pleacă pentru a face altceva, îmi petrec următoarele aproximativ cincisprezece minute reamintindu-mi întâmplarea, întrebându-mă dacă nu cumva zâmbetul meu a fost considerat de o familiaritate deplasată, sau expresia mea sobră nu a fost cumva interpretată drept indiferenţă, nepăsare. Repet după aceea salutul pentru mine de zeci de ori, modificându-mi tonul vocii şi încercând să generalizez schimbările pe care acesta le-ar produce în reacţia celeilalte persoane…

— Hei, spuse Şoarecele, ridicându-şi privirea de la syrynx. E în regulă. Îmi place de tine. Eram doar ocupat.

— O, zise Katin zâmbind. Apoi se încruntă, iar zâmbetul de pe faţă îi dispăru.

— Ştii ceva, Şoarece, îl invidiez pe căpitan. Are o misiune de îndeplinit. Iar această obsesie îl face indiferent la ceea ce cred alţii despre el.

— Eu nu trec prin toate stările astea, pe care le-ai descris tu. În orice caz, nu mult.

— Eu da, spuse Idas şi se uită în jurul lui. Ori de câte ori sunt singur, o fac… adăugă el lăsându-şi în jos capul negru pentru a-şi examina încheieturile degetelor.

— Procedează corect că ne lasă liberi şi pilotează nava împreună cu Lynceos, zise Katin.

— Mda. Aşa cred şi eu… comentă Idas şi îşi întoarse mâinile pentru a-şi privi însemnările din palme.

— Căpitanul are destule lucruri pe cap, zise Şoarecele. Lucruri pe care nu şi le doreşte. Nu e mare lucru să ajungi în această etapă a expediţiei, aşa că nu peste mult timp va avea la ce să se gândească. Asta cred eu.

— Crezi că al nostru căpitan are coşmaruri?

— Poate, răspunse Şoarecele şi generă o mireasmă de scorţişoară din syrynxul lui, atât de puternică încât o simţeau arzându-le nasul şi gâtul.

Ochii lui Katin începură să lăcrimeze.

Şoarecele dădu din cap şi răsuci la un nivel mai redus butonul pe care îl atinsese Idas.

— Scuze.

— Regele de…

În cealaltă parte a încăperii, Sebastian îşi ridică privirea de la joc şi strâmbă din nas.

— Spade…

Katin, singurul cu picioarele suficient de lungi, atinse apa de dedesubtul rampei cu vârful sandalei. Pietrişul colorat tremură. Katin îşi scoase recorderul şi îl cuplă:

— Romanele descriau în principal relaţiile dintre oameni, zise el şi, în timp ce vorbea, se uita la jocurile de lumini de pe peretele de mozaic, din spatele frunzelor. Popularitatea acestora consta în negarea solitudinii oamenilor care le citeau, persoane fundamental

hipnotizate de intrigile propriilor conştiinţe. Căpitanul şi Prince, de exemplu, sunt foarte apropiaţi prin obsesiile pe care le împărtăşesc…

Şoarecele se aplecă şi vorbi în cutia încrustată cu pietre preţioase:

— Căpitanul şi Prince probabil că nu s-au văzut faţă în faţă de zece ani!

Katin, enervat, decuplă recorderul. Se gândi la o replică; dar nu găsi niciuna. Aşa că îl porni din nou:

— Să ne amintim că societatea care a permis acest lucru este aceeaşi societate care a lăsat romanele să dispară. Ţine minte când scrii că subiectul romanului se referă la modul în care se modifică expresiile faciale ale oamenilor când vorbesc unul cu celălalt.

Katin opri din nou recorderul.

— De ce scrii această carte? îl întrebă Şoarecele. Vreau să spun, ce ai de gând să faci cu ea?

— Tu de ce interpretezi la syrynx? Sunt sigur că, fundamental, pentru acelaşi motiv.

— Numai că dacă aş pierde atât de mult timp numai pentru a mă pregăti să o fac, nu aş mai interpreta nimic; consideră că ţi-am dat un pont.

— Încep să înţeleg, Şoarece. Aşa cum stau lucrurile, te deranjează nu obiectivul pe care îl urmăresc, ci metodele pe care le folosesc pentru a-l îndeplini.

— Katin, înţeleg ce faci. Vrei să realizezi ceva frumos. Dar nu vei reuşi în felul acesta. Desigur, a trebuit să repet foarte mult timp pentru a putea interpreta la syrynx. Dar, dacă vei ajunge să faci una ca asta, atunci oamenii trebuie să simtă şi să fie entuziasmaţi de viaţa din jurul lor, chiar dacă e vorba numai de un singur om ce caută aceste senzaţii în subsolul Institutului Alkane. Nu vei reuşi dacă nu înţelegi chiar tu acel sentiment.

— Şoarece, eşti o persoană de treabă, bună, plăcută. Dar se întâmplă să te înşeli cu totul. În ceea ce priveşte acele forme frumoase pe care le creezi cu instrumentul tău, m-am uitat suficient de atent la faţa ta pentru a-mi da seama cât de mult sunt aduse la viaţă de spaimă.

Şoarecele îşi ridică privirea spre Katin, iar fruntea îi fu brăzdată de cute.

— Pot să stau ore în şir să mă uit la tine cum interpretezi. Dar acestea nu sunt decât bucurii trecătoare, Şoarece. Numai atunci când toate cunoştinţele despre viaţă pe care le pasezi sunt abstractizate şi utilizate ca forme fundamentale de exprimare a unor relaţii semnificative poţi obţine atât frumuseţea, cât şi permanenţa. Da, există o parte din mine de care nu am reuşit să mă folosesc în această muncă, una care izvorăşte şi curge prin tine şi se revarsă din degetele tale. Dar mai există o parte mare din tine care cântă pentru a înăbuşi vocea cuiva care ţipă acolo înăuntru, zise Katin şi dădu din cap spre figura furioasă a Şoarecelui.

Acesta scoase un mârâit răguşit.

Katin ridică din umeri.

— Ţi-am citit cartea, spuse Idas.

Şoarecele şi Katin îşi ridică privirea spre acesta.

— Am citit… ei bine, unele cărţi… adăugă Idas, examinându-şi din nou mâinile.

— Chiar aşa?

Idas dădu aprobator din cap.

— În Coloniile Exterioare oamenii citesc cărţi, câteodată chiar romane. Numai că nu sunt foarte… ei bine, sunt numai romane vechi.

Idas se uită la rama de pe perete: Lynceos zăcea ca o fantomă încă nenăscută, în timp ce căpitanul se afla în cealaltă ramă. Îşi întoarse din nou capul cu o privire pierdută.

— În Coloniile Exterioare este foarte diferit de… zise el şi arătă cu mâna în jur, indicând întreaga Constelaţie a Dragonului. Spune-mi, cunoşti bine locul unde mergem?

— Nu am fost niciodată acolo, spuse Katin.

Şoarecele negă şi el din cap.

— Mă întrebam dacă ştiţi în ce măsură putem face rost de nişte… zise el şi îşi coborî privirea. Nu contează…

— Ar trebui să-i întrebi pe ei, răspunse Katin, arătând spre jucătorii de cărţi din cealaltă parte a încăperii. E locul

unde s-au născut.

— A, zise Idas. Mda. Aşa e…

Apoi sări de pe rampă în piscină, înaintă cu greu pe pietriş şi călcă şiroind de apă pe covor.

Katin se uită la Şoarece şi clătină din cap.

Însă dâra de apă fu complet absorbită de ţesătura albastră a covorului.

— Şase de Spade.

— Cinci de Spade.

— Îmi cer iertare, ştie careva dintre voi…

— Zece de spade. Levata mea. Valetul de Cupă.

— …ceva despre planeta unde mergem? Ştiţi dacă…

— Turnul.

(— Aş vrea ca acea carte să nu fi apărut inversată în divinaţia căpitanului, şopti Katin în urechea Şoarecelui. Te rog să mă crezi, nu aduce nimic bun.)

— Patru de Cupă.

— Levata mea. Nouă de Bâte.

— …putem face rost…

— Şapte de Bâtă.

— …de ceva extaz?

— *Roata Norocului.* Levata mea este, zise Sebastian, ridicându-şi privirea. Extaz?

Exploratorul care se hotărâse să dea numele de Elysium celei mai îndepărtate planete a Surorilor Moarte şi Întunecate îşi permisese să facă o glumă proastă. Cu toate mijloacele de terraformare disponibile, planeta continua să fie doar un bloc îngheţat de zgură, stearpă şi nelocuită, care orbita pe o elipsă la distanţe transplutoniene de lumina Ei fantomatică.

Cineva propusese odată o teorie hazardată conform căreia toate celelalte trei planete rămase erau în realitate sateliţi naturali care se aflaseră în umbra unei planete gigantice în momentul catastrofei, scăpând astfel de furia ce le distrusese protectorul. „Biată lună, dacă lună eşti”, îşi zise Katin în momentul în care treceau în viteză pe lângă ea. „Nu te-ai descurcat mai bine nici ca planetă. O

lecţie despre ambiţie şi ipocrizie.”

Odată ce exploratorul îşi extinsese cercetările, îşi recăpătase şi simţul proporţiilor. Zâmbetul îi dispăruse încet când ajunsese la planeta din mijloc, pe care a denumit-o Dis.

Soarta exploratorului sugerează ce se întâmplă când începi să discerni prea târziu; chiar şi o dată dacă îi sfidai pe zei, atrăgeai o pedeapsă demnă de operele anticilor. Nava lui s-a zdrobit de planeta cea mai apropiată. Astfel, aceasta a rămas fără nume, iar până în ziua de azi i se spune planeta cealaltă, fără fast, fără ceremonii şi fără litere mari. Numai după ce a apărut un al doilea explorator, cealaltă planetă a dezvăluit dintr-odată un secret. Acele câmpii întinse, care de la distanţă păreau formate din zgură solidificată, s-au dovedit a fi oceane de apă îngheţată. Într-adevăr, primii trei până la treizeci de metri sub apă erau amestecaţi cu toate formele posibile de moloz şi resturi. S-a ajuns, în cele din urmă, la concluzia că cealaltă planetă a fost odată acoperită în întregime de un strat de apă cu o adâncime de la patru până la patruzeci şi trei de kilometri. Probabil că nouăzeci şi cinci la sută din ea s-a evaporat în spaţiu când Surorile Moarte şi Întunecate s-au transformat în nove. Această transformare a lăsat în urmă o suprafaţă de uscat puţin mai mare decât aceea de pe Pământ. Atmosfera irespirabilă, lipsa totală de forme organice de viaţă, temperaturile foarte, foarte scăzute? Probleme insignifiante în comparaţie cu darul oceanelor, care au fost uşor soluţionate. Astfel, în perioada de început a Pleiadelor, umanitatea a pus stăpânire pe pământul ars şi îngheţat. Oraşul, cel mai vechi al planetei celeilalte, deşi nu şi cel mai mare, având în vedere că schimbările economice şi comerciale din ultimele trei sute de ani au modificat distribuţia populaţiei, a fost foarte atent denumit: Oraşul Nopţii Înfiorătoare.

Iar *Roc* asoliză lângă cupola neagră a Oraşului, care se afla deasupra Ghearei Diavolului.

Federaţia Pleiadelor, cealaltă planetă, CDN, 3172

— ...de optsprezece ore.

Şi acolo se întrerupse sistemul de informaţii vocale.

— Te simţi ca acasă aici? întrebă Şoarecele.

Leo se uită la terenul din jur.

— Eu niciodată pe planeta asta n-am pus piciorul, zise pescarul oftând.

Dincolo de locul unde asolizaseră, marea de gheaţă sfărâmată se întindea spre orizont.

— Dar „mari nanhari lamelari cu şase cozi în bancuri prin ocean înoată. Pescarii pentru ei cu harpoane lungi cât cinci oameni înalţi împreună vânează." Pleiadele sunt; destul de acasă mă simt.

Leo zâmbi, iar respiraţia îngheţată se ridică în aer şi făcu să-i pălească strălucirea ochilor albaştri.

— Asta e planeta ta, nu-i aşa, Sebastian? întrebă Katin. Trebuie să te simţi bine când vii acasă.

Sebastian îndepărtă o aripă neagră ce îi bătea în faţa ochilor.

— E încă a mea, dar... zise el şi se uită în jur ridicând din umeri. Eu din Thule vin. Acesta un oraş mai mare este; se află la sfertul distanţei pe care în jurul planetei celeilalte o faci. De aici foarte departe este; şi foarte diferit.

Sebastian se uită în sus, la lumina amurgului. Una dintre Surori era sus, o perlă întunecată în spatele unui strat de nori parcă pictaţi cu pistolul de vopsit.

— Foarte diferit, repetă Sebastian, dând din cap.

— Planeta noastră, da, spuse Tyÿ. Dar nu e deloc casa noastră.

Căpitanul, aflat la câţiva paşi în faţa lor, se uită în urmă în timp ce ei vorbeau.

— Priviţi! zise el, arătând spre poartă.

Sub cicatrice, faţa îi era inexpresivă.

— Niciun dragon pe coloană nu se încolăceşte. Aceasta casa noastră este. Pentru tine şi pentru tine şi pentru tine şi pentru mine, aici este acasă.

— Aproape acasă, repetă Leo cu o voce reţinută.

Echipajul îl urmă pe căpitan dincolo de porţile pe care

nu se încolăcea niciun şarpe.

Peisajul reunea toate nuanţele unui foc.

Cuprul: oxidat într-un verde pestriţ cu striaţii galbene.

Fierul: cenuşă negru-roşiatică.

Sulful: oxidul acestuia, un maroniu-purpuriu vâscos.

Culorile se revărsau în jur din orizontul prăfuit şi se repetau pe zidurile şi pe turnurile Oraşului. La un moment dat, Lynceos îşi umbri cu mâna genele aurii ca să se uite la cerul pe care nenumărate umbre, asemănătoare unor frunze zglobii şi negre, îi făceau cu ochiul unui soare epuizat, a cărui lumină, chiar şi la amiază, nu o depăşea pe aceea a înserării. Lynceos privi înapoi la creatura de pe umărul lui Sebastian, care îşi întinsese aripile şi îşi zăngănea lesa.

— Şi cum se simte ajutorul de vânătoare, acum că a ajuns acasă?

Voise să mângâie creatura, dar îşi trase rapid mâna din faţa ghearei negre care se întinse spre el. Gemenii se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs.

Intraseră în Oraşul Nopţii Înfiorătoare.

La jumătatea drumului, Şoarecele începu să meargă cu spatele în sus, pe escalator.

— Nu este… nu este Pământul.

— Ce spui? întrebă Katin trecând uşor pe lângă el, ca şi cum ar fi plutit.

Îl văzu pe Şoarece şi începu să meargă şi el cu spatele.

— Uită-te la tot ce se află aici, Katin. Acesta nu este Sistemul Solar. Nu este Constelaţia Dragonului.

— Asta e prima ta călătorie dincolo de Soare, nu-i aşa?

Şoarecele dădu afirmativ din cap.

— Nu e prea mare diferenţa.

— Dar numai uită-te la el, Katin.

— Oraşul Nopţii Înfiorătoare, spuse Katin şi căzu pe gânduri. Şi câte lumini. Probabil le este frică de întuneric.

Mai zăboviră acolo câteva clipe, uitându-se la tabla de şah: piese de joc ornamentate, o grămadă de regi, regine şi turnuri se înălţau deasupra cailor şi a pionilor.

— Vino, spuse Şoarecele.

Foile metalice de douăzeci de metri din care era construită scara gigantică îi duseră rapid în jos.

— Am face bine să-l prindem din urmă pe căpitan.

Străzile din apropierea terenului de aterizare erau înţesate de pensiuni. Marchizele acopereau ca nişte bolţi aleile, făcând reclamă sălilor de dans şi psihoramelor. Şoarecele privi prin peretele transparent la oamenii care înotau în piscina unui club recreativ.

— Nu e chiar atât de diferit de Triton. Şase penny? Deşi preţurile sunt al naibii de mici.

Jumătate dintre oamenii de pe stradă erau cu siguranţă membri ai echipajelor sau ofiţeri. Străzile erau aglomerate. Şoarecele auzi muzică. O parte din ea venea prin uşile deschise ale barurilor.

— Hei, Tyÿ, zise Şoarecele şi arătă spre o marchiză. Ai lucrat vreodată într-un loc ca acesta?

— În Thule, da.

Expert în Divinaţie. Literele de pe panou străluceau, se micşorau şi se măreau din nou.

— Rămânem în Oraş…

Se întoarseră spre căpitan.

— …cinci zile.

— Ne cazăm în navă? întrebă Şoarecele. Sau aici, în oraş, unde ne putem distra.

Privind la acea cicatrice şi la cele trei cute care crestară partea de sus puteai fi sigur că fruntea căpitanului se încruntă.

— Bănuiesc că sunteţi cu toţii conştienţi de pericolul în care ne aflăm, spuse căpitanul şi-şi aruncă privirea la clădiri. Nu. Nu vom sta nici aici, nici în navă.

Lorq intră în anexa unei cabine de comunicaţii. Fără a se mai deranja să închidă panourile, îşi trecu mâna prin faţa plăcilor de inductanţă.

— Acesta Lorq Von Ray este. Yorgos Setsumi?

— Eu dacă întâlnirea consultativă s-a încheiat voi verifica.

— Un android al lui e suficient, spuse Lorq. Numai o

mică favoare vreau.

— Lui întotdeauna cu tine în persoană îi place să vorbească, Lorq Von Ray. Numai o clipă, cred eu că este el disponibil.

Un chip se materializă în coloana de vizionare.

— Lorq, atât de mult timp de când nu te-am mai văzut a trecut. Ce pentru tine pot face?

— Foloseşte cineva Taafite pe Gold în următoarele zece zile?

— Nu. Eu în Thule sunt acum şi voi rămâne aici şi luna următoare. Bănuiesc că eşti în Oraş şi vrei un loc de cazare?

Katin îşi dăduse deja seama că Lorq trecuse la un alt dialect. Existau similarităţi discrete între vocea căpitanului şi glasul acestui Setsumi, care îi făceau uşor de înţeles pe amândoi. Katin identifică nişte excentricităţi comune care îi relevau accentul claselor aristocratice din Pleiade. Se uită la Tyÿ şi la Sebastian pentru a vedea dacă reacţionează la acest accent. Sesiză numai o mică zvâcnire a muşchilor din jurul ochilor lor, dar era totuşi o reacţie. Katin se uită din nou la coloana de vizionare.

— Am nişte camarazi cu mine, Yorgy.

— Lorq, casele mele sunt şi casele tale. Sper ca tu şi oaspeţii tăi să vă simţiţi bine.

— Mulţumesc, Yorgy, zise Lorq şi ieşi din cabină.

Membrii echipajului se uitară unii la alţii.

— E posibil, spuse Lorq, ca următoarele cinci zile pe care le petrec pe cealaltă planetă să fie ultimele zile ale mele.

Lorq le urmări cu atenţie reacţiile. La fel de concentraţi, aceştia încercară să şi le ascundă.

— Am putea la fel de bine să ne petrecem timpul în mod plăcut. Mergem pe aici.

Monoraiul urcă încet pe şină şi apoi îi purtă ca vântul prin Oraş.

— Acesta Gold este? îl întrebă Tyÿ pe Sebastian.

Aflat lângă ei, Şoarecele îşi lipi faţa de geam.

— Unde?

— Acolo.

Sebastian arătă dincolo de scuaruri. Între cvartale, un fluviu topit îşi săpase albia prin Oraş.

— Hei, exact ca pe Triton! exclamă Şoarecele. Miezul acestei planete e topit tot de illyrion?

Sebastian negă printr-o mişcare a capului.

— Planeta prea mare pentru asta este. Numai spaţiul de dedesubtul fiecărui oraş. Această fisură Gold este numită.

Şoarecele privi stâncile fragile, incandescente, retrăgându-se de-a lungul râului strălucitor.

— Şoarece!

— Poftim? zise acesta şi îşi ridică privirea spre Katin, care îşi scotea recorderul. Ce doreşti?

— Fă ceva.

— Ce?

— Încerc un experiment. Fă ceva.

— Ce vrei să fac?

— Orice îţi trece prin cap. Dă-i drumul.

— Ei bine… zise Şoarecele, încruntându-se. În regulă.

Ţiganul se conformă.

Din cealaltă parte a cabinei, gemenii se apropiară pentru a privi cu atenţie.

Tyÿ şi Sebastian se uitară la Şoarece, apoi se priviră unul pe celălalt, după care se uitară din nou la băiat.

— Persoanele sunt cel mai clar definite de acţiunile lor, zise Katin, ţinând recorderul lângă gură. Şoarecele s-a îndepărtat de fereastră şi a început să-şi rotească braţul. Din expresia lui am putut deduce că a fost în acelaşi timp amuzat, m-a surprins violenţa gesturilor sale, dar şi curios să ştie dacă am fost mulţumit. Şoarecele şi-a lăsat din nou mâinile pe geam, respirând un pic mai greu, şi şi-a flexat încheieturile degetelor pe pervaz…

— Hei, zise Şoarecele. Nu am făcut decât să-mi rotesc braţul. Gâfâitul, încheieturile degetelor – astea nu făceau parte din…

— „Hei”, zise Şoarecele, agăţându-şi degetul mare în gaura din cracul pantalonilor. „Nu am făcut decât să-mi

rotesc braţul. Gâfâitul, încheieturile degetelor – astea nu făceau parte din…”

— La naiba!

— Şoarecele îşi scoase degetul din agăţătoare, îşi încleştă nervos pumnul şi exclamă: „La naiba!” după care se îndepărtă frustrat. Există trei tipuri de acţiuni: cele care au un scop, cele făcute din obişnuinţă şi cele făcute fără nicio intenţie. Personajele, pentru a fi credibile şi inteligibile, trebuie să fie definite de toate trei, zise Katin, apoi se uită în partea din faţă a cabinei.

Căpitanul privea atent prin panoul curbat care învelea tavanul. Ochii lui galbeni fixau lumina Ei mistuitoare ce pulsa ca nişte puncte incandescente dintr-un jăratic imens. Lumina era atât de palidă încât putea ţine ochii perfect deschişi.

— Oricum, sunt derutat, vorbi Katin în recorderul lui. Oglinda prin care observ lumea se roteşte şi revăd de suficient de multe ori lucrurile pentru a-mi da seama că ceea ce la început părea făcut fără nicio intenţie era, de fapt, ceva făcut din obişnuinţă. Ceea ce credeam că reprezintă un automatism acum am impresia că este parte a unui plan măreţ. În timp ce tot ceea ce la început am considerat că avea un scop se destramă acum în zădărnicie. Oglinda se roteşte din nou, iar personajul pe care l-am considerat obsedat de un scop îşi dezvăluie obsesia ca pe-o preocupare comună; obiceiurile lui sunt automate şi lipsite de sens; în timp ce acţiunile pe care le-am considerat în van scot la iveală un scop cât se poate de demonic.

Ochii galbeni ai lui Lorq încetară să mai privească steaua epuizată. Faţa căpitanului se convulsionă în jurul cicatricei, la vederea unei bufonerii a Şoarecelui pe care Katin nu o observase.

„Mânie”, îşi zise Katin. „Mânie. Da, râde. Dar cum poate cineva să facă diferenţa între râs şi mânie pe acel chip?”

Dar şi ceilalţi râdeau.

Însă cumva, într-un fel, se poate.

— Ce-i cu fumul ăsta? întrebă Şoarecele, păşind în jurul grilajului din pavaj din care ieşeau aburi.

— Grilajul canalizării este, cred, zise Leo.

Pescarul se uită la ceaţa care învăluia stâlpul ce susţinea lămpile stradale strălucitoare, cu fluorescenţă indusă. La sol, aburii se umflau şi se dezumflau; în faţa luminii, aceştia dansau şi tremurau.

— Taafite este chiar la capătul acestei străzi, zise Lorq.

Urcară dealul trecând pe lângă mai multe grilaje care scoteau aburi în acea nesfârşită înserare.

— Cred că Gold este chiar…

— Chiar în spatele taluzului de acolo?

Lorq dădu afirmativ din cap către gemeni.

— Ce fel de loc este Taafite? întrebă Şoarecele.

— Un loc unde mă pot simţi bine, zise căpitanul, iar o suferinţă abia perceptibilă îi apăru pe chip. Şi unde n-o să fiu deranjat de tine, spuse, întinzându-şi palma să-l lovească, dar Şoarecele se feri. Am ajuns.

Poarta de patru metri, cu fragmente de sticlă colorată fixate în fierul forjat, se deschise când Lorq puse mâna pe placă.

— Îşi aminteşte de mine.

— Taafite nu e a ta? întrebă Katin.

— Îi aparţine unui vechi prieten de şcoală, Yorgos Setsumi, care deţine compania Pleiades Mining. Acum doisprezece ani veneam aici deseori. Sistemul de închidere a fost atunci reglat pentru mâna mea. Acelaşi lucru l-am făcut şi eu pentru Yorgos la unele dintre casele mele. Acum nu ne mai vedem prea des, dar înainte eram foarte apropiaţi.

Intrară în grădina proprietăţii Taafite.

Nu se dorise ca florile de aici să fie văzute în plină lumină. Inflorescenţele lor erau purpurii, maro şi violet – culorile înserării. Suprafaţa cu aspect de mică a tildei lungi şi subţiri strălucea deasupra ramurilor fără frunze. Existau mulţi arbuşti de mici dimensiuni, dar toate plantele mai înalte erau zvelte şi rare, pentru a face cât mai puţină umbră.

Peretele frontal al proprietăţii Taafite era o structură de sticlă curbată. Pe o lungime considerabilă nu exista niciun zid, casa şi grădina contopindu-se. O cărare mai deosebită ducea la un fel de şir de trepte săpate în stâncă, dedesubtul a ceea ce probabil era uşa din faţă.

Când Lorq îşi aşeză mâna pe tăbliţa de pe uşă, luminile începură să sclipească în toată casa, prin geamurile de deasupra lor, în capetele îndepărtate ale coridoarelor, reflectate pe după colţuri, sau străbătând vreun perete transparent, cu vinişoare de jad violet, sau vreun panou din chihlimbar cu nuanţe de negru. Chiar şi dedesubt: o porţiune a podelei era transparentă şi puteau vedea luminile aprinzându-se în camerele aflate la multe etaje sub ei.

— Intraţi.

Echipajul îl urmă pe căpitan peste covoarele de lână bej. Katin o luă înainte pentru a se uita la raftul cu statuete din bronz.

— Benin? îl întrebă el pe căpitan.

— Aşa cred. Yorgos e pasionat de Nigeria secolului al XIII-lea.

Când Katin se întoarse spre peretele din partea cealaltă a încăperii, ochii i se măriră de uimire.

— Nu pot fi originalele, zise el mijind ochii. Sunt falsurile lui Van Meegeren?

— Nu. Mi-e teamă că nu sunt decât nişte banale copii vechi.

Katin chicoti.

— Încă mă mai gândesc la pânza *Sirius Inferior* a lui Dehay.

Înaintară pe culoar.

— Cred că e un bar aici.

Lorq se întoarse spre o uşă.

Luminile de jos străbăteau numai până la jumătatea distanţei către ei, din cauza a ceea ce se afla dincolo de peretele de sticlă de doisprezece metri din partea opusă.

În interiorul încăperii, reflexiile unor lămpi galbene se jucau într-un bazin cu nisip opalescent, provenit din

crăpăturile din peretele de stâncă. Băuturile răcoritoare se deplasau deja prin încăpere pe o platformă rotativă. Pe rafturile flotante de sticlă erau dispuse statuete în culori şterse. Bronzuri din Benin în vestibul; aici erau obiecte din marmură cicladică timpurie, strălucitoare şi fără trăsături distinctive.

În afara încăperii se afla Gold.

În jos, printre colţurile stâncoase, lava incandescentă strălucea ca lumina zilei.

Râul de rocă dezagregată curgea în apropierea lor, făcând să se legene umbrele stâncilor printre grinzile de lemn ale tavanului.

Şoarecele păşi înainte şi spuse ceva inaudibil.

Tyÿ şi Sebastian îşi mijiră ochii.

— Ei bine, nu-i aşa că e o chestie la care…

— …merită să te uiţi?

Şoarecele alergă în jurul bazinului cu nisip, şi se sprijini de geam, cu mâinile lângă faţă. După aceea rânji, uitându-se peste umăr.

— Ca şi cum ai fi chiar în mijlocul iadului de pe Triton!

Creatura de pe umărul lui Sebastian se lăsă pe podea fâlfiind din aripi şi se ascunse speriată în spatele stăpânului ei atunci când în Gold erupse cu zgomot. Lava în cădere le scălda feţele în lumină.

— Ce băutură de pe cealaltă planetă vreţi să încercaţi pentru început? îi întrebă Lorq pe gemeni în timp ce examina sticlele de pe raft.

— Cea din sticla roşie…

— …din sticla verde arată destul de bine.

— Nu atât de bine ca unele dintre chestiile pe care le-am încercat pe Tubman…

— …pun pariu. Pe Tubman am făcut rost de ceva numit extaz…

— Ştii ce e extazul, căpitane?

— Fără extaz, zise Lorq şi ridică sticlele, câte una în fiecare mână.

— Roşu sau verde. Ambele sunt bune.

— Cu siguranţă mi-ar prinde bine puţin…

— Şi mie. Dar cred că nu are…

— Cred că nu. Aşa că voi lua…

— Roşu…

— Verde…

— Câte una din fiecare. Imediat!

Tyÿ îl atinse pe Sebastian pe braţ.

— Ce e? întrebă acesta, încruntându-se.

Tyÿ îi arătă spre perete, în timp ce unul dintre rafturi se îndepărta plutind de o pictură de mari dimensiuni.

— Vedere din Thule către Ravine Dank este! zise Sebastian şi îl prinse pe Leo de umăr. Priveşte! Aceea acasă este!

Pescarul îşi ridică privirea.

— Tu dacă pe fereastra din spate a casei unde m-am născut te uiţi, spuse Sebastian.

— Hei! zise Şoarecele, întinzându-se să-l bată pe Katin pe umăr.

Katin îşi coborî privirea de la sculptura pe care o studia spre faţa întunecată a Şoarecelui.

— Ce spui? întrebă el.

— Scaunul acela. Îţi aminteşti de lucrurile din Republica Vega de care vorbeai când ne aflam în navă?

— Da.

— Scaunul acela înalt e unul dintre ele?

Katin zâmbi.

— Nu. Tot ce se află aici este realizat după conceptele anterioare zborurilor spaţiale. Toată încăperea aceasta este o replică destul de fidelă a unei elegante vile americane din secolul al XXI-lea sau din secolul următor.

— Oh, zise Şoarecele clătinând din cap.

— Oamenii înstăriţi sunt întotdeauna fascinaţi de lucrurile vechi.

— N-am mai fost niciodată într-un loc ca acesta, spuse Şoarecele, uitându-se prin încăpere. E ceva, nu-i aşa?

— Da. Este.

— Veniţi să vă luaţi otrava, le zise Lorq de pe platformă.

— Şoarece! Acum ne interpretezi ceva la syrynxul tău? întrebă Leo aducând două căni: pe una o împinse în

mâinile Şoarecelui, iar pe cealaltă în ale lui Katin. Cântă. Curând, jos, spre docurile de gheaţă eu mă duc. Şoarece, cântă pentru mine.

— Cântă ceva pe care putem dansa…

— Dansează cu noi, Tyÿ. Sebastian…

— …Sebastian, dansezi şi tu cu noi?

Şoarecele îşi deschise sacul.

Leo se duse să-şi aducă o cană şi pentru el, apoi se întoarse şi se aşeză pe scaunul înalt. Imaginile generate de Şoarece erau estompate de Gold. Dar muzica era ornamentată cu sferturi de ton înalte, insistente. Mirosea a petrecere.

Pe podea, Şoarecele îşi stabiliză syrynxul de piciorul său înnegrit şi plin de bătături. Bătea ritmul cu vârful cizmei şi începu să se legene. Degetele îi zburau pe coarde. Luminile provenite din Gold, cele emise de lămpile montate pe pereţii camerei şi de syrynxul Şoarecelui biciuiau furioase faţa căpitanului. Douăzeci de minute mai târziu, acesta spuse:

— Şoarece, vreau să te răpesc pentru un timp.

Băiatul se opri din cântat.

— Ce doreşti, căpitane?

— Companie. Vreau să ies.

Pe chipurile dansatorilor se citi dezamăgirea.

Lorq învârti un buton aflat pe platformă.

— Am lăsat să meargă înregistratorul senzorial.

Muzica se auzi, iar imaginile fantomatice create de syrynxul Şoarecelui începură să se legene din nou alături de cele ale lui Tyÿ şi Sebastian şi ale gemenilor care dansau. Se auzi şi sunetul râsului lor…

— Unde mergem, căpitane? întrebă Şoarecele, punându-şi syrynxul înapoi în sac.

— M-am tot gândit. Avem nevoie de ceva. O să fac rost de nişte extaz.

— Vrei să spui că ştii…

— …unde găseşti extaz?

— Pleiadele sunt casa mea, zise căpitanul. Vom lipsi poate o oră. Vino, Şoarece.

— Hei, Şoarece, nu vrei să laşi…

— …syrynxul cu noi…

— …acum? Va fi în regulă. Nu vom…

— …lăsa să i se întâmple nimic.

Cu buzele strânse, Şoarecele îşi mută privirea de la gemeni la instrumentul său.

— În regulă. Puteţi cânta la el. Dar fiţi atenţi!

Merse spre Lorq, care aştepta lângă uşă.

Leo li se alătură.

— Acum şi pentru mine timpul e să plec.

În sufletul Şoarecelui, uimirea se deschise ca o rană în faţa inevitabilului. Clipi.

— Pentru că m-ai luat în navă, căpitane, eu îţi mulţumesc.

Merseră de-a lungul holului şi traversară grădina proprietăţii Taafite. Dincolo de poartă, se opriră lângă grilajul prin care se ridica aburul.

— Spre docurile de gheaţă pe acolo mergi, zise Lorq, arătând în josul colinei. Tu monoraiul la capătul liniei îl iei.

Leo dădu din cap. Ochii lui albaştri întâlniră ochii negri ai Şoarecelui, iar pe faţa lui se putea citi nedumerirea.

— Ei bine, Şoarece, poate într-o bună zi din nou ne vom revedea, nu-i aşa?

— Da, zise Şoarecele. Poate.

Leo se întoarse şi porni în jos pe strada plină de aburi. I se auzi zgomotul paşilor.

— Hei, strigă Şoarecele după o clipă.

Leo se uită înapoi.

— Ashton Clark.

Leo îi zâmbi, după care îşi văzu de drum.

— Ştii ceva, îi spuse Şoarecele lui Lorq. Probabil că nu-l voi mai revedea niciodată. Să mergem, căpitane.

— Suntem cumva aproape de astrodrom? întrebă Şoarecele.

Coborâră treptele aglomerate ale staţiei monoraiului.

— Putem ajunge pe jos. Am coborât aproximativ nouă kilometri de-a lungul lui Gold, de la Taafite.

Vehiculele de pulverizare trecuseră recent pe acolo. Imaginile trecătorilor se reflectau pe pavajul umed. Un grup de tineri – doi dintre băieţi aveau clopoţei în jurul gâtului – trecură în fugă pe lângă un bătrân, râzând. Acesta se întoarse şi îi urmări câţiva paşi, cu mâinile întinse. Apoi se îndreptă spre Şoarece şi Lorq.

— Ajutaţi un om bătrân cu ceva? Mâine, mâine într-o slujbă mă conectez. Dar în noaptea asta…

Şoarecele se uită în spate după cerşetor, dar Lorq continuă să meargă.

— Ce e acolo? întrebă Şoarecele, arătând spre o arcadă înaltă formată din lumini.

Pe stradă, oamenii se înghesuiau în faţa uşii.

— Nu găsim extaz acolo.

Cei doi o luară după colţ.

Pe partea cealaltă a străzii, câteva cupluri se opriseră lângă un gard. Lorq traversă strada.

— Acolo este celălalt capăt al fisurii Gold.

În partea de jos a pantei accidentate, rocile sclipitoare se pierdeau în noapte. Un cuplu se întoarse, ţinându-se de mână. Feţele le erau luminate.

Cu părul, mâinile şi umerii strălucitori, un bărbat îmbrăcat într-o vestă din fire metalice, urcă pe alee. Un taler cu bijuterii îi atârna în jurul gâtului. Perechea îl opri. Femeia cumpără o bijuterie de la vânzătorul ambulant şi, râzând, o aşeză pe fruntea iubitului ei. Panglicile acoperite de paiete, care porneau din mijlocul pietrelor preţioase fluturară în spate şi se înfăşurară în părul lung al bărbatului. Cei doi continuară să râdă în timp ce mergeau în sus, pe strada udă.

Lorq şi Şoarecele ajunseră la capătul gardului. Patrule în uniforme din Pleiade urcară treptele de piatră; trei tinere fugeau în spatele lor, ţipând. Cinci băieţi le întrecură, după care strigătele se transformară în râsete. Şoarecele se uită înapoi şi îi văzu înghesuindu-se în jurul vânzătorului ambulant de bijuterii.

Lorq începu să coboare treptele.

— Ce e acolo jos? întrebă Şoarecele, grăbindu-se să-l

ajungă din urmă.

Pe marginea treptelor largi, oamenii beau stând la mese aranjate lângă cafenelele săpate în peretele de stâncă.

— Se pare că ştii unde mergi, căpitane, zise Şoarecele când ajunse lângă umărul lui Lorq. Ce e *aia?* întrebă el, uitându-se după o trecătoare.

Printre oamenii îmbrăcaţi lejer, ea purta o haină groasă căptuşită cu blană.

— Face parte din grupul pescarilor voştri care străbat gheţurile. Leo va purta şi el curând îmbrăcăminte asemănătoare. Cea mai mare parte a timpului o petrec departe de zona încălzită a Oraşului.

— Unde mergem?

— Cred că era undeva pe aici, în jos.

Porniră de-a lungul unei terase întunecoase. În stâncă erau săpate câteva ferestre. O lumină albastră se strecura afară din spatele jaluzelelor.

— Aceste localuri îşi schimbă proprietarii o dată la câteva luni, iar eu n-am mai fost în Oraş de cinci ani. Dacă nu găsim locul pe care îl caut, atunci vom da peste altul la fel de bun.

— Ce fel de loc e acesta?

O femeie se auzi ţipând. O uşă se deschise. Femeia ieşi afară, clătinându-se. Cineva se întinse dintr-odată din întuneric, o prinse de braţ, îi dădu două palme şi o trase înapoi. Uşa se trânti acoperind al doilea ţipăt. Un bătrân, probabil un alt pescar al gheţurilor, sprijinea cu un umăr un bărbat mai tânăr.

— Noi pe tine acasă te ducem. Tu ţine capul sus. În regulă va fi. Acasă te ducem.

Şoarecele îi privi când aceştia treceau clătinându-se pe lângă ei. Un cuplu se opri în spate, lângă treptele de piatră. Ea spunea ceva. În cele din urmă, el făcu un gest de aprobare şi se întoarseră.

— În locul pe care îl căutăm se făceau, printre altele, afaceri înfloritoare. Oamenii erau ademeniţi să lucreze în minele din Coloniile Exterioare. În plus, se încasa şi un comision pentru fiecare recrut. Totul era perfect legal;

peste tot în univers sunt o mulţime de proşti. Am administrat una dintre acele mine şi am văzut tot ce se întâmplă acolo, dar din cealaltă parte a baricadei. Nu era o privelişte prea plăcută.

Lorq îşi îndreptă privirea spre o uşă. Alt nume. Acelaşi loc.

Căpitanul porni în jos pe trepte. Şoarecele aruncă iute o privire îndărăt, după care îl urmă. Intrară într-o încăpere lungă, cu un bar de scânduri pe un perete. Câteva panouri de multicrom emiteau nişte culori şterse.

— De asemenea, aceiaşi oameni.

Un bărbat, mai în vârstă decât Şoarecele, dar mai tânăr decât Lorq, cu păr slinos şi unghii murdare, apăru lângă ei.

— Ce pot face pentru voi, băieţi?

— Ce poţi să ne oferi ca să ne simţim bine?

Bărbatul le făcu cu ochiul.

— Luaţi loc.

Nişte siluete neclare trecură pe lângă ei şi se opriră la bar.

Lorq şi Şoarecele se strecurară într-un separeu. Bărbatul trase un scaun, îl întoarse şi se aşeză pe el cu picioarele desfăcute, în capul mesei.

— Cât de bine vreţi să vă simţiţi?

Lorq îşi aşeză mâinile pe masă, cu palmele în sus.

— Jos avem o piscină senzitivă, zise bărbatul şi se uită spre o uşă din spate, pe unde oamenii intrau şi ieşeau.

— Ce-i asta? întrebă Şoarecele.

— O încăpere cu pereţi de cristal care reflectă culoarea gândurilor tale, îi explică Lorq. Îţi laşi hainele la uşă şi pluteşti printre coloane luminoase pe curenţi de glicerină. O încălzesc la temperatura corpului, iar aceasta estompează toate simţurile. După un timp, în lipsa contactului cu realitatea palpabilă, începi să delirezi. Spectacolul este asigurat de propriile tale fantezii psihotice.

Lorq se uită din nou la bărbat.

— Vreau ceva ce putem lua cu noi.

Bărbatul cu buze subţiri îşi încleştă maxilarul.

Pe scena de la capătul barului, o tânără dezbrăcată păşi în lumina de mărgean a reflectorului şi începu să recite un poem. Cei ce stăteau la bar ţineau ritmul bătând din palme.

Bărbatul aruncă rapid o privire de la căpitan la Şoarece.

Lorq îşi încrucişă mâinile.

— Extaz.

Bărbatul ridică din sprâncenele acoperite de părul încâlcit care îi cădea pe frunte.

— Asta ziceam şi eu, spuse el şi îşi împreună mâinile. Extaz.

Şoarecele se uita la tânăra care recita. Pielea îi era nefiresc de strălucitoare. „Glicerină”, îşi zise el. Da, glicerină. Se sprijini de peretele stâncos, după care se îndepărtă iute. Picături de apă curgeau pe stânca rece. Şoarecele îşi şterse umărul şi se uită înapoi la căpitan.

— O să aşteptăm.

Bărbatul dădu aprobator din cap. După o clipă, îl întrebă pe Şoarece:

— Cu ce vă ocupaţi tu şi frumuşelul de lângă tine pentru a câştiga o pâine?

— Suntem membrii unui echipaj în… într-o navă cargo.

Căpitanul dădu scurt din cap pentru a sugera că e de acord cu răspunsul.

— Ştiţi, se găsesc locuri bune de muncă în Coloniile Exterioare. V-aţi gândit vreodată să mergeţi în mine?

— Am lucrat trei ani în mine, spuse Lorq.

— Ah, zise bărbatul şi tăcu.

După o clipă, Lorq îl întrebă:

— Ai de gând să trimiţi să ne aducă extaz?

— Am făcut-o deja, răspunse bărbatul, iar un zâmbet strâmb i se întinse pe buze.

La bar, clienţii care bătuseră ritmul începură să aplaude după ce tânăra termină de recitat poemul. Aceasta sări de pe scenă şi traversă în fugă localul spre ei. Şoarecele o văzuse luând rapid ceva de la unul dintre bărbaţii de la bar. Tânăra îl îmbrăţişă pe cel care stătea la masa lor. Mâinile li se întâlniră, iar în momentul în care ea dispăru

în umbră, Şoarecele văzu mâna bărbatului căzând pe masă, ascunzând ceva sub podul palmei. Lorq îşi aşeză mâna peste cea a bărbatului, acoperindu-i-o complet.

— Trei lire sterline, spuse acesta.

Cu cealaltă mână, Lorq puse trei bancnote pe masă.

Bărbatul îşi trase mâna şi luă banii.

— Vino, Şoarece, am obţinut ceea ce voiam, zise Lorq ridicându-se de la masă pentru a ieşi din încăpere.

Şoarecele fugi după el.

— Hei, căpitane, bărbatul ăla nu vorbea ca cei din Pleiade!

— Într-un loc ca ăsta, oamenii vorbesc întotdeauna în limba ta, indiferent care e ea. Aşa îşi fac afacerile.

Chiar când ajunseră la uşă, proprietarul localului îi mai strigă o dată şi îi făcu lui Lorq un semn din cap.

— Am vrut numai să vă reamintesc să vă întoarceţi când mai doriţi. La revedere, frumosule.

— Pe curând, urâtule.

Lorq ieşi pe uşă. În noaptea răcoroasă urcă treptele, apoi, îşi lăsă capul în palme şi inspiră adânc.

— Asta e pentru tine, Şoarece, zise Lorq întinzându-şi mâinile. Ia şi trage de-aici.

— Ce trebuie să fac?

— Inspiră adânc, ţine-ţi puţin respiraţia şi apoi dă-i drumul.

Când Şoarecele se aplecă văzu o umbră care nu era a lui. Tresări.

— În regulă. Ce aveţi acolo?

Şoarecele îşi ridică privirea, iar Lorq se uită în jos la gardianul aflat în patrulare.

Căpitanul îşi miji ochii şi desfăcu palmele.

Gardianul hotărî să-l ignore pe Şoarece şi se uită la Lorq.

— O, zise bărbatul şi strânse din buze. Ceva periculos ar fi putut fi. Ceva ilegal, înţelegi?

Lorq dădu aprobator din cap.

— Ar fi putut.

— În locuri ca astea, atent trebuie să fii.

Lorq dădu din nou din cap.
La fel făcu şi gardianul.
— Hei, ce spui dacă legea un pic ar fi fentată, vrei?
Şoarecele sesiză zâmbetul pe care căpitanul nu-l lăsase niciodată până atunci să-i apară pe chip. Lorq îşi ridică mâinile spre gardian.
— Dă-i drumul, ameţeşte-te.
Gardianul se apleca, inspiră o dată, apoi se îndreptă de spate.
— Mulţumesc, zise el, dispărând în întuneric.
Şoarecele îl urmări o clipă, dădu din cap, ridică din umeri, după care se uită încruntat la căpitan, cu o expresie cinică pe chip.
Luă mâinile lui Lorq într-ale sale, se aplecă, îşi goli plămânii, după care inspiră. După ce îşi ţinu respiraţia timp de aproape un minut, eliberă aerul ca o explozie şi întrebă:
— Ce ar trebui să se întâmple acum?
— Nu-ţi face griji, spuse Lorq. Se întâmplă deja.
Porniră din nou de-a lungul terasei, pe lângă ferestrele albastre.
Şoarecele se uită la fluviul strălucitor.
— Ştii ceva? zise el după un timp. Mi-aş dori să fi avut syrynxul cu mine. Vreau să cânt.
Aproape ajunseseră la treptele cu cafenelele deschise sub luminile nopţii. Se auzea sunetul clar, metalic, al muzicii amplificate. Cineva de la o masă scăpă pe pietre un pahar care se făcu ţăndări, iar sunetul sticlei sparte dispăru într-un ropot de aplauze. Şoarecele se uită la mâinile lui.
— Chestia asta îmi dă furnicături în degete.
Porniră în sus pe trepte.
— Când eram puşti, pe Pământ, în Atena, era o stradă ca asta. Odós Mnisicléous se numea şi mergea direct în sus prin Plaka. Ştii că am lucrat în mai multe locuri, în Plaka? *Închisoarea de Aur, ’O kai ’H.* Urci scările din Adrianou şi mult deasupra este terasa din spate a Erechteionului, într-o baie de lumină, dincolo de zidul Acropolei, în vârful

colinei. Iar oamenii de la mesele aranjate pe marginile străzii, vezi tu, spărgeau farfuriile şi râdeau. Ai fost vreodată în Plaka, în Atena, căpitane?

— O dată, cu mult timp în urmă, spuse Lorq. Eram cam de vârsta pe care o ai tu acum. Însă am petrecut acolo numai o seară.

— Atunci nu ştii micul cartier despre care vorbesc. Nu, dacă ai fost acolo numai pentru o seară, zise Şoarecele, iar vocea lui răguşită se auzea tot mai tare. Urci pe acea stradă cu trepte din piatră până când dispar toate cluburile de noapte şi nu mai este nimic în jur decât pământ, şi iarbă, şi pietriş. Continui să mergi de-a lungul ruinelor care încă se văd peste zid. După aceea, ajungi într-un loc denumit Anafiotika. Aceasta înseamnă „Mica Anafi”, înţelegi? Anafi a fost o insulă, aproape distrusă de un cutremur, cu mult timp în urmă. Iar acolo sunt mici case de piatră, chiar în coasta muntelui, cu străduţe late de o jumătate de metru şi trepte atât de abrupte, încât parcă urci pe verticală. Ştiam un tip care avea o casă acolo. Şi, după ce terminam munca, aduceam fete. Şi ceva vin. De când eram puşti puteam face rost de fete… zise Şoarecele, pocnind din degete. Ne urcam pe acoperişul ei pe o scară ruginită în spirală, aflată în exteriorul uşii din faţă, şi alungam pisicile. După aceea, cântam, beam vin şi ne uitam la oraşul ce se întindea la poalele muntelui ca un imens covor acoperit de lumini, întinzându-se în sus, pe celălalt munte, cu mica mănăstire ca un fragment de os, aşezată în vârf. Odată, am cântat prea tare, iar bătrâna din casa de deasupra a aruncat cu un ulcior în noi. Dar am râs şi am strigat la ea şi am făcut-o să se ridice şi să vină jos, să bea cu noi un pahar de vin. Iar deja cerul devenea cenuşiu dincolo de munţi, în spatele mănăstirii. Îmi plăcea asta, căpitane. Şi îmi place şi aici. Acum pot cânta mult mai bine decât atunci, deoarece am repetat foarte mult. Vreau să cânt şi să dau viaţă lucrurilor pe care le văd în jurul meu. Dar sunt atât de multe lucruri în jurul meu pe care eu le pot vedea, dar tu nu. Şi trebuie să le dau şi acestora viaţă. Dacă nu poţi atinge un lucru, asta nu

înseamnă că nu-l poţi mirosi, sau vedea, sau auzi. Cobor pe o planetă, apoi plec pe o alta şi îmi place ceea ce văd pe ambele. Recunoşti forma mâinii tale în cea a persoanei la care ţii cel mai mult? Acelea sunt spiralele galaxiei prinse una de cealaltă. Simţi forma mâinii tale după ce mâna cealaltă nu mai este şi încerci să-ţi aminteşti cum a fost? Nu mai există o altă formă asemănătoare. Vreau să le dau viaţă amândurora. Katin spune că mi-e frică. Îmi este, căpitane. Mi-e frică de tot ceea ce mă înconjoară. Aşa că aduc aproape de ochi orice lucru pe care îmi cade privirea. Îl pipăi, îl gust. Îmi place ziua de azi; asta înseamnă că trebuie să îmi fie frică, deoarece prezentul este înspăimântător. Dar cel puţin nu îmi este frică să îmi fie frică. Katin, în schimb, s-a încurcat de tot cu întâmplările din trecut. Desigur, trecutul dictează prezentul, la fel cum prezentul dictează viitorul. Căpitane, lângă noi un râu îşi rostogoleşte apele. Dar putem coborî să bem din el doar într-un singur loc, iar acesta se numeşte „prezent”. Vezi, interpretez la syrynx, iar aceasta e ca o invitaţie pentru toţi să coboare şi să bea. Când interpretez vreau ca toţi să aplaude. Cântând, sunt acolo sus, cu cei care merg pe sârmă, ţinându-mi echilibrul pe marginea incandescentă a nebuniei, acolo unde mintea încă îmi funcţionează. Dansez în foc. Cântând, îi conduc pe toţi ceilalţi dansatori acolo unde tu, şi ei – Şoarecele arătă spre trecători – şi el, şi ea nu pot ajunge fără ajutorul meu. Căpitane, îmi revine în minte o dimineaţă de acum trei ani, când aveam cincisprezece ani şi eram în Atena, acolo sus, pe acoperiş. Mă sprijineam de cadrul umbrarului din viţă-de-vie, cu frunze lucitoare de viţă pe obraz şi luminile oraşului stingându-se încet, odată cu venirea răsăritului. Iar dansul se oprise şi două dintre fete se sărutau, învelite într-o pătură roşie, sub masa de fier. Şi, deodată, m-am întrebat: „Ce fac eu aici?”, după care mi-am pus din nou aceeaşi întrebare, „Ce caut eu aici?” După aceea, cuvintele m-au obsedat ca o melodie pe care nu ţi-o mai poţi scoate din minte. Eram speriat, căpitane. Eram entuziasmat, fericit şi speriat. Ce fac aici? Mda. Ce fac?

— Vorbeşti în dodii, Şoarece, zise Lorq, desprinzându-şi mâna de stâlpul din capul scărilor. Să ne întoarcem la Taafite.

— O, da. Desigur, căpitane.

Şoarecele îşi ridică brusc privirea la faţa distrusă a lui Lorq. Căpitanul se uită în jos la el. Printre trăsăturile distorsionate şi luminile reflectate pe chipul acestuia, Şoarecele văzu bună dispoziţie şi compasiune. Încercă să râdă.

— Aş vrea să am syrynxul la mine. Aş cânta până ţi-ar ieşi ochii din cap. Ţi-aş întoarce nările pe dos şi atunci ai fi de două ori mai urât decât eşti acum, căpitane!

Şoarecele se uită în partea cealaltă a străzii. Dintr-odată, pavajul umed, oamenii, luminile şi reflexiile acestora se amestecară într-un caleidoscop în ochii care lăcrimau de uimire.

— Mi-aş dori să fi avut syrynxul cu mine, şopti din nou Şoarecele. Să îl am cu mine… acum.

Cei doi se întoarseră la staţia monoraiului.

— Mâncarea, dormitul, salariile pe care le avem acum: cum i-aş putea explica unuia, să zicem din secolul al XXIII-lea, actualul înţeles al acestor trei noţiuni?

Katin stătea retras şi urmărea dansatorii, chiar el unul dintre ei, râzând în faţa fluviului de lavă, Gold. Din când în când, ridica recorderul şi vorbea.

— Modul în care abordăm aceste procese ar fi total incomprehensibil pentru cei de acum şapte sute de ani, deşi aceştia ştiau ce presupune alimentarea intravenoasă şi concentratele nutritive. Şi totuşi, nu ar fi avut nici pe departe bagajul informaţional pentru a înţelege modul în care fiecare membru al acestei societăţi, cu excepţia celor foarte foarte bogaţi şi a celor foarte foarte săraci, asimilează necesarul zilnic nutritiv. Jumătate din proces ar părea total ininteligibil; cealaltă jumătate, dezgustătoare. Ciudat, dar modul de a bea a rămas neschimbat. În aceeaşi perioadă în care au avut loc aceste schimbări, binecuvântat fie Ashton Clark, în mare măsură romanul a

murit. Mă întreb dacă există o legătură între aceste evenimente. Întrucât am ales această formă arhaică de artă, pe care ar trebui să-i consider cititorii mei, pe oamenii de mâine, sau pe cei de ieri? Trecut sau viitor, dacă nu integrez aceste concepte în naraţiune, lucrarea mea va fi cu mult mai actuală.

Dispozitivul senzorial fusese trecut pe modul de înregistrare repetată, astfel că încăperea era acum plină ochi de dansatori şi de imaginile acestor dansatori. Idas genera contrapuncte de sunete şi imagini pe syrynxul Şoarecelui. Conversaţiile, reale şi înregistrate, umpleau încăperea.

— Deşi toţi aceştia dansează acum în jurul meu, îmi dedic arta unei audienţe mitologice individuale. În ce alte condiţii mai pot spera să comunic?

Tyÿ ieşi dintre ceilalţi Tyÿi şi Sebastieni.

— Katin, lumina de la uşă străluceşte.

Katin opri recorderul.

— Probabil că s-au întors Şoarecele şi căpitanul. Nu te îngrijora, Tyÿ. Le voi deschide eu uşa.

Katin ieşi din cameră şi traversă grăbit holul.

— Hei, căpitane, zise Katin, deschizând uşa. Petrecerea continuă.

Mâna lui Katin alunecă de pe clanţă. Bărbatul simţi cum inima îi bubuie de două ori puternic în gât, după care parcă i se opri în piept. Se dădu înapoi din cadrul uşii.

— Presupun că ne recunoşti pe mine şi pe sora mea. Atunci nu mă voi deranja cu prezentările. Putem intra?

Gura lui Katin încercă să spună ceva.

— Ştim că nu este aici. Vom aştepta.

Poarta de fier, cu ornamentaţiile ei de sticlă masivă, se închise în vânt. Lorq se uită în jur la plantele ale căror umbre se conturau pe fundalul luminii chihlimbarii din Taafite.

— Sper că petrecerea continuă, zise Şoarecele. Să baţi atâta drum şi să-i găseşti ghemuiţi într-un colţ, dormind!

— Extazul o să-i trezească.

În timp ce urca pe stânci, Lorq îşi scoase mâinile din buzunare. O adiere de vânt îi răcori degetele şi-i intră pe sub vestă. Îşi puse palma pe cercul tăbliţei montate pe uşă. Aceasta se deschise spre interior. Lorq păşi înăuntru.

— Nu pare să fi adormit.

Şoarecele rânji şi porni în salturi spre camera de zi.

Petrecerea fusese înregistrată, reînregistrată şi iar reînregistrată. Melodii multiple asaltau o duzină de Tyÿi ce dansau pe ritmuri diferite. Gemenii erau acum multiplicaţi de douăsprezece ori. Sebastian, Sebastian şi Sebastian, în diferite stadii de ebrietate, turnau băuturi roşii, albastre, verzi.

Lorq îl urmă pe Şoarece şi intră în încăpere.

— Lynceos, Idas, v-am făcut rost de… Nu îmi dau seama care e care. Linişte un moment! zise căpitanul şi lovi cu palma comutatorul din perete al dispozitivului senzorial de înregistrare.

Gemenii apărură din spatele bazinului cu nisip; unul dintre ei îşi lasă mâinile albe pe lângă corp; celălalt îşi încrucişă pe piept mâinile negre.

Tyÿ stătea la picioarele lui Sebastian, îmbrăţişându-şi genunchii; ochii ei cenuşii străluceau sub pleoapele pe jumătate închise.

Mărul lui Adam se mişca de-a lungul gâtului lung al lui Katin.

Iar Prince şi Ruby se întoarseră, renunţând să mai contemple râul Gold.

— Se pare că am stricat petrecerea. Ruby le-a sugerat să continue şi să uite de noi, dar… zise Prince, ridicând din umeri. Sunt fericit că ne-am întâlnit aici. Yorgy n-a prea vrut să-mi spună unde eşti. Îţi este prieten bun. Însă nu atât de bun pe cât îţi sunt eu duşman.

Vesta neagră de vinil îi stătea largă pe pieptul osos şi alb. Coastele i se vedeau prin vestă. Purta pantaloni negri şi bocanci negri. În jurul bicepşilor, deasupra mănuşii: blană albă.

Un braţ îl înghionti repetat pe Lorq în piept. Era braţul protezat.

— M-ai ameninţat serios şi într-un mod interesant. Cum ai de gând să-ţi duci ameninţările la capăt?

Dincolo de teama lui Lorq se afla exaltarea.

Când Prince păşi înainte, o aripă a creaturii lui Sebastian îi atinse uşor gamba.

— Te rog… zise Prince şi se uită în jos la creatură.

Se opri la bazinul cu nisip, se aplecă între gemeni, luă nisip în căuşul palmei artificiale, şi strânse pumnul.

— *Ahhh…*

Respiraţia lui Prince şuiera, chiar dacă acesta îşi ţinea gura deschisă.. Se ridică şi deschise pumnul.

Bucăţi mate de sticlă căzură fumegând pe covor. Idas îşi trase iute picioarele. Lynceos nu făcu decât să clipească mai des.

— Şi cum îmi răspunde asta la întrebare? zise Lorq.

— Poţi să o consideri o formă personală de apreciere a puterii şi a frumuseţii. Vezi? spuse, Prince lovind cu piciorul fragmentele fierbinţi de sticlă de pe covor. Pff! Prea multe impurităţi pentru a rivaliza cu sticla de Murano. Am venit aici ca să…

— Mă ucizi?

— Ca să discutăm raţional.

— Şi ce altceva ai mai adus pe lângă argumentele raţionale?

— Mâna mea dreaptă. Ştiu că nu ai arme. Eu am încredere în arma mea. Amândoi improvizăm în jocul asta, Lorq. Ashton Clark a stabilit regulile.

— Prince, ce vrei să faci?

— Să păstrez lucrurile aşa cum sunt.

— Stagnarea înseamnă moarte.

— Dar e mai puţin distructivă decât acţiunile tale nebuneşti.

— Sunt pirat, îţi aminteşti?

— Eşti la un pas de a fi considerat cel mai mare infractor al mileniului.

— Vrei să îmi spui ceva ce nu ştiu?

— Sincer, sper că nu. Pentru noi, aici, pentru planetele din jurul nostru… zise Prince, apoi izbucni în râs.

Indiferent care ar fi argumentele logice la care aş apela, Lorq, în ceea ce priveşte această confruntare, eu am dreptate. Te-ai gândit vreodată la asta?

Lorq îşi miji ochii.

— Ştiu că vrei illyrion, continuă Prince. Scopul este să modifici actualul echilibru de putere; altfel, nu ar valora nimic pentru tine. Ştii ce se va întâmpla atunci?

— Îţi spun eu, răspunse Lorq. Economia Lumilor Exterioare se va prăbuşi. Valuri întregi de muncitori vor trebui relocaţi. Aceştia vor pătrunde ca nişte invadatori. Imperiul va ajunge la fel de aproape de declanşarea unui război cum a fost de la suprimarea Republicii Vega. Când în cadrul acestei culturi, o companie ca Red Shift Limited ajunge la stagnare, situaţia e echivalentă cu distrugerea. În Dragon, aceasta ar însemna pierderea a tot atâtea locuri de muncă precum în Pleiade dacă ar falimenta companiile mele. E ăsta un bun început pentru argumentaţia ta?

— Lorq, eşti incorigibil!

— Te bucuri că m-am gândit serios la problema asta?

— Sunt îngrozit.

— Uite un alt argument la care poţi recurge, Prince: te lupţi nu numai pentru Dragon, dar şi pentru stabilitatea economică a Coloniilor Exterioare. Dacă eu sunt cel care câştigă, a treia parte din galaxie progresează, iar celelalte două treimi rămân în urmă. În cazul în care câştigi tu, două treimi din galaxie stagnează, iar o treime se prăbuşeşte.

Prince dădu aprobator din cap şi spuse:

— Acum distruge-mă cu raţionamentul *tău.*

— Trebuie să supravieţuiesc.

Prince aşteptă. Se încruntă. Încruntarea îi dispăru într-un râs nedumerit.

— Asta e tot ce poţi spune?

— De ce ar trebui să mă deranjez să-ţi spun că lucrătorii pot fi relocaţi, în ciuda dificultăţilor inerente? Că nu va izbucni niciun război deoarece există suficiente planete şi resurse alimentare pentru aceştia, dacă sunt distribuite corespunzător. Că o mărire a cantităţii de illyrion va duce

la crearea de suficiente proiecte noi pentru angajarea acestor oameni.

Prince îşi arcui sprâncenele negre.

— *Atât* de mult illyrion?

— Atât de mult, zise Lorq.

Lângă fereastra mare, Ruby ridică de jos bucăţile diforme de sticlă. Le studie, aparent neinteresată de conversaţie. Dar Prince îşi întinse mâna, iar sora lui îi puse imediat bucăţile de sticlă în palmă. Le urmărea cu atenţie discuţia.

— Mă întreb dacă va merge, zise Prince, uitându-se la bucăţile de sticlă, după care strânse pumnul. Vrei neapărat să redeschidem disputa dintre noi?

— Eşti nebun, Prince. Forţele care au alimentat vechile ostilităţi se manifestau şi când eram copii. De ce să pretindem că aceşti parametri ne definesc teritoriile?

Pumnul lui Prince începu să tremure, apoi îl deschise. Cristalele strălucitoare aveau în interior lumini albastre.

— Cuarţ de heptodină. Îţi spune ceva? O presiune moderată exercitată asupra sticlei impure... Am spus „moderată”. Desigur, acesta e un termen geologic relativ.

— Mă ameninţi din nou. Pleacă! Acum. Sau va trebui să mă ucizi.

— Nu îţi doreşti să plec. Încercăm să purtăm o singură luptă, aici, ca să decidem unde şi care planete se vor prăbuşi.

Prince ridică din nou cristalele.

— Aş putea să trimit unul dintre ele destul de precis direct prin ţeasta ta, zise el şi lăsă fragmentele să cadă din nou pe podea. Nu sunt nebun, Lorq. Sunt un jongler. Vreau să fiu sigur că toate planetele mele continuă să se rotească în jurul meu.

Prince se înclină şi păşi înapoi. Din nou piciorul lui atinse creatura.

Animalul lui Sebastian se smuci în lanţ. Aripile loviră aerul. Pasărea trăgea de braţul stăpânului.

— Jos, jos acum stai...

Sebastian scăpă lanţul. Creatura zbură haotic în sus,

apoi plonjă spre Ruby.

Ea îşi agită mâinile în jurul capului. Prince ţâşni către ea, şi se lăsă pe vine sub aripile păsării. Mâna înmănuşată lovi.

Se auzi un ţipăt, iar creatura se retrase. Prince lovi din nou cu mâna trupul ei negru. Creatura tremură în aer şi se prăbuşi.

Tyÿ începu să ţipe şi fugi spre animalul care dădea uşor din aripi, întins pe spate, şi îl trase într-o parte. Sebastian se ridică de pe scaun cu pumnii strânşi. După aceea, se lăsă în genunchi pentru a îngriji animalul rănit.

Prince îşi întoarse mâna neagră. Un purpuriu umed păta materialul fibros al mănuşii.

— Asta a fost creatura ce te-a atacat pe Esclaros, nu-i aşa? o întrebă el pe Ruby.

Ea se ridică în picioare, tăcută, şi îşi dădu părul de pe umeri. Rochia îi era albă şi avea la guler şi la mâneci un tiv negru. Îşi atinse corsajul din satin pe care căzuseră broboane de sânge.

Prince se uită la creatura care scotea gemete prelungi, întinsă între Tyÿ şi Sebastian.

— Suntem aproape chit, nu-i aşa, Ruby?

Prince îşi frecă mâinile: carne şi negru însângerat. Se încruntă când îşi văzu degetele murdare.

— Lorq, mi-ai pus o întrebare, şi anume: când îmi voi duce ameninţările la îndeplinire? Cândva în următoarele şaizeci de secunde. Dar mai este o stea a cărei soartă trebuie să o lămurim. Zvonurile despre care i-ai vorbit lui Ruby au ajuns până la noi. Voalul de protecţie în care se înfăşoară Marea Căţea Albă a Nordului, mătuşa ta Cyana, este foarte eficient. A căzut în momentul în care ai plecat din biroul ei. Dar noi am ascultat şi la alte uşi; şi am auzit zvonuri despre o stea pe cale de a se transforma într-o nouă. Aceasta, dacă nu alte stele asemănătoare, a fost se pare obiectul interesului tău de ceva timp, zise Prince, ridicându-şi ochii albaştri de la mâna însângerată. Illyrion. Nu văd legătura. Însă nu contează. Oamenii lui Aaron lucrează la problema asta.

Încordarea îl lovea dureros pe Lorq între şolduri şi în zona lombară.

— Te pregăteşti să faci ceva. Dă-i drumul. Fă-o! zise căpitanul.

— Trebuie să mă gândesc cum. Doar cu mâna – nu, spuse Prince, arcuindu-şi sprâncenele şi întinzându-şi pumnul negru. Nu. Îţi respect încercarea de a te justifica în faţa mea. Dar cum te justifici în faţa lor? întrebă el, arătând cu degetele însângerate spre echipaj.

— Ashton Clark ar fi de partea ta, Prince. Şi aşa ar fi şi dreptatea. Nu sunt aici pentru că am vrut să creez o problemă. Tot ce fac e să încerc să o rezolv. Motivul pentru care trebuie să lupt cu tine este convingerea că pot câştiga. Nimic altceva. Tu eşti pentru stagnare. Eu sunt pentru progres. Lucrurile evoluează. Aici nu e vorba de etică, zise Lorq, uitându-se la gemeni. Lynceos? Idas?

Chipul negru al unuia dintre fraţi privi în sus; cel alb, în jos.

— Ştiţi ce riscuri vă asumaţi în această competiţie?

Gemenii aprobară cu o mişcare a capului, unul privindu-l în faţă pe căpitan, unul nu.

— Vreţi să plecaţi din *Roc?*

— Nu, căpitane, noi…

— Vreau să spun, chiar dacă totul…

— …totul se schimbă pe Tubman…

— …în Coloniile Exterioare, poate.

— Poate Tobias va pleca de acolo…

— …şi va veni aici cu noi.

Lorq izbucni în râs.

— Cred că Prince v-ar lua cu el – dacă doriţi.

— Unul uns cu smoală, altul dat prin făină, spuse Prince. Unul curat, altul murdar. Aţi ieşit din propriile voastre mituri. Să te ia dracu’, Lorq.

Ruby păşi în faţă.

— Voi! le spuse ea gemenilor.

Ei o priviră.

— Chiar ştiţi ce se va întâmpla dacă îl ajutaţi pe căpitanul Von Ray şi el reuşeşte?

— Poate să câştige… zise Lynceos şi îşi întoarse în cele din urmă privirea, cu genele argintii tremurându-i.

Idas se apropie mai mult pentru a-şi proteja fratele.

— …sau poate că nu.

— Ce au de spus despre solidaritatea noastră culturală? întrebă Lorq. Nu este lumea la care te aşteptai, Prince.

Ruby se întoarse rapid.

— Iar dovezile îţi spun că este a ta? întrebă ea şi, fără să mai aştepte un răspuns, se răsuci spre râul Gold. Uită-te la el, Lorq.

— Mă uit. Tu ce vezi, Ruby?

— Tu, tu şi Prince vreţi să controlaţi flăcările interne ce pun planetele în mişcare în noaptea ce le înconjoară. Acolo, focul a izbucnit. A mutilat această planetă, acest oraş, la fel cum Prince te-a mutilat pe tine.

— Pentru a îndura o asemenea cicatrice, zise Prince, ar trebui să fii mai tare decât mine.

Lorq simţi cum i se încleştează fălcile; muşchii i se încordară la tâmple şi pe frunte.

— Ca să o îndur trebuie să te urăsc.

Prince zâmbi.

Căpitanul văzu cu coada ochiului cum Şoarecele se retrăsese spre uşă, cu mâinile la spate. Buzele îi dezgoliră dinţii albi, albul ochilor îi înconjura pupilele.

— Ura e o deprindere. Ne-am urât mult timp, Lorq. Cred că îi voi pune capăt acum, zise Prince, iar degetele i se îndoiră. Îţi aminteşti cum a început totul?

— Pe insula Sõo Orini? Îmi aduc aminte că eraţi la fel de răsfăţaţi şi de malefici precum sunteţi…

— Noi? întrebă Prince, arcuindu-şi din nou sprâncenele. Malefici? Ah, dar tu erai cât se poate de crud. Şi nu te-am iertat niciodată pentru asta.

— Pentru că am râs de mâna ta…

— Chiar ai făcut-o? Ciudat, nu-mi amintesc. Rar mi se întâmplă să uit insultele de acest fel. Dar nu. Mă refer la spectacolul barbar pe care ne-ai dus să-l vedem în junglă. Bestii; şi nici măcar nu le puteam vedea pe cele din arenă. Toţi acei oameni înghesuiţi, transpirând, strigând, beţi şi

animalici. Iar Aaron era unul dintre ei. Mi-l amintesc chiar şi acum. Fruntea îi strălucea, avea părul în dezordine, iar faţa îi era congestionată într-un strigăt înfiorător, în timp ce îşi agita pumnul.

Prince îşi strânse degetele catifelate.

— Da, pumnul lui, zise el. A fost prima dată când l-am văzut pe tatăl meu făcând asta. M-a înspăimântat. De atunci l-am văzut de multe ori astfel, nu-i aşa, Ruby? întrebă el, aruncându-i o privire surorii lui. S-a întâmplat în timpul fuziunii De Tergo, când a ieşit din camera de consiliu în acea seară… sau în timpul scandalului Anti Flamina cu şapte ani în urmă… Aaron este o persoană încântătoare, cultivată şi total malefică. Tu ai fost primul care mi-a arătat răutatea în stare pură pe chipul lui. Nu te-am putut ierta niciodată pentru asta, Lorq. Actualul vostru plan, indiferent care e el, în legătură cu acea stea ridicolă: trebuie să-i pun capăt. Trebuie să pun capăt nebuniei Von Ray, zise Prince şi păşi în faţă. Dacă Federaţia Pleiadelor se prăbuşeşte odată cu tine, e numai pentru ca Dragonul să trăiască…

Sebastian se repezi la el.

Se întâmplă atât de repede, încât toţi rămaseră încremeniţi.

Prince se lăsă în genunchi. Mâna îi căzu pe bucăţile de cuarţ; acestea se sfărâmară scoţând o flacără albastră. În timp ce Sebastian îl lovea, un cristal aruncat de Prince străpunse aerul ca o săgeată: *bang.* Ciobul intră în braţul păros al cyborgului conectat. Acesta răcni şi se dădu înapoi, abia ţinându-se pe picioare. Mâna lui Prince atinse din nou cioburile cristaline.

…bang, bang şi *bang.*

Sângele începu să picure din două răni de pe abdomenul lui Sebastian; o alta i se deschidea pe coapsă. Aflat pe marginea bazinului, Lynceos se repezi spre el.

— Hei, nu poţi să…

— …ba da, poate! zise Idas şi îl prinse cu putere pe fratele lui.

Degetele albe ale lui Lynceos încercară, dar nu reuşiră

să desprindă braţele negre care îi înconjurau pieptul. Sebastian se prăbuşi.

Bang…

Tyÿ ţipă şi se aruncă lângă trupul lui. Îi prinse faţa însângerată între palme şi începu să se legene.

…bang, bang.

Cyborgul conectat îşi arcui spatele cu răsuflarea întretăiată. Rănile din coapsă şi din obraz şi cele două din piept licăreau.

Prince se ridică în picioare.

— Acum *te* voi ucide *pe tine!* zise acesta, păşind peste picioarele lui Sebastian care îşi înfipse călcâiele în covor. Ţi-am răspuns la întrebare?

Se înălţă de undeva din străfundurile fiinţei lui Lorq, venind din trecut. Extazul îl făcu să-i conştientizeze clar şi luminos forma şi conturul. Ceva în interiorul lui se zgudui. Din oasele pelvisului i se ridică în stomac, îi trecu în piept, se răsuci sălbatic şi îi explodă pe chip. Începu să urle. În starea de conştiinţă acută periferică pe care i-o producea drogul, căpitanul zări syrynxul Şoarecelui, acolo unde fusese lăsat, pe platformă. Îl înşfăcă…

— Nu, căpitane!

…în timp ce Prince se năpustea asupra lor. Lorq se feri din calea lui, ţinând instrumentul la piept. Răsuci butonul de intensitate.

Prince sfărâmă tocul uşii cu latul palmei (acolo unde, cu o clipă înainte, se sprijinise Şoarecele). Aşchiile zburară cam un metru şi jumătate în sus.

— Căpitane, acela e…!

Şoarecele făcu un salt, iar Lorq îl împinse. Băiatul se clătină şi căzu în bazinul cu nisip.

Căpitanul făcu o fandare laterală şi se răsuci cu faţa spre uşă, în timp ce Prince, încă zâmbind, se îndepărta.

După aceea, Lorq atinse mânerul de reglaj al syrynxului.

Apăru o lumină intensă.

Era o reflexie provenind de pe vesta lui Prince; fasciculul de lumină avea o lungime de undă scurtă. Prince îşi duse mâna la ochi. Apoi, dădu din cap clipind.

Von Ray acţionă syrynxul din nou.

Prince strânse din ochii şi păşi înapoi scheunând.

Degetele lui Lorq trăgeau de coardele de generare a sunetelor. Deşi fasciculul era direcţional, ecoul reverbera în toată încăperea, acoperind ţipetele celuilalt. Capul lui Lorq tremură la impactul cu undele sonore, dar căpitanul atinse din nou zona de generare a sunetelor. Şi din nou. Cu fiecare mişcare a mâinii sale, Prince dădea înapoi, pierzându-şi din echilibru. Se împiedică de picioarele lui Sebastian, însă nu căzu. Căpitanul continua să atingă coardele. Îl lovi o durere cumplită de cap. Cu acea parte a minţii, încă neafectată de furie, îşi zise că probabil i-a spart timpanul... Apoi, furia îi prinse creierul ca într-o menghină. Nu-i mai rămăsese niciun strop de judecată.

Lovi din nou coardele.

Prince îşi agita nebuneşte mâinile desupra capului. Cu mâna fără mănuşă lovi unul dintre rafturile suspendate. O statuetă căzu.

Furios, Lorq izbi violent placa olfactivă a syrynxului.

O duhoare înţepătoare îi arse propriile nări şi îi încinse partea superioară a cavităţii nazale, iar ochii începură să-i lăcrimeze.

Celălalt începu să urle clătinându-se; pumnul lui înmănuşat izbi peretele de sticlă, care se crăpă din podea până în tavan.

Cu ochii înceţoşaţi şi în flăcări, Lorq îl urmări.

Acum, Prince lovi cu ambii pumni în peretele de sticlă, care se sparse explodând. Cioburile răsunară, lovindu-se de podea şi de stâncă.

— *Nu!* strigă Ruby şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Prince se împletici afară.

Căldura îl izbi pe căpitan, dar îl urmă.

El înainta poticnindu-se spre lumina orbitoare a râului Gold. Lorq coborî ca un crab panta crestată.

Şi lovi coardele syrynxului.

Lumina îl biciui pe Prince. Probabil că-şi recăpătase o parte din vedere, deoarece îşi acoperi din nou ochii. Se sprijini pe un genunchi.

Lorq se clătină. Umărul i se hârşâi de stânca încinsă. Era deja acoperit de transpiraţie. Sudoarea i se prelingea pe frunte, îi intra în ochi, i se scurgea prin cicatrice. Înaintă şase paşi. La fiecare pas făcut genera o lumină mai strălucitoare decât a râului Gold, un sunet mai pătrunzător decât mugetul lavei, mirosuri mai intense decât aburii de sulf care îi iritau gâtul. Furia lui era reală şi sângeroasă, mai orbitoare decât Goldul.

— Vierme… Diavole… Gunoiule!

Prince se prăbuşi chiar în clipa în care Lorq ajunse la el. Mâna lui fără mănuşă încerca să se sprijine pe pietrele încinse. Îşi înălţă capul. Pe braţe şi pe faţă avea tăieturi de cioburi. Gura i se deschidea şi închidea ca aceea a unui peşte. Ochii lui orbi clipeau şi se strângeau şi se deschideau din nou.

Von Ray îşi luă avânt şi lovi cu piciorul, zdrobind faţa care icnea…

Şi se sfârşi.

Inspiră aerul fierbinte. Ochii îi scăpărau mânioşi. Se întoarse, cu braţele lăsate pe lângă trup. Pământul se înclină dintr-odată. Scoarţa neagră crăpă şi valul de căldură îl lovi în spate. Căpitanul urcă împleticindu-se printre stâncile denivelate. Luminile din Taafite pâlpâiau după paravanele tremurătoare. Dădu din cap. Gândurile i se învârteau în jurul ţestei arzânde. Tuşea; sunetul părea un muget îndepărtat. Lăsase syrynxul să-i cadă din mâini…

…îşi făcu loc printre marginile colţuroase.

Aerul răcoros îi atinse faţa, îi pătrunse în plămâni. Îşi îndreptă spatele. Ruby îl privea încremenită. Buzele ei tremurau în tăcere. Lorq înaintă spre ea.

Fata îşi ridică mâna (Lorq crezu că voia să-l lovească, dar nu-i păsa) şi îi atinse gâtul încordat…

Din gâtlejul ei ieşeau nişte sunete nearticulate.

Lorq îi privi faţa şi părul prins în jurul unui pieptene de argint. În lumina orbitoare a râului Gold, pielea ei avea culoarea catifelată a unei coji de nucă; fardul îi era întins mult în jurul ochilor, peste pomeţii proeminenţi. Totuşi, splendoarea ei se reflecta în uşoara înclinare a bărbiei, în

expresia gurii ei arămii, surprinse între un zâmbet înspăimântător şi resemnarea în faţa unei tristeţi inefabile; în linia curbă a degetelor de pe gâtul lui.

Îşi lipi obrazul de al lui. Buzele ei fierbinţi le atinseră umede pe ale lui. Simţea pe ceafă căldura degetelor şi inelul ei rece. Mâna îi alunecă.

Apoi, în spatele lor, Prince urlă.

Ruby se smuci, mârâind. Unghiile îi zgâriară umărul. Fugi pe lângă el, în josul stâncii.

Lorq nici măcar nu se uită după ea. Epuizarea îl ţintuise în fluxul de lumină şi căldură. Păşi cu grijă printre cioburi, uitându-se încruntat la echipaj;

— Haideţi odată, la dracu'! Ieşiţi de acolo!

Îşi simţea muşchii în trup ca pe nişte lanţuri. Şireturile vestei se lărgiseră şi părul roşu de pe pieptul transpirat îi sălta în ritmul respiraţiei.

— Mişcaţi-vă!

— Căpitane, ce s-a întâmplat cu…

Von Ray pornise deja spre uşă.

Şoarecele se uită cu o privire sălbatică de la căpitan la râul Gold acoperit de flăcări. Traversă camera în fugă şi ieşi afară prin peretelede sticlă, acum spart.

În grădină, Lorq era pe cale să închidă poarta când Şoarecele se strecură printre gemeni, cu syrynxul sub un braţ şi cu sacul sub celălalt.

— Înapoi la *Roc,* spuse căpitanul. Plecăm de pe planeta asta.

Tyÿ căra animalul rănit pe un umăr, iar cu celălalt îl sprijinea pe Sebastian. Katin vru să o ajute, dar Sebastian era prea scund, iar el prea înalt ca să îi poată fi de folos cyborgului conectat, al cărui trup strălucea slăbit. În cele din urmă, îşi băgă mâinile în buzunare.

Ceaţa se învolbura dedesubtul lămpilor stradale, în timp ce ei se grăbeau pe aleile pietruite ale Oraşului Nopţii Înfiorătoare.

Federaţia Pleiadelor/Coloniile Exterioare
(trecerea navei Roc) 3172

— Valetul de Cupă.
— Regina de Cupă.
— *Faetonul.* Levata mea este. Nouăle de Bâte.
— Cavalerul de Bâte.
— Asul de Bâte. Levata la cel care nu joacă merge.

Decolarea avusese loc fără probleme. Acum, Lorq şi Idas pilotau nava; restul echipajului stătea în cabina comună.

De pe rampă, Katin îi urmărea pe Tyÿ şi pe Sebastian jucând cărţi la două mâini.

— *Parsifal,* nebunul compătimit, după ce a renunţat la Arcana Minoră, a trebuit să îşi facă loc printre cele douăzeci şi una de cărţi ale Arcanei Majore. Este înfăţişat la marginea unei stânci. O pisică albă îi sfâşie turul pantalonilor. Nu poţi spune dacă va cădea sau dacă îşi va lua zborul. Dar mai departe în şirul de cărţi ni se prezintă un indiciu denumit Eremitul: un bătrân cu toiag şi felinar, care stă pe aceeaşi colină şi priveşte cu tristeţe în jos spre stânci…

— Despre ce naiba vorbeşti? îl întrebă Şoarecele.

Continua să-şi plimbe degetele pe o zgârietură în lemnul lustruit de trandafir.

— Nu-mi spune. Acele blestemate cărţi de Tarot…

— Vorbesc despre pornirea într-o aventură. Încep să cred că romanul meu va fi un fel de roman de aventuri, zise el şi ridică din nou recorderul. Gândeşte-te la arhetipul Graalului. E tulburător şi straniu în acelaşi timp că niciun scriitor care a abordat legenda Graalului nu a trăit suficient pentru a-şi duce lucrarea la bun sfârşit. Mallory, Tennyson şi Wagner, responsabili pentru cele mai populare versiuni, au modificat atât de mult elementele de bază, încât structura mitologică a interpretărilor acestora este fie de nerecunoscut, fie complet inutilă – probabil motivul pentru care au scăpat de blestem. Totuşi, niciuna dintre relatările fidele despre Graal, *Conte de Graal* a lui Chrétien de Troyes în secolul al XII-lea, ciclul *Graal* al lui Robert de Boron din secolul al XIII-lea, *Parzival* de Wolfram von Eschenbach sau *Faerie Queene* a lui Spenser

în secolul al XVI-lea, nu a fost terminată la moartea autorului. La sfârşitul secolului al XIX-lea, cred că un american, Richard Hovey, a început un ciclu de unsprezece piese despre Graal şi a murit înainte de terminarea celei de-a cincea. În mod asemănător, prietenul lui Lewis Carroll, George MacDonald, a lăsat neterminată lucrarea intitulată *Originile Legendei Sfântului Graal.* Acelaşi lucru s-a întâmplat cu ciclul de poeme *De la Taliesin prin Logres* al lui Charles William. Iar un secol mai târziu…

— Ai de gând să te opreşti? Jur, Katin, că dacă mi-aş stoarce atât de mult creierii cum faci tu, mi-aş pierde minţile! zise Şoarecele.

Celălalt oftă şi opri recorderul.

— Of, şi eu aş înnebuni dacă mi-aş folosi mintea atât de puţin ca tine.

Ţiganul îşi puse instrumentul la loc în sac, îşi încrucişă braţele deasupra lui şi îşi sprijini bărbia pe dosul palmelor.

— Hai, te rog, Şoarece. Vezi, am încetat cu trăncăneala. Nu fi ursuz. De ce eşti atât de trist?

— Syrynxul meu…

— Te-ai ales cu o zgârietură pe el. Dar s-a mai întâmplat de atâtea ori şi înainte şi ai spus că nu-i influenţează modul de funcţionare.

— Nu este vorba de instrument, zise Şoarecele, încruntându-se. Ceea ce a făcut căpitanul cu…

Dădu din cap, de parcă voia să scape de amintire.

— Aaa.

— Şi nici măcar asta, zise ţiganul, ridicându-se în picioare.

— Atunci ce?

Şoarecele clătină din nou din cap.

— Când am mers să-l iau de acolo…

Katin făcu un gest prin care îl îndemna să continue.

— Căldura era incredibil de mare. Am făcut trei paşi şi nu am crezut că voi rezista. Apoi, am văzut unde a lăsat căpitanul syrynxul, undeva la jumătatea pantei. Aşa că am strâns din dinţi şi am continuat să merg. Credeam că îmi va lua foc piciorul. Probabil am parcurs jumătate din pantă

ţopăind. Oricum, când am ajuns la el, l-am ridicat, şi… i-am văzut.

— Pe Prince şi pe Ruby?

— Ea trăgea de el, voia să-l urce pe stânci. S-a oprit când m-a zărit. Atunci m-am speriat, zise Şoarecele şi îşi ridică privirea de pe mâini.

Degetele îi erau încleştate. Unghiile îi intrau în palme.

— Am întors syrynxul spre ea, lumina, sunetul, mirosul, toate deodată. Căpitanul nu ştie cum să obţină ceea ce vrea de la un syrynx. Eu ştiu. Era oarbă, Katin. Şi probabil i-am distrus ambele timpane. Laserul era atât de focalizat, încât părul i-a luat foc, apoi rochia…

— Of, *Şoarece…*

— Eram speriat! După tot ce s-a întâmplat între ei şi căpitan. Dar, Katin… şopti băiatul, iar vocea răguşită i se stinse. Nu e bine să fii chiar atât de speriat…

— Regina de Spade…

— Regele de Spade…

— *Îndrăgostiţii.* Levata mea este. Asul de Spade…

— Tyÿ, vino şi schimbă-l pe Idas pentru un timp, se auzi vocea lui Von Ray prin amplificator.

— Da, căpitane. Treiul de Spade de la cel care nu joacă vine. *Împărăteasa* de la mine vine. Levata mea este, zise ea, închizând cărţile, şi plecă de la masă spre cabina ei.

Sebastian se ridică.

— Hei, Şoarece!

Capitolul 7

Coloniile Exterioare (trecerea navei Roc) 3172

— Ce?

Sebastian mergea pe covorul albastru, masându-şi braţul. Unitatea medicală a navei îi reparase cotul rupt în patruzeci şi cinci de secunde, având nevoie de un timp chiar mai scurt pentru rănile mai puţin grave. (Unitatea medicală emisese câteva lumini straniu colorate când fiinţa întunecată, cu un plămân colapsat şi trei cartilaje costale sfâşiate îi fusese adusă în faţă. Dar Tyÿ a umblat la programul ei până când a început să lucreze eficient, impecabil şi să vindece fiara). Acum, creatura mergea legănându-se în spatele stăpânului ei, sumbră şi fericită.

— Şoarece, de ce tu nu unitatea medicală din navă laşi gâtul să îţi repare? O treabă bună ar face, zise el, rotindu-şi braţul din încheietură.

— N-au cum. Au încercat de câteva ori când eram un puşti. Cu ceva timp în urmă, când mi-am luat racordurile, au încercat din nou.

Ţiganul ridică din umeri.

Sebastian se încruntă.

— Nu foarte grav acum îmi pare.

— Nici nu e, spuse Şoarecele. Nu mă deranjează. Pur şi simplu nu-l pot repara. Ceva con… sau nu ştiu cum, neurologică.

— Ce asta e?

Ridică din umeri, cu o figură lipsită de orice expresie.

— Congruenţă neurologică, spuse Katin. Coardele tale vocale neataşate trebuie să reprezinte un defect din naştere neurologic congruent.

— Mda, asta au şi spus.

— Există două tipuri de defecte din naştere, începu Katin să le explice. În ambele cazuri, anumite părţi ale corpului, interne sau externe, sunt deformate, atrofiate sau, pur şi simplu, conectate greşit.

— Eu am toate coardele vocale.

— Dar, la baza creierului, există un mic grup de nervi care, dacă te uiţi la el în secţiune transversală, e mai mult sau mai puţin similar unei structuri a fiinţei umane. Dacă această structură matricială este constituită în integralitatea ei, atunci creierul este prevăzut cu echipamentul nervos necesar funcţionării organismului. Foarte rar, structura matricială prezintă defecte similare celor ale corpului, cum e cazul Şoarecelui. Chiar dacă problema fizică este corectată, nu există conexiuni nervoase cu creierul pentru a acţiona asupra componentei fizice corectate.

— Asta trebuie să fie în neregulă şi cu braţul lui Prince, zise Şoarecele. Dacă ar fi fost smuls într-un accident sau ceva de genul ăsta, ar fi putut să îi transplanteze altul, să îi conecteze venele, nervii şi toate celelalte, iar braţul ar fi fost ca nou.

— Oh! exclamă Sebastian.

Lynceos coborî de pe rampă. Degetele albe masau extensiile sidefii ale încheieturilor sale.

— Căpitanul chiar ştie să piloteze…

Idas păşi pe marginea piscinei.

— Această stea pe care o caută unde este…?

— …coordonatele o localizează la capătul braţului interior…

— …din Coloniile Exterioare, atunci…

— …chiar dincolo de Cele Mai Îndepărtate Colonii.

— …atunci mult de zburat este, spuse Sebastian. Iar căpitanul tot drumul singur va pilota.

— Căpitanul are multe lucruri la care să se gândească, sugeră Katin.

Şoarecele trase de una dintre bretelele pantalonilor.

— Dar mai şi sunt multe lucruri la care nu vrea să se gândească. Hei, Katin, ce spui de o partidă de şah?

— Alege-ţi un turn, răspunse el. Să fim corecţi.

Se aşezară la masa de joc.

După trei partide, vocea lui Von Ray se auzi în cabina comună.

— Fiecare să meargă în cabina lui. Vom întâlni curând nişte curenţi transversali periculoşi.

Ţiganul şi Katin se ridicară din fotoliile lor semisferice. Katin se repezi spre uşa mică din spatele scării în spirală. Celălalt o luă grăbit peste covor şi urcă cele trei trepte. Panoul reflectant culisă în perete. Păşi peste o cutie de scule, un colac de cabluri, trei lamele de memorie blocate şi abandonate care se topeau; acestea pătaseră cu sare plăcile pe care se uscase lichidul scurs – şi se aşeză pe cuşetă. Trase cablurile afară şi le conectă.

Olga clipea plină de solicitudine peste tot în jur.

Curenţi transversali: particule roşii şi argintii dispersate în cantităţi indefinite. Căpitanul le folosea împotriva torentului.

— Trebuie să fi fost un bun pilot de curse, căpitane, comentă Katin. Ce tip de navă ai condus? La şcoală aveam un club de curse ce închiria trei nave. M-am gândit să încerc şi eu într-un semestru.

— Ţine-ţi gura şi menţine constantă viteza rotorului.

Aici, în partea inferioară a spiralei galaxiei, existau mai puţine stele. Deplasările gravimetrice erau mai puţin intense. Zborul în centrul galaxiei, cu un flux mai condensat de particule, ducea la apariţia unei serii de frecvenţe contradictorii cu care trebuia să lucrezi. Aici, un căpitan trebuia să profite de mănunchiul de traiectorii ale inflexiunilor ionice.

— Totuşi, unde mergem? întrebă Şoarecele.

Lorq îi arătă coordonatele pe matricea statică, iar acesta le citi în raport cu matricea mobilă.

Unde era steaua?

Concepte ca „distanţă”, „izolat”, „estompat” nu primesc întotdeauna o expresie matematică precisă. Dar când se întâmplă asta, caracterul lor vag dispare şi locul respectiv este indicat cu exactitate.

— Steaua mea.

Lorq deplasă rotoarele lateral, astfel încât ei să poată vedea.

— Ăsta e soarele meu. Asta e nova mea ce emite lumină

de opt sute de ani. Priveşte atent, Şoarece. Dacă manevrezi de mântuială rotoarele şi îmi întârzii cu o secundă apropierea de soare…

— Te rog, căpitane!

— …iau pachetul de cărţi al lui Tyÿ şi ţi-l vâr în jos pe gât, dar oblic. Întoarce!

Iar ţiganul întoarse nava, în timp ce necuprinsa noapte i se rotea nebuneşte în jurul capului.

— Căpitanii de aici, gândi Lorq cu voce tare, odată ce curenţii se dispersează, când ajung în zona derutantă, contorsionată, a nucleului central, nu mai pot naviga prin flux la fel ca în Pleiade pentru a se salva. Deviază de la traiectorie, se rotesc şi se confruntă orbeşte cu tot felul de probleme. Jumătate dintre accidentele de care aţi auzit au fost ale unor căpitani excentrici. Odată, am vorbit cu unii dintre ei. Mi-au spus că aici, în zona exterioară, noi distrugeam întruna navele în rotaţii gravitaţionale. Întotdeauna adormi în coardele tale, aşa mi-au zis, se amuză el, aducându-şi aminte.

— Ştii, căpitane, navighezi de mult timp, spuse Katin. Aşa mi se pare. De ce nu te odihneşti o vreme?

— Am chef să mă mai joc un pic. Tu şi Şoarecele staţi conectaţi. Voi, ceilalţi, întindeţi-o!

Rotoarele se contractară şi se răsuciră, până când fiecare dintre ele se transformă într-un fascicul individual de lumină. Iar, după aceea, lumina se stinse.

— Oh, căpitane Von Ray, ceva…

— …am vrut să te întrebăm ceva…

— …înainte. Mai ai…

— …poţi să ne spui unde ai pus…

— …vreau să spun dacă e în regulă, căpitane…

— …extazul?

Noaptea se scurgea lent dinaintea ochilor scrutători. Rotoarele îi propulsau rapid tot mai departe în structura omogenă limitrofă.

— Trebuie să fie distracţie mare în minele de pe Taubman, îşi spuse Şoarecele părerea după un timp. M-am

tot gândit la asta, Katin. Când eu şi căpitanul am coborât spre Gold, uitându-ne în stânga şi-n dreapta după extaz, nişte indivizi au încercat să ne facă să semnăm pentru a lucra acolo. Ştii, am început să mă gândesc: un conector e un conector, iar un racord e un racord, iar, dacă dau de greu, pentru mine nu ar fi o prea mare diferenţă între rotorul unei nave spaţiale, o plasă pentru aqualaţi sau o freză de minereu. Mă gândesc că pentru o vreme aş putea merge să lucrez acolo.

— Fie ca spiritul lui Ashton Clark să plutească deasupra umărului tău drept şi să vegheze asupra celui stâng.

— Mulţumesc.

Iar după un timp, întrebă:

— Katin, de ce oamenii spun Ashton Clark ori de câte ori îşi schimbă locul de muncă? Înainte, când am fost la Academia Cooper, ne-au spus că tipul care a inventat conectoarele se numea Socket (*racord*) sau ceva de genul asta.

— Souquet, îl corectă celălalt. Şi totuşi, trebuie să o fi considerat o coincidenţă nefericită. Ashton Clark a fost un filosof şi psiholog din secolul al XXIII-lea ale cărui lucrări i-au permis lui Vladimeer Souquet să dezvolte conectoarele lui neuronale. Cred că răspunsul are de-a face cu activitatea lui. Şoarece, munca, aşa cum omenirea o cunoştea până la Clark şi Souquet era foarte diferită de aceea pe care o ştim astăzi. Un om poate merge la birou şi utiliza un computer ce ar corela volume uriaşe de date provenite din rapoartele despre cum, să spunem nasturii – sau ceva la fel de arhaic – se vindeau în anumite regiuni ale ţării. Munca acestui om era vitală industriei nasturilor: era necesară această informaţie pentru a decide cât de mulţi nasturi vor fabrica anul următor. Dar, deşi acest om ocupa un loc de muncă esenţial în cadrul industriei nasturilor, era angajat, plătit sau dat afară de cei din această industrie, săptămâni în şir putea să nu vadă niciun nasture. Deoarece lucra la acel computer era plătit cu o anumită sumă de bani; cu acei bani soţia lui cumpăra alimente şi mâncare pentru el şi familia lui. Totuşi, nu

exista nicio legătură directă între locul lui de muncă şi modul în care trăia şi se hrănea în restul timpului. Nu era plătit cu nasturi. Pe măsură ce un procent din ce în ce mai mic al populaţiei se ocupa cu pescuitul, vânătoarea şi cultivarea pământului, acest decalaj dintre munca omului şi modul în care trăia – ce mânca, ce purta, unde dormea – a devenit din ce în ce mai mare pentru tot mai mulţi oameni. Ashton Clark a subliniat cât de nociv din punct de vedere psihologic era acest lucru pentru umanitate. Întregul sentiment de autocontrol şi autoresponsabilitate pe care omul l-a deprins în timpul Revoluţiei Neolitice, când a învăţat să planteze cereale şi să domesticească animale şi să trăiască în locul pe care îl alegea el, era serios ameninţat de dispariţie. Această ameninţare a fost constantă încă de la Revoluţia Industrială şi mulţi alţi oameni, înainte de Ashton Clark, au identificat-o. Dar el a mers mai departe. În cazul în care condiţiile ce definesc o societate tehnologică sunt de asemenea natură încât nu există o relaţie directă între munca pe care o prestează un om şi modul lui de existenţă, alta în afară de bani, cel puţin trebuie să aibă sentimentul că modifică direct lucrurile prin munca sa, modelează lucruri, produce lucruri care nu existau înainte, deplasează lucrurile dintr-un loc în altul. În munca lui, trebuie să depună efort şi să vadă cu propriii lui ochi cum apar aceste modificări. Altfel, ar avea sentimentul că viaţa lui este inutilă.

Katin tăcu puţin, apoi urmă:

— Dacă ar fi trăit cu o sută de ani înainte sau după, probabil astăzi nimeni nu ar fi auzit de el. Dar tehnologia a ajuns în punctul în care ideile lui Ashton Clark puteau fi cumva realizate. Souquet a inventat conectoarele, şi racordurile sale, şi circuitele neuroreactive, şi întreaga tehnologie fundamentală prin care o maşină poate fi controlată direct prin impulsurile nervoase, aceleaşi impulsuri ce determină mişcarea mâinii sau piciorului tău. Iar atunci, a apărut o revoluţie a conceptului de muncă. Toate procesele industriale majore au început să fie fragmentate în activităţi ce puteau fi efectuate „direct” de

către om. Înainte, existau uzine conduse de un singur om, un personaj neimplicat, ce răsucea un comutator dimineaţa, dormea jumătate din zi, la prânz controla nişte cadrane, după care decupla totul înainte de a pleca seara acasă. Acum, un om merge la muncă, se conectează şi introduce materiile prime în uzină cu piciorul stâng, produce mii şi mii de componente precise cu o mână, asamblează cu cealaltă şi scoate afară o linie de produse finite cu piciorul drept, după ce le-a inspectat cu propriii lui ochi. Şi e un muncitor mult mai satisfăcut. Datorită naturii sale, cea mai mare parte a producţiei poate fi transformată în activităţi prestate prin conectare şi efectuată mult mai eficient decât înainte. În rarele situaţii în care activitatea de producţie era mai puţin eficientă, Clark a subliniat beneficiile psihologice pentru societate. S-a afirmat că el a fost filosoful ce a determinat revenirea umanităţii la omul muncitor. În cadrul acestui sistem, multe dintre afecţiunile mentale endemice cauzate de sentimentul de alienare au dispărut. Această evoluţie a dus la transformarea războiului dintr-un eveniment rar într-unul imposibil şi, după perturbarea iniţială, la stabilizarea economică a planetelor în ultimii opt sute de ani. Ashton Clark a devenit profetul muncitorilor. De aceea, chiar şi astăzi, când o persoană vrea să îşi schimbe locul de muncă, îi urezi ca Ashton Clark, sau spiritul său, să fie cu el.

Şoarecele se uită la stele.

— Îmi amintesc că, uneori ţiganii, îi invocau numele în blesteme.

Se gândi o clipă.

— Cred că, fără racorduri, chiar aveau de ce blestema.

— Existau grupuri ce se opuneau ideilor lui Clark, în special pe Pământ, care întotdeauna a fost mai reacţionar. Dar nu au rezistat mult timp.

— Mda, spuse Şoarecele. Numai opt sute de ani. Nu toţi ţiganii sunt trădători ca mine.

Râse cam fără chef.

— După cum îmi dau seama, sistemul lui Ashton Clark

are o singură deficienţă serioasă. Şi i-a trebuit mult timp pentru a se materializa.

— Da? Care?

— Ceva ce profesorii le-au spus studenţilor timp de ani de zile, presupun. Auzi asta la orice întrunire intelectuală la care mergi, spus cel puţin o dată. Se pare că astăzi există o anumită lipsă de vigoare culturală. Aceasta e ceea ce Republica Vega a încercat să stabilească, înainte, în anul 2800. Datorită satisfacţiei conferite şi modului facil în care lucrează oamenii în prezent, oriunde doresc, în ultimele generaţii au existat asemenea deplasări de populaţie de pe o planetă pe alta, încât societatea s-a fragmentat în jurul ei însăşi. Acum, există o singură societate interplanetară, stridentă şi de faţadă, fără nicio tradiţie serioasă în spatele ei.

Katin făcu o pauză, apoi continuă:

— Am făcut rost de o parte din extazul căpitanului înainte de a mă conecta. Şi, în timp ce vorbeam, număram în gând oamenii pe care i-am auzit spunând asta, de la Harvard la Hell[3]. Şi ştii ceva? Cred că se înşală.

— Chiar se înşală?

— Se înşală. Nu caută unde trebuie tradiţiile noastre sociale. Există tradiţii culturale care au ajuns la maturitate de-a lungul secolelor, dar au atins apogeul abia acum, printr-o vitalitate şi exclusivitate specifice prezentului. Ştii cine întruchipează această tradiţie, mai mult decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit?

— Căpitanul?

— Tu, Şoarece.

— Cum?

— Ai acumulat elementele distinctive relevante pe care o duzină de societăţi ni le-au lăsat moştenire de-a lungul anilor şi ţi le-ai însuşit. Eşti produsul acelor tensiuni care s-au manifestat violent în timpul lui Clark şi cărora tu le pui capăt cu syrynxul tău ce generează configuraţii remarcabil de actuale…

— Oh, termină, Katin.

— Am tot căutat un subiect pentru cartea mea, cu

relevanţă şi istorică, şi socială. Tu eşti acela, Şoarece. Cartea mea ar trebui să fie propria ta biografie! Ar trebui să spună de unde vii, ce ai făcut, lucrurile pe care le-ai văzut şi cele pe care le-ai arătat celorlalţi oameni. Aici se află semnificaţia mea socială, analiza istorică, scânteia apărută între conexiunile ce reliefează amploarea reţelei…

— Katin, eşti nebun…

— Nu, nu sunt. Am văzut în sfârşit ceea ce…

— Hei, voi de-acolo, menţineţi bine tensionate rotoarele.

— Îmi pare rău, căpitane.

— Da, căpitane.

— Nu mai trăncăniţi dacă vă uitaţi la stele cu ochii închişi.

Abătuţi, cei doi cyborgi conectaţi se concentrară din nou asupra nopţii de afară. Şoarecele era gânditor. Katin era agresiv.

— Există o stea care se înalţă, strălucitoare şi fierbinte. Este singurul lucru de pe cer. Nu uitaţi asta. Menţineţi poziţia ei drept în faţa noastră şi nu o lăsaţi să oscileze. Puteţi pălăvrăgi despre vigoarea culturală în timpul vostru liber.

Steaua se înălţă dincolo de orizont.

La o distanţă de douăzeci de ori mai mare decât aceea dintre Pământ şi Soare (sau dintre Ark şi soarele ei) nu exista suficientă lumină emisă de o stea medie de tipul G pentru a realiza difracţia în timpul zilei printr-o atmosferă de tip terestru. La asemenea distanţe, cel mai strălucitor obiect din noapte ar fi asemănător unei stele, nu unui soare, o stea foarte strălucitoare.

Până la ea erau aproximativ patru miliarde de kilometri sau puţin mai mult de douăzeci de unităţi astronomice.

Era cea mai strălucitoare stea.

— O frumuseţe, nu-i aşa?

— Nu, Şoarece, spuse Lorq, e doar o stea.

— Cum îţi dai seama…

— …că se va transforma într-o novă?

— Datorită acumulării de elemente grele pe suprafaţa ei,

le explică el gemenilor. Se manifestă numai cea mai redusă înroşire a culorii absolute, ce corespunde celei mai uşoare diminuări a temperaturii de la suprafaţă. Mai apare de asemenea o slabă intensificare a activităţii petelor solare.

— Nu îţi poţi da seama de acest lucru de pe suprafaţa uneia dintre planetele ei?

— Aşa e. Înroşirea este mult prea redusă pentru a fi observată cu ochiul liber. Din fericire, această stea nu are planete. Există nişte deşeuri cosmice de mărimea unei luni, ce plutesc un pic mai aproape de ea, ce pot reprezenta efectele unei încercări ratate de formare a unei planete.

— Luni? Luni! obiectă Katin. Nu poţi avea luni fără planete. Poate planetoizi, dar nu luni!

Lorq râse.

— Nu am spus decât de mărimea unei luni.

— Ah!

Toate rotoarele fuseseră activate pentru a deplasa *Roc* pe orbita ei cu o rază de aproximativ patru miliarde de kilometri în jurul stelei. Katin stătea în cabina lui, nemaiputându-şi lua ochii de la strălucirea astrului.

— Ce se întâmplă cu staţiile de cercetare pe care Institutul Alkane le-a transferat în jurul stelei?

— Plutesc prin spaţiu, la fel de solitare cum suntem şi noi. Vom recepţiona semnale de la acestea la momentul oportun. Pentru moment, nu avem nevoie de ele, iar ele nu au nevoie de noi. Cyana le-a avertizat că sosim. Le voi identifica pe matricea mobilă. Acolo le puteţi urmări coordonatele şi deplasările. Aceea e cea mai mare staţie cu echipaj la bord. E de cincizeci de ori mai departe decât suntem noi.

— Ne aflăm în zona de pericol dacă explodează?

— Când începe formarea novei, acea stea va înghiţi tot cerul şi orice se află pe el, pe o foarte mare distanţă.

— Şi când începe?

— În câteva zile, după cum a evaluat Cyana situaţia. Dar se ştie că asemenea evaluări au o marjă de eroare de două săptămâni, în ambele sensuri. Dispunem de numai câteva

minute pentru a zbura de aici în cazul în care explodează. Acum suntem la aproximativ două ore şi jumătate lumină de ea.

Ei o vedeau nu prin intermediul radiaţiei luminoase, ci prin intermediul distorsiunilor eterice, care le oferea o imagine sincronă a soarelui.

— O vom vedea chiar în clipa în care începe să explodeze.

— Iar illyrionul? întrebă Sebastian. Cum de el facem rost?

— Asta e problema mea, spuse Lorq. Vom face rost de el când va sosi momentul. Acum vă puteţi relaxa pentru un timp.

Niciunul nu se grăbi să deconecteze cablurile. Rotoarele se contractară până la dimensiunile unor fascicule individuale de lumină, dar numai după o vreme doi dintre ei se deconectară, iar pe alţi doi îi fură somnul.

Katin şi Şoarecele rămaseră cel mai mult pe poziţii.

— Căpitane? întrebă Katin după câteva minute. Chiar mă întrebam. A spus patrula ceva deosebit când ai raportat… accidentul lui Dan?

Trecu aproape un minut înainte să răspundă:

— Nu l-am raportat.

— Ah! exclamă Katin. Nici nu credeam că ai făcut-o.

Şoarecele vrusese de trei ori să spună „Dar”, înainte să renunţe la idee.

— Prince are acces la toate documentele oficiale ce provin de la patrula din Dragon. Cel puţin asta e părerea mea; eu am un computer ce le scanează pe acelea care provin din Pleiade. Al lui este în mod sigur programat pentru a identifica exact orice informaţii recepţionate, indiferent cât de vag sunt asociate cu persoana mea. Dacă l-ar fi identificat pe Dan, ar fi găsit o nouă. Nu vreau să o găsească în acest mod. Aş prefera nici să nu afle că Dan e mort. După informaţiile mele, singurii oameni care ştiu acest lucru se află în navă. Îmi convine situaţia asta.

— Căpitane?

— Ce e, Şoarece?

— Se apropie ceva de noi.

— O navă de aprovizionare a staţiei de cercetare? întrebă Katin.

— Este prea departe. Adulmecă în urma noastră.

Lorq rămase tăcut, în timp ce strania navă se deplasa pe matricea cordonatelor.

— Lăsaţi totul şi mergeţi în cabina comună. Vin şi eu.

— Dar, căpitane… reuşi în cele din urmă Şoarecele.

— Este o navă de transport cu şapte rotoare, ca aceasta, numai că datele de identificare spun că vine din Dragon.

— Ce caută aici?

— V-am ordonat să mergeţi în cabina comună.

Katin citi numele navei, pe măsură ce fasciculul ei de identificare se deplasa în partea inferioară a reţelei:

— *Papagalul Negru?* Vino, Şoarece. Căpitanul a spus să-i dăm drumul de-aici.

Se deconectară şi li se alăturară celorlalţi, pe marginea piscinei.

În capul scării în spirală, uşa glisă ascendent. Lorq păşi afară, pe treptele umbrite.

Şoarecele îl urmări pe Von Ray cum coboară şi se gândi: „Căpitanul e obosit”.

Katin privi la Von Ray şi la reflexia lui pe mozaic şi se gândi: „Are mişcările obosite, dar aceasta este oboseala unui atlet care-şi ia avânt pe ultima sută de metri”.

Când căpitanul coborâse deja jumătate din trepte, ecranul încadrat de rama aurită de pe peretele îndepărtat se aprinse.

Tresăriră. De fapt, Şoarecele abia îşi opri un ţipăt.

— Aşa deci, spuse Ruby. Aproape egalitate. Sau e corect aşa? Încă eşti înaintea noastră. Nu ştim de unde ai de gând să îţi ridici premiul. Această cursă nu are continuitate.

Privirea ei albastră trecu peste echipaj, se opri o vreme asupra Şoarecelui, se întoarse la Lorq.

— De la ultima noapte la Taafite, nu am mai simţit o asemenea durere. Poate am fost toată viaţa mea protejată. Totuşi, indiferent de reguli, frumosule căpitan (dispreţul se simţea în vocea ei) şi noi am fost crescuţi pentru a juca.

— Ruby, vreau să îţi vorbesc… vocea lui Lorq ezită. Şi lui Prince. Personal.

— Nu sunt sigură că el vrea să-ţi vorbească. Timpul care a trecut din momentul în care ne-ai abandonat la marginea lui Gold şi zbaterea noastră finală până la o unitate medicală nu face parte dintre… cele mai plăcute amintiri ale noastre.

— Spune-i că vin în *Papagalul Negru.* M-am săturat de această poveste de groază, Ruby. Sunt lucruri pe care vrei să le ştii de la mine. Sunt lucruri pe care vreau să ţi le spun.

Mâna ei se mişcă nervoasă spre părul ce îi cădea pe umeri. Mantia neagră i se închidea într-un guler înalt. Câteva clipe mai târziu spuse:

— Foarte bine.

După care dispăru.

Lorq privi în jos la echipajul său.

— Aţi auzit. Înapoi la rotoarele voastre. Tyÿ, am remarcat cum pilotezi. Ai în mod clar mai multă experienţă decât oricine altcineva de aici. Ia racordurile mele. Iar dacă se întâmplă ceva neobişnuit – orice, indiferent dacă m-am întors sau nu, du-o pe *Roc* departe de locul ăsta, repede.

Şoarecele şi Katin se uitară unul la celălalt, apoi la Tyÿ.

Lorq trecu peste covor şi urcă pe rampă. La mijlocul arcadei albe se opri şi se uită atent la reflexia lui. După aceea, scuipă în apă.

Dispăru înainte ca undele să atingă marginea.

Aruncând priviri nedumerite unul la celălalt, membrii echipajului se îndepărtară de piscină.

Coloniile Exterioare
(trecerea navei Papagalul Negru), 3172

Pe cuşeta lui, Katin se conectă şi cuplă datele personale senzoriale din exteriorul navei, numai pentru a vedea că toţi ceilalţi erau deja acolo.

Urmări *Papagalul Negru,* apropiindu-se pentru a primi

naveta.

— Şoarece?

— Da, Katin.

— Sunt îngrijorat.

— Pentru căpitan?

— Pentru noi.

Papagalul negru, cu rotoarele oscilând în întuneric, viră uşor în apropierea lor pentru a corela orbitele.

— Hoinăream Şoarece, tu şi eu, gemenii, Tyÿ şi Sebastian, toţi oameni de treabă, dar fără un scop clar. Apoi, un obsedat ne recrutează şi ne aduce aici, la limita a tot ceea ce există. Şi l-am urmat pentru a descoperi că obsesia lui a impus ordine lipsei noastre de finalitate; sau poate a făcut haosul mai coerent. Însă mă îngrijorează faptul că îi sunt atât de recunoscător. Ar trebui să mă revolt, să îmi impun propria mea ordine. Dar nu o fac. Vreau ca el să câştige această competiţie infernală. Vreau ca el să câştige, şi până nu câştigă sau pierde, nu îmi doresc nimic altceva.

Papagalul Negru primi naveta ca un tun ce lansează un obuz în sens invers. O dată ce nu mai fu necesară corelarea orbitelor, se îndepărtă de ei. Katin îi urmărea rotaţiile întunecate.

— Bună dimineaţa.

— Bună seara.

— După ora Greenwich este dimineaţă, Ruby.

— Iar eu sunt politicoasă şi te întâmpin după ora Ark. Vino aici.

Îşi dădu mantia într-o parte pentru a-l lăsa să intre în coridorul întunecat.

— Ruby?

— Da?

Vocea ei se auzea chiar din spatele umărului său stâng.

— Ori de câte ori te vedeam eram entuziasmat. Atât de multe dovezi îmi arătau ce persoană minunată eşti. Însă totul apare strălucitor de sub umbra pe care o lasă Prince. Cu ani în urmă, când am vorbit la acea petrecere de pe

Sena, mi-am dat seama cât de dificil ar fi pentru cineva să te iubească.

— Paris este la multe planete depărtare de noi, Lorq.

— Prince te controlează. E meschin din partea mea, dar asta îi pot ierta cel mai puţin. Nu te-ai impus niciodată în faţa lui. Dacă nu ne referim la Taafite, locul de pe altă planetă, de sub un soare epuizat. Ai crezut că e mort. Ştiu că îţi aduci aminte. De atunci nu m-am mai gândit aproape la nimic altceva. M-ai sărutat. Însă a urlat şi ai fugit la el. Ruby, el încearcă să distrugă Federaţia Pleiadelor. Toate planetele ce orbitează în jurul a trei sute de sori şi multe miliarde de oameni. Acestea sunt planetele mele. Nu le pot lăsa să moară.

— Ai dărâma coloana Dragonului şi ai face Şarpele să se târască în praf pentru a le salva? Ai distruge fundamentul economic al Pământului şi ai lăsa fragmentele rămase să se prăbuşească în noapte? Ai arunca planetele Dragonului în epoci de haos, războaie civile şi lipsuri? Planetele Dragonului sunt planetele lui Prince. Eşti chiar atât de arogant să îţi imaginezi că le iubeşte mai puţin decât tu pe ale tale?

— Tu ce iubeşti, Ruby?

— Nu eşti singurul care are secrete, Lorq. Noi le avem pe ale noastre. Când ai urcat dintre stâncile arzânde, da, am crezut că e mort. Aveam un dinte fals în gură, plin cu stricnină. Am vrut să îţi dau sărutul victoriei. Şi aş fi făcut-o dacă Prince nu ar fi strigat.

— Prince iubeşte Dragonul?

Se răsuci, o prinse de braţe şi o trase lângă el. Cu fiecare respiraţie, pieptul ei îl atingea pe al lui. Cu ochii deschişi, feţele lor se atinseră. Gura lui apăsă pe gura ei mică până ce buzele se deschiseră şi limba lui se lovi de dinţii ei încleştaţi.

Degetele i se încleştau în părul lui roşcat. Scotea sunete furioase.

O strânse în braţe, uimit, derutat, îngrozit de intensitatea acelei dorinţe ca totul să se sfârşească atunci, acolo. Dar nu se sfârşi. Ea îl împingea, se răsucea, se

smucea.

Când strânsoarea lui slăbi, fata ţâşni, cu ochii bulbucaţi; după aceea, pleoapele îi acoperiră lumina albastră a ochilor până când furia o determină să le deschidă din nou.

— Ei bine?

Respira greu.

Îşi trase mantia în jurul ei.

— Când o armă mă dezamăgeşte o dată, vocea ei era la fel de răguşită ca a Şoarecelui, o arunc. Altfel, chipeşule pirat, tu…

I se potolise furia?

— Noi am fi… Însă acum am alte arme…

Cabina comună din *Papagal* era mică şi dezolantă. Doi cyborgi conectaţi stăteau pe banchete. Altul stătea pe treptele de lângă uşa ce ducea la cabina lui de conectare.

Oamenii cu feţe energice, în uniforme albe, îi amintiră lui Lorq de alt echipaj cu care lucrase. Pe umeri purtau emblema stacojie a companiei Red-Shift Limited. Se uitau la Lorq şi Ruby. Cel de pe trepte intră în cabină, iar uşa placată zăngăni în încăperea de sus. Ceilalţi doi se ridicară să plece.

— Coboară şi Prince?

Ruby arătă cu capul spre scara de oţel.

— Te va primi în cabina căpitanului.

Lorq începu să urce. Sandalele îi pocneau pe treptele perforate. Ruby îl urmă.

Ciocăni la uşă.

Se deschise în interior, Lorq păşi înăuntru, iar o mănuşă de metal şi plastic montată pe un braţ articulat se extinse din tavan şi-l lovi de două ori peste faţă.

Lorq se clătină pe picioare şi se sprijini de uşă – pe interior era acoperită cu piele şi prevăzută cu ţinte de alamă – astfel încât se închise cu un zgomot puternic.

— Asta, îl anunţă cadavrul, este pentru purtarea ta grosolană faţă de sora mea.

Lorq îşi frecă obrazul şi se uită la Ruby. Aceasta stătea lângă peretele de jad. Draperiile aveau aceaşi nuanţă

întunecată de roşu ca mantia ei.

— Crezi că nu urmăresc tot ce se întâmplă în navă? întrebă cadavrul. Voi, barbarii din Pleiade, sunteţi la fel de necivilizaţi cum Aaron a spus întotdeauna.

Bule se ridicau în bazin, mângâiau piciorul gol, distrus, se ataşau şi se acumulau pe vintrele ofilite, se rostogoleau în sus pe coastele crestate între margini înnegrite de carne şi se împrăştiau în evantai în jurul capului ars, lipsit de păr. Gura fără buze era căscată pe dinţii sparţi. Nasul nu exista. Tuburile şi cablurile se încolăceau în jurul racordurilor putrezite, îi străpungeau stomacul, şoldul şi umărul. Fluidele se amestecau în bazin, iar unicul braţ se mişca înainte şi înapoi, cu degete arse, încleştate cu o rigiditate cadaverică într-o gheară.

— Nu ţi s-a spus niciodată că nu e politicos să priveşti insistent? Ştii, chiar asta faci acum.

Vocea se auzea dintr-un difuzor montat în peretele de sticlă.

— Mi-e teamă că rănile mele au fost ceva mai serioase decât ale lui Ruby, acolo, pe cealaltă planetă.

Deasupra bazinului, două camere mobile se deplasau, în timp ce Lorq se îndepărta de uşă.

— Pentru cineva care deţine Red-Shift Limited, întoarcerea pe care ai făcut-o pentru a corela orbitele nu a fost foarte…

Banalitatea intervenţiei reuşi să mascheze uimirea lui Von Ray.

Cablurile pentru pilotarea navei erau conectate în racordurile amplasate pe suprafaţa de sticlă a bazinului. Sticla în sine era parte integrantă a peretelui. Cablurile se încolăceau pe dalele negre şi aurii, pentru a dispărea în grila de aramă ce acoperea partea frontală a computerului.

Pe pereţi, podea şi tavan, în rame opulente, toate ecranele de monitorizare a distorsiunilor eterice prezentau aceeaşi înfăţişare a nopţii: la marginea fiecăruia se putea vedea forma cenuşie a navei *Roc.*

În centrul fiecăruia era prezentă steaua.

— Din nefericire, spuse cadavrul, niciodată nu am fost la

fel de cavaler ca tine. Cu toate acestea, ai dorit să îmi vorbeşti. Ce ai de spus?

Din nou, Lorq se uită la Ruby.

— Cea mai mare parte i-am spus ei, Prince. Ai auzit deja.

— Câteodată mă îndoiesc că ne-ai târât pe amândoi până aici, la limita unei catastrofe stelare, numai pentru a ne spune asta. Illyrion, Lorq Von Ray. Nici eu, nici tu nu am uitat scopul principal care te-a adus aici. Nu vei pleca înainte de a-mi spune de unde ai de gând să faci rost…

Steaua se transformă în nova.

Inevitabilul este extrem de imprevizibil.

În prima secundă, imaginile din jurul lor se transformară din puncte în torente de lumini. Iar torentele de lumini deveneau din ce în ce mai strălucitoare.

Ruby păşi în spate, lângă perete, cu braţul peste ochi.

— E devreme! strigă cadavrul. E cu câteva zile prea devreme…

Lorq făcu trei paşi prin încăpere, smulse două conectoare din bazin şi le introduse în încheieturile mâinilor sale. Al treilea conector şi-l introduse în racordul spinal. Simţea intens mişcările navei în interiorul corpului său. Recepţiona impulsurile senzoriale. Imaginea camerei era suprapusă cu aceea a nopţii. Iar noaptea explodă.

Preluând controlul de la cyborgii conectaţi, deplasă cu o mişcare circulară *Papagalul* pentru a-l orienta spre punctul luminos.

Cele două camere mobile pivotară pentru a-l focaliza.

— Lorq, ce faci? strigă Ruby.

— Opreşte-l! se auzi din gura cadavrului. Ne duce în soare!

Ruby sări la Von Ray, se agăţă de el. Se întoarseră împreună, clătinându-se. Încăperea şi soarele din afara ei se fixară pe retina lui sub forma unei duble expuneri. Ea ridică de jos un cablu, i-l aruncă în jurul gâtului, răsuci şi începu să-l sugrume. Cablul îi rodea în carne. Îşi fixă un braţ în spatele ei şi îi împinse faţa cu celălalt. Icni, iar capul îi alunecă pe spate (mâna lui împingea spre centrul luminii). Părul ei se desprinse; peruca îi căzu de pe scalpul

ars. Nu apelase la unitatea medicală decât pentru a-şi reface starea de sănătate. Pielea cosmetică de plastic cu care îşi refăcuse faţa se sfâşie sub unghiile lui. Pelicula de consistenţa cauciucului se desprinse de obrajii ei pătaţi şi goi. Deodată, Lorq îşi trase mâna. Pe măsură ce faţa ei distrusă ţipa la el prin marea de flăcări din jur, îi smulse mâinile din jurul gâtului şi le îndepărtă. Ruby se dădu înapoi, se împiedică de mantie, căzu. Von Ray se întoarse chiar în momentul în care braţul mecanic se repezi la el din tavan.

Îl prinse.

Nu mai avea putere nici cât un braţ uman.

Îl ţinu uşor la depărtare, pe măsură ce degetele încercau să prindă steaua dezlănţuită.

— Opreşte-te! strigă.

În acelaşi timp, dori ca toate impulsurile senzoriale din navă să se întrerupă.

Ecranele deveniră cenuşii.

Impulsurile senzoriale se blocară pentru toţi cei şase cyborgi conectaţi ai navei.

Flăcările îi dispărură din ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci, Lorq?

— Să plonjez în iad şi să scot de acolo illyrionul cu mâinile goale.

— E nebun! urlă cadavrul. Ruby, e nebun! Ne omoară, Ruby! Asta e tot ceea ce vrea, să ne omoare!

— Da, vă omor!

Lorq îndepărtă mâna. Trase de cablul ce îi atârna de încheietură, pentru a smulge conectorul. O prinse din nou. Nava se clătină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ne de aici, Lorq! ţipă cadavrul. Scoate-ne de aici!

Nava se balansă. Vectorul gravitaţional artificial se deplasă suficient pentru ca destul lichid să se împrăştie pe suprafaţa bazinului, lăsând în urmă pe sticlă numai mărgele în momentul în care vectorul reveni la normal.

— E prea târziu, murmură Lorq. Suntem atraşi în rotaţia gravitaţională!

— De ce faci asta?
— Numai pentru a te ucide, Prince.
Furia răvăşi chipul lui Lorq, până când un hohot de râs o alungă.
— Asta e tot, Prince! Asta e tot ceea ce vreau să fac acum.
— Nu vreau să mor din nou! strigă cadavrul. Nu vreau să pier într-o străfulgerare de lumină ca o insectă ce arde!
— Străfulgerare de lumină?
Faţa lui Lorq se contorsionă în jurul cicatricei.
— Oh, nu! Va fi lent, mai lent decât înainte. Zece, douăzeci de minute, cel puţin. Deja se încălzeşte, nu-i aşa? Dar va deveni de nesuportat numai după încă cinci.
Sub explozia aurie, faţa lui Lorq se întunecă. Saliva îi împestriţa buzele cu fiecare sunet rostit.
— Vei fierbe în borcanul tău ca un peşte…
Se opri pentru a se freca pe abdomen, sub vestă. Se uită prin încăpere.
— Ce poate arde aici? Draperiile? Biroul din lemn? La fel şi toate hârtiile?
Mâna mecanică se smulse din cea al lui Lorq. Braţul se balansă prin cameră. Degetele se încleştară pe mâna lui Ruby.
— Nu, Ruby! Opreşte-l! Nu-l lăsa să ne omoare!
— Eşti imersat în lichid, Prince, aşa că, înainte să mori, vei vedea totul arzând. Ruby, zonele unde ai fost deja arsă nu vor transpira. Aşadar, tu vei muri prima. El va putea să te vadă câteva clipe înainte ca propriile lui fluide să înceapă să fiarbă, cauciucul să alunece, plasticul să se topească…
— Nu!
Mâna se smuci din cea a fetei, se balansă prin cameră şi se zdrobi pe suprafaţa bazinului.
— Criminalule! Hoţule! Piratule! Ucigaşule! Ucigaşule! Nu…!
Mâna era mai slabă decât fusese la Taafite.
La fel şi sticla.
Sticla se sparse.

Fluidele nutritive îl împroşcară pe Lorq, în timp ce acesta se retrase alunecând în sandalele inundate. Cadavrul colapsă în rezervor, înfăşurat în tuburi şi cabluri.

Camerele de luat vederi pivotară incontrolabil şi se defocalizară.

Mâna zdrăngăni pe dalele ude.

În timp ce degetele zvâcneau pentru ultima oară, Ruby ţipă iar şi iar. Se aruncă la podea, se repezi peste marginea zdrenţuită de sticlă, prinse cadavrul în braţe, îl strânse la piept, îl sărută, şi urlând de durere, îl sărută din nou, legănându-se înnebunită. Mantia ei se închidea din ce în ce mai mult la culoare în balta de fluide nutritive.

Apoi, ţipetele încetară. Lăsă corpul din braţe, se izbi de peretele bazinului şi se strânse de gât. Faţa îi era de un roşu stacojiu sub urmele de arsuri şi machiaj distrus.

Alunecă uşor în josul peretelui. Întinsă pe jos, ochii i se închiseseră deja.

— Ruby…?

Dacă se tăiase sau nu în cioburi, nu mai conta. Sărutul fusese de ajuns. Atât de rapid după arsurile grave pe care le suferise, indiferent de performanţele unităţii medicale, ea trebuie să fi fost într-o stare hiperalergică. Proteinele străine din fluidul nutritiv al lui Prince îi intraseră în organism, provocând o masivă reacţie histaminică. Murise în câteva secunde, din cauza şocului anafilactic.

Iar Lorq râse.

Începu ca nişte bolovani ce i se rostogoleau în piept. Apoi, sunetul izbucni la intensitatea maximă, reverberând din pereţii înalţi ai încăperii inundate. Triumful era distractiv, era cumplit şi era al lui.

Respiră adânc. Nava răspunse imediat la comenzi. Încă orb, acceleră *Papagalul Negru* în soarele ce exploda.

Undeva în navă, unul dintre cyborgii conectaţi plângea…

Coloniile Exterioare (trecerea navei Roc), 3172

— Steaua! ţipă Şoarecele. Va exploda într-o novă!

Vocea lui Tyÿ se auzi prin circuitul principal de

amplificare.

— De aici plecăm. Acum!

— Dar căpitanul! strigă Katin. Uită-te la *Papagalul Negru!*

— *Papagalul,* Dumnezeule, este…

— Doamne, cade spre…

— …cade în…

— …soare!

— În regulă, toţi de aici, extindeţi rotoarele. Katin, eu rotoarele tale am spus să extinzi!

Roc începu să se retragă.

— Oh, Dumnezeule! Ei, într-adevăr, într-adevăr se prăbuşesc! Este atât de strălucitoare! Vor muri! Vor arde! Se prăbuşesc! Oh, Doamne, opreşte-i! Cineva să facă ceva! Căpitanul e acolo. Trebuie să facem ceva!

— Katin! strigă Şoarecele. Decuplează dracului senzorii! Ţi-ai pierdut minţile?

— Se prăbuşesc! Nu! E ca o gaură incandescentă în mijlocul universului! Iar ei cad în ea! Oh, se prăbuşesc! Se prăbuşesc…!

— Katin! urlă Şoarecele. Katin, nu te uita la ea!

— Creşte, este atât de strălucitoare… strălucitoare, şi mai strălucitoare! Abia îi mai pot vedea!

— Katin!

Deodată, îi veni o idee, iar Şoarecele strigă:

— Nu îţi aminteşti de Dan? Decuplează impulsurile senzoriale!

— Nu! Trebuie să o văd! E în plină expansiune. Noaptea se dezagregă sub acţiunea ei. Poţi simţi cum o incinerează, cum arde întunericul. Nu îi mai pot vedea deloc. Ba da, uite-i, sunt acolo!

— Katin, termină!

Şoarecele se zbătea neputincios.

— Tyÿ, decuplează impulsurile senzoriale!

— Nu pot. Eu această navă împotriva gravitaţiei trebuie să o pilotez. Katin! Decuplează senzorii, îţi ordon!

— Mai jos… mai jos… i-am pierdut din nou! Nu îi mai pot vedea. Din cauza luminii totul este acum roşu… Nu pot…

Şoarecele simţi nava zguduindu-se şi, brusc, rotorul lui Katin începu să se învârtă nebuneşte.

După aceea, ţipă:

— Nu mai văd!

Ţipătul se transformă într-un suspin.

— Nu mai văd nimic!

Ţiganul se făcu ghem pe cuşetă, cu mâinile pe ochi, tremurând.

— Şoarece! strigă Tyÿ. La naiba, noi un rotor am pierdut. Viteză maximă în jos.

Şoarecele acţionă orbeşte rotorul într-o mişcare descendentă. Lacrimi de spaimă i se scurgeau printre pleoape, în timp ce auzea suspinele lui Katin.

Apoi, *Roc* se înălţă, iar *Papagalul Negru* se prăbuşi.

Şi se transformă în novă.

Din neam de piraţi, clătinându-mă orb în văpăi incandescente, sunt numit pirat, ucigaş, hoţ.

Pot accepta asta.

Într-o clipă voi obţine marea recompensă şi voi deveni omul care a împins Dragonul dincolo de orizontul zilei de mâine. Că am făcut-o pentru a salva Pleiadele, nu înseamnă că fapta mea e mai puţin reprobabilă. Cei ce deţin cea mai mare putere trebuie, în cele din urmă, să comită cele mai strigătoare la cer crime. Aici, în *Papagalul Negru,* între mine şi eternitate nu mai sunt decât nişte pale de foc. Cândva i-am spus ei că nu eram pregătiţi pentru fapte semnificative. Nici pentru a muri cu sens. (Există o moarte al cărui unic sens constă în faptul că este necesară pentru a apăra haosul. Iar ei sunt morţi…) Vieţile şi morţile unor asemenea oameni exclud orice semnificaţie, responsabilitate a ucigaşului şi bucurie a eroului ce salvează lumea. Cum pot alţi criminali trăi cu crimele pe care le-au comis? Planetele lipsite de valoare îşi produc propriii lor copii fără valoare, crescuţi numai pentru joc sau luptă. E asta suficient pentru a câştiga? Am distrus a treia parte din cosmos pentru a ridica o alta, iar pe cealaltă am lăsat-o instabilă; şi nu am niciun sentiment de

culpabilitate. Atunci, asta trebuie să însemne că sunt liber şi diabolic. Ei bine, atunci sunt liber, şi regret moartea ei prin hohote de râs. Şoarece, Katin, voi cei care puteţi vorbi despre reţea, care dintre voi e de vină că nu mi-aţi văzut triumful, aici, sub acest soare? Simt cum flăcările mă învăluiesc. La fel ca tine, răposatule Dan, mă agăţ de zori şi înserare, dar miezul zilei este al meu.

Coloniile Exterioare, New Brazillia II, 3172

Întuneric.

Linişte.

Nimic.

Apoi, gândurile tresăltară:

Mă gândesc… deci eu… eu sunt Katin Crawford?

Luptă să scape de el. Dar gândul era el; el era gândul. Nu exista niciun loc acolo unde să te adăposteşti.

O sclipire.

Un ţiuit.

Mireasma chimionului.

Era începutul.

Nu! Se târî cu ghearele, cu unghiile, înapoi în întuneric. În conştiinţă îi reveni strigătul cuiva: „Aminteşte-ţi de Dan…”, iar cu ochii minţii văzu epava umană ce se clătina pe picioare.

Alte sunete, mirosuri, îl străfulgerară în spatele pleoapelor.

Îngrozit de torent, lupta pentru a ajunge în stare de inconştienţă. Totuşi, teroarea îi acceleră bătăile inimii, iar pulsul din ce în ce mai rapid îl înălţă tot mai sus, acolo unde îl aştepta splendoarea stelei muribunde.

Somnul fu biruit.

Îşi ţinu răsuflarea şi deschise ochii. Culori pastelate prindeau forme de perle înaintea lui. Coarde înalte se atingeau una pe alta în sunete delicate. După aceea chimionul, menta, susanul, anasonul –, iar în spatele culorilor, o figură.

— Şoarece? murmură Katin şi fu surprins să constate cât

de clar se auzea pe el însuşi.

Ţiganul îşi luă mâinile de pe syrynx.

Culorile, aromele şi muzica încetară.

— Eşti treaz?

Şoarecele stătea pe pervazul ferestrei, cu umerii şi partea stângă a feţei scăldate într-o lumină arămie. Cerul din spatele lui era purpuriu.

Katin închise ochii, îşi puse din nou capul pe pernă şi zâmbi. Zâmbetul devenea din ce în ce mai larg, îşi arătă dinţii, apoi, fu din nou pe cale să izbucnească în plâns.

— Da.

Se relaxă, deschise din nou ochii.

— Da. Sunt treaz.

Se ridică singur.

— Unde suntem? Aceasta e staţia cu echipaj uman a Institutului Alkane?

Dar prin fereastră se vedeau forme de relief.

Şoarecele se dădu jos de pe pervaz.

— Suntem pe luna unei planete numite New Brazillia.

Katin se ridică din hamac şi merse la fereastră. Dincolo de instalaţia de captare a atmosferei, peste câteva clădiri joase, un peisaj stâncos negru cenuşiu se desfăşura spre un orizont de tip selenar. Inspiră un aer răcoros, contaminat cu ozon, după care se uită din nou la Şoarece.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că mă voi trezi ca…

— Vederea lui Dan a fost afectată în drumul spre soare. A ta, în timp ce ne îndepărtam de el. Datorită efectului Doppler, toate frecvenţele erau deplasate la valori mai mari decât cele ale culorii roşii. Radiaţiile ultraviolete detaşează retina şi produc efecte similare celor care l-au afectat pe Dan. Tyÿ a avut în cele din urmă o clipă liberă pentru a decupla, de la centrul de control, impulsurile senzoriale. Ştii, un timp ai fost orb. Te-am dus la unitatea medicală odată ce pericolul a trecut.

Katin se încruntă.

— Atunci, ce căutăm aici? Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am oprit lângă staţiile cu echipaj uman şi am urmărit focurile de artificii de la o distanţă sigură. A fost nevoie de

puţin mai mult de trei ore pentru a atinge intensitatea maximă. În timp ce vorbeam cu echipajul de la Alkane, am recepţionat semnalul căpitanului din *Papagalul Negru.* Aşa că am pornit în viteză, l-am preluat, şi le-am dat drumul tuturor cyborgilor conectaţi din cabinele *Papagalului.*

— L-aţi preluat! Vrei să spui că a scăpat?

— Da. E în altă cameră. Vrea să-ţi vorbească.

— Nu ne păcălea când vorbea despre nave ce pătrund în nove şi ies pe cealaltă parte?

Porniră spre uşă.

Afară, traversară un coridor cu pereţi de sticlă, dincolo de care se vedea peisajul accidentat al lunii. Katin se pierduse într-o contemplare extatică a pietrişului, când Şoarecele spuse:

— Aici.

Deschiseră uşa.

O rază de lumină căzu pe faţa lui Lorq.

— Cine-i acolo?

Katin întrebă:

— Căpitane?

— Cum?

— Căpitane Von Ray?

— …Katin?

Degetele i se încleştară pe braţele fotoliului. Ochii galbeni priveau fix; tresăreau; tresăreau; priveau fix.

— Căpitane, ce…?

Cute adânci îi brăzdară faţa lui Katin. Lupta să îşi învingă panica, se străduia să nu-şi trădeze încordarea.

— I-am spus Şoarecelui să te aducă să mă vezi după ce îţi revii. Eşti… eşti în regulă. Asta e bine.

Suferinţa i se citi pe faţa acoperită de cicatrice, după care, încet, dispăru. Pentru un moment însă, nu fusese decât suferinţă.

Lui Katin i se tăie răsuflarea.

— Ai încercat şi tu să te uiţi. Sunt bucuros. Întotdeauna am crezut că tu vei fi acela care va înţelege.

— Te-ai… te-ai prăbuşit în soare, căpitane?

Lorq confirmă cu o mişcare scurtă a capului.

— Dar cum ai ieşit de acolo?

Căpitanul îşi sprijini capul de spătarul fotoliului. Ten întunecat, păr roşu cu fire blonde, ochii pierduţi, astea erau singurele pete de culoare din cameră.

— Ce? Ai întrebat cum am ieşit? Va trebui să vorbeşti mai tare de acum încolo. Altfel nu te aud.

Izbucni într-un râs scurt, sacadat.

— E un secret pe care îl ştie toată lumea. Cum am ieşit de acolo?

Un muşchi îi tresări pe maxilarul distrus.

— Un soare…

Lorq ridică o mână, cu degetele îndoite ca pentru a susţine o sferă imaginară.

— …se roteşte, aidoma unei planete, unor sateliţi naturali. Când vorbim de masa unei stele, rotaţia generează o incredibilă forţă centripetă, ce se exercită la ecuator. După ce se termină procesul de acumulare a elementelor grele la suprafaţă, când steaua se transformă, de fapt, într-o novă, totul colapsează spre centru.

Degetele începură să-i tremure.

— Datorită mişcării de rotaţie, materia de la poli cade mai repede decât cea de la ecuator.

Îşi încleştă din nou mâinile pe braţele fotoliului.

— La câteva secunde după apariţia novei, nu mai ai o sferă, ci…

— Un tor!

Ridurile îi brăzdară faţa lui Lorq. Iar capul i se smuci lateral, parcă încercând să evite o lumină intensă. Apoi, faţa cicatrizată se întoarse din nou spre ei, parcă pentru a-i confrunta.

— Ai spus tor? Un tor? Da. Soarele s-a transformat într-o gogoaşă, cu o gaură în interior suficient de mare pentru a încăpea în ea două planete ca Jupiter, una lângă alta!

— Dar Institutul Alkane studiază novele de aproape un secol! Cum de nu şi-au dat seama?

— Deplasarea materiei are loc în exclusivitate spre centrul soarelui. Dislocarea energetică are loc integral spre exterior. Deplasarea gravitaţională va duce la

dirijarea întregii materii spre gaură; dislocarea energetică menţine temperatura în interiorul găurii la fel de coborâtă ca aceea de pe suprafaţa unei stele roşii gigantice, mult sub cinci sute de grade.

Deşi încăperea era răcoroasă, Katin observă cum transpiraţia se prelingea pe ridurile de pe fruntea căpitanului.

— Extensia topologică a unui tor de asemenea dimensiuni – corona, tot ceea ce pot observa staţiile celor de la Alkane – este aproape identică unei sfere. Oricât de mare ar fi gaura, în comparaţie cu dimensiunile globului energetic, ar fi destul de dificil de identificat dacă nu ştii exact unde se află sau dacă nu te prăbuşeşti accidental în ea.

Pe braţul fotoliului, unul dintre degete zvâcni, tremură.

— Illyrionul…

— Ai… ai obţinut illyrion, căpitane?

Din nou, Lorq îşi ridică mâna înaintea feţei, de data asta strânsă într-un pumn. Încercă să se concentreze. Cealaltă mână i se întinse pentru a-l apuca, aproape reuşi, se întinse din nou, dădu pe lângă, după care mai încercă o dată; degetele desfăcute le prinseră pe cele încleştate. Pumnul dublu tremura, ca afectat de paralizie.

— Şapte tone! Singurele elemente suficient de grele pentru a se acumula în centrul găurii sunt cele trei sute de elemente transuranice. Nu sfera Schwarzschild, pe care un mileniu de mecanică cuantică ar fi anticipat-o. Ci illyrion! Pluteşte liber acolo, la îndemâna oricui doreşte să meargă şi să pună mâna pe el. Pilotează nava în interiorul novei, uită-te în jur pentru a vedea unde este şi recoltează-l cu rotoarele de proiectare. Se acumulează pe nodurile proiectoarelor tale. Illyrion. Aproape fără impurităţi.

Mâinile i se desfăcură.

— Nu trebuie decât… să te bazezi pe impulsurile senzoriale şi să te uiţi în jur să vezi unde este.

Îşi lăsă capul în jos.

— Ea este acolo, chipul ei – chipul ei, o ruină uluitoare în mijlocul iadului. Şi mi-am rotit cele şapte braţe peste toată

întinderea zilei orbitoare pentru a pune mâna pe fragmentele infernului ce pluteau în jur…

Îşi ridică din nou capul.

— Există o mină de illyrion în New Brazillia.

Dincolo de fereastră, o planetă pestriţă atârna masivă pe cer.

— Aici au echipament pentru a efectua operaţiunile de manipulare a livrărilor de illyrion. Dar ar fi trebuit să le vezi expresiile când am adus cele şapte tone ale noastre, nu-i aşa, Şoarece?

Râse din nou zgomotos.

— Aşa e? Tu mi-ai spus ce feţe aveau, da? Şoarece?

— Aşa e, căpitane.

Lorq aprobă din cap, respiră adânc.

— Katin, Şoarece, munca voastră s-a sfârşit. Aţi primit carnetele de navigatori. Navele pleacă regulat de aici. Nu ar trebui să fie o problemă să vă îmbarcaţi în alta.

— Căpitane, îndrăzni Katin, ce vei face în continuare?

— În New Brazillia este o casă unde mă simţeam foarte bine când eram copil. Mă întorc acolo… pentru a aştepta.

— Chiar nu se poate face nimic, căpitane? Şi eu am privit şi…

— Ce? Vorbeşte mai tare.

— Am spus că totul e în regulă cu mine chiar dacă şi eu am privit…!

Vocea lui Katin se frânse.

— Ai privit în timp ce te îndepărtai. Eu am privit încercând să-i descopăr centrul. Distorsiunile neurologice se manifestă inclusiv în creier. Neurocongruenţă.

Dădu din cap.

— Ashton Clark să fie cu voi.

— Dar, căpitane…

— Ashton Clark.

Katin se uită la Şoarece, apoi, din nou la căpitan. Ţiganul potrivea distrat cureaua sacului. După aceea, îşi ridică privirea. Câteva clipe mai târziu, se întoarseră şi părăsiră camera neluminată.

Afară, se uitară încă o dată la peisajul selenar.
— Deci, medită Katin. Von Ray îl are, iar Prince şi Ruby nu.
— Sunt morţi, îl informă celălalt. Căpitanul a spus că el i-a ucis.
— Ah!
Se uită la priveliște. După un timp, continuă.
— Şapte tone de illyrion, iar balanţa începe să se încline. Dragonul stagnează, în timp ce Pleiadele se dezvoltă. Vor avea loc unele transformări în Coloniile Exterioare. Binecuvântat să fie Ashton Clark deoarece în ziua de azi transferul forţei de muncă nu este prea dificil. Totuşi, vor fi nişte probleme. Unde sunt Lynceos şi Idas?
— Au plecat deja. Fratele lor le-a trimis un gram stelar de illyrion şi au plecat să îl viziteze, dacă tot se află aici, în Coloniile Exterioare.
— Tobias?
— Aşa e.
— Sărmanii gemeni. Sărmanii tripleţi. Când se va afla de existenţa acestui illyrion, iar transformările vor începe…
Katin îşi pocni degetele.
— Nu va mai exista extaz.
Îşi ridică privirea la cerul aproape lipsit de stele.
— Suntem martorii unui moment istoric, Şoarece.
Celălalt îşi scoase ceara din ureche cu unghia de la degetul mic. Cercelul îi strălucea.
— Da. M-am gândit şi eu la asta.
— Ce-ai de gând să faci acum?
Ţiganul ridică din umeri.
— Chiar că nu ştiu. Aşa că am rugat-o pe Tyÿ să îmi citească în cărţi.
Katin ridică din sprâncene.
— Ea şi Sebastian sunt jos acum. Animalele lor îşi fac de cap în bar. I-au speriat pe toţi de moarte, iar barul e aproape praf.
Izbucni într-un râs aspru.
— Ar fi trebuit să vezi. Imediat după ce îl potolesc pe proprietar, vin aici, sus, să îmi citească în cărţi. Probabil

îmi voi găsi alt post de cyborg conectat. Nu prea mai are rost acum să mă gândesc la minele de illyrion.

Degetele strânseră sacul de piele de sub braţ.

— Mai sunt încă multe locuri de văzut, mai am multe de cântat. Poate că noi doi putem rămâne împreună o vreme, să ne îmbarcăm în aceeaşi navă. Câteodată eşti al naibii de ciudat. Dar nu îmi eşti nici pe departe la fel de antipatic ca majoritatea oamenilor. Tu ce planuri ai?

— Nu am prea avut timp să mă gândesc la aşa ceva.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi îşi lăsă capul în jos.

— Ce faci?

— Mă gândesc.

— La ce?

— Că aici sunt pe o lună perfectă; am terminat munca pe care o aveam, aşa că, pentru o vreme, nu am motive de îngrijorare. De ce să nu mă aşez şi să lucrez serios la romanul meu?

Se uită în sus.

— Dar ştii ceva, Şoarece? Nu sunt sigur că vreau să scriu o carte.

— Cum?

— Când mă uitam la acea novă… nu, după aceea, chiar înainte să mă trezesc şi să cred că îmi voi petrece restul vieţii cu bandaje pe ochi şi cu dopuri în nas şi urechi, când mi-am pierdut minţile, mi-am dat seama cât de multe lucruri nu am văzut, cât de multe lucruri nu am ascultat, mirosit, gustat – cât de puţin cunosc acele aspecte fundamentale ale existenţei pe care tu le ai efectiv la degetul mic. Şi căpitanul…

— Ce dracu’! exclamă Şoarecele.

Cu degetele de la piciorul gol şterse praful de pe cizmă.

— Nu ai de gând să îl termini, după toată documentarea pe care ai făcut-o deja?

— Şoarece, aş vrea. Totuşi, încă nu am un subiect. Tocmai mă pregăteam să plec şi să găsesc unul. Acum nu sunt decât un tip genial cu multe lucruri de spus, dar fără niciun personaj pe măsură.

— Asta înseamnă că renunţi, mormăi ţiganul. Ce părere

ai despre căpitan şi *Roc?* Şi ai spus că vrei să scrii despre mine. E în regulă, dă-i bătaie. Şi scrie şi despre tine. Scrie despre gemeni. Chiar crezi că te vor da în judecată? Le vei gâdila al naibii orgoliul, amândurora. Vreau să îl scrii, Katin. Poate nu sunt în stare să îl citesc, însă voi asculta sigur dacă mi-l citeşti.

— Ai face-o?

— Desigur. Ţi-ai făcut atâtea speranţe, iar dacă te opreşti acum nu vei fi deloc fericit.

— Şoarece, mă ademeneşti. Timp de ani de zile nu am vrut să fac nimic altceva.

Apoi, Katin râse.

— Nu. Încă gândesc prea mult. Această ultimă călătorie a lui *Roc?* Sunt deplin conştient de modelele arhetipale pe care le urmează. Mă pot vedea deja transformând-o într-un fel de căutare alegorică a Graalului. Numai aşa o pot face, inserând tot felul de simboluri mistice în ea. Îţi aminteşti de toţi acei scriitori care au murit înainte de a-şi termina relatările despre Graal?

— Oh, Katin, spui numai prostii. Trebuie să îl scrii!

— Prostii, aşa cum e Tarotul? Nu. Mi-ar fi teamă pentru viaţa mea dacă aş face un asemenea lucru.

Din nou, se uită la peisaj. Luna, pe care o cunoştea atât de bine, pentru o clipă îl contopi cu tot necunoscutul de dincolo de el.

— Vreau să o fac. Chiar vreau. Totuşi, va trebui să lupt cu nesfârşite blesteme chiar de la început. Poate voi reuşi. Dar nu cred. Presupun că singura modalitate de a mă proteja de blesteme ar fi să abandonez cartea înainte de scrierea ultimului capitol.

Atena, martie 1966
New York, mai 1967

Mulţumiri

Autorul le este pe deplin recunoscător Helenei Adam şi lui Russell Fitzgerald pentru sprijinul acordat în ceea ce priveşte Graalul şi interpretarea cărţilor de Tarot. Fără ajutorul lor, *Nova* n-ar fi strălucit atât de puternic.

Care dintre voi vrea să călătorească până la marginea nopții?
Sunteți făcuți să călcați pe nisip sau preferați călătoriile spre stele?

Anul 3172. Illyrionul este cea mai importantă substanță din galaxie, iar dificultatea obținerii sale are implicații majore pentru omenire. Un echipaj neobișnuit este gata să zboare în miezul unei nove și să extragă șapte tone din prețiosul element. Dar misiunea e mai degrabă sinucigașă când pericolele sunt iminente și pândesc la fiecare pas.

„Trebuie să-i asculți pe nebuni", își zise Katin.
„Sunt din ce în ce mai rari."

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-50-9

